

OSMOSIS

2. kötet – Minden út Osmosisba vezet

34. fejezet

Emma ezúttal Mario előtt ült a lovon, de ezt az állapotot egyre inkább megterhelőnek érezte. Nem azért, mert a haladási sebességük okozott volna kényelmetlenséget. Közel volt már Királyrév, szinte lépésben haladtak. A fiatalúr azonban olyasmiket engedett meg magának, amiket azelőtt sohasem.

Először is tapogatózott. Kezdetben beérte annyival, hogy Emma derekát fogta át, de aztán folyton felfelé kalandozott a keze, és egy ízben direkt rá is markolt Emma melleire – még ha finoman is –, miközben olyan bujaságokat suttogott a fülébe, hogy attól muszáj volt elpirulni.

Aztán meg állandóan célozgatott. Hogy neki van mit bepótolnia, így meg úgy, és ha már előző éjjel kipróbálták ezt a testi érintkezést, akkor ezek után miért is kellene úgy elteltetnie egy napnak, hogy nem gyakorolják ezt a gyönyörteljes tudást? Mindeközben olyan elszántan matatott Emma combjainak környékén, hogy a cseléd attól tartott, a végén még egyenesen itt, a ló hátán akar majd különböző kunsztokat kipróbálni.

Igazából Emmát egy idő után mulattatta is a dolog, és amikor belegondolt, hogy ez az ifjú legény általa nyert bebocsáttatást a szerelmeskedés rejtelseibe, akkor büszkeséggel vegyes izgalmat érzett. Végül pedig úgy döntött, essenek túl a mai penzumon, így hát elhúzta a ló kantárját balra, hogy újra csak bevessék magukat az erdő sűrűjébe, ahol kevésbé feltűnő meztelenkedni, mint a nyílt úton, egy ló hátán, mint valami mutatványosok.

Az erdő szélétől nem messze csakhamar rátaláltak egy aprócska tisztásra, amelyet egy vidáman csörgedező csermely szelt ketté. Csakhogy a helyszín kicsit sem volt alkalmas a szerelmi légyottra, mivel a víz partján egy ősz öregember guggolt, és éppen a kezeit mosta.

A fiatalok hamar lelombozódtak. Valahogy nem hatott rájuk testet-lelket felüdítő körülményként, hogy egy tisztálkodó öreg bácsi lehetne a kettesben tervezett formagyakorlatuk nézőközönsége. Ám ahogy telt az idő, ennél sokkal különösebb érzések kerítették hatalmukba őket.

Mario később mindezt úgy fogalmazta meg, hogy amikor az öregember a szemébe nézett, azt érezte, hogy belelát a lelkébe. Emma egyenesen gondolatolvasónak nevezte az ősz hajú bácsit, és meggyőződéssel állította, hogy az öreg valamiféle szent ember lehet.

Mindenesetre ott, a csermely partján másról már nemigen lehetett szó, mint beszélgetésről, és ennek során a különös tekintetű agg vándor alaposan kifaggatta a fiatalokat:

– Merrefelé visz az utatok? Ti is a felhívás nyomán eredtetek útnak, mint oly sok ember? – kérdezte az öreg.

– A magam résziről nagyon kíváncsi vagyok, hogy milyen lehet egy ilyen versengés – magyarázta lelkesen Emma.

– Akkor minden bizonnyal Királyrévbe igyekeztek, hogy átkelhessetek a tengeren Osmosis szigetére – vélekedett az ősz vándor.

Mario ezen a ponton szükségét érezte, hogy bemutatkozzon, legfőképpen azért, mert a kölcsönösséget feltételezve szerette volna megtudni a titokzatos öregember nevét, de nem jutott sokra, mert az ősz szakállú bácsi csak annyit mondott:

– Szólıtsatok Tanítónak.

Később az tűnt fel Mariónak, hogy az öreg igen becsületesen tartotta velük a lépést a Királyrévbe vezető úton, annak ellenére, hogy ők Emmával lovon ültek. A Tanító azonban még csak nem is lihegett, főleg nem izzadt, vagy nem kérte, hogy lassítsanak, hanem szinte folyamatosan beszélt hozzájuk. Amikor Mario felajánlotta az aggastyánnak, hogy üljön ő a ló hátára, akkor ezt azonnal elintézte egy kézlegyintéssel, és zökkenőmentesen folytatta az elbeszélést.

De a legfurcsább jelenet Királyrév városában játszódott le. Nyomban a kikötőbe siettek, mert hiszen nem a városnézés volt a cél, hanem hogy minél hamarabb elintézzék az Osmosisba való áthajózást. Mario elkezdett alkudozni egy hajóskapitánnyal, de az illető túlságosan sokat kért volna az utaztatásért.

– A lovadért cserébe átviszlek, ez eddig tiszta sor – jelentette ki a torzonborz fickó –, de a cselédedért még két ezüstöt kell leszurkolnod, és ajánlom, hogy Kalrund fejedelem képmása szerepeljen rajta, máskülönben változik a kalkuláció.

Ekkor lépett oda az öregember, és mélyen a borzas kapitány szemébe nézett.

– Voltál te is ilyen ifjú hajdanán, mint ez a legény – közölte halkan, de kellő határozottsággal.

– Voltam hát, de ettől még...

– Amikor új életet akar kezdeni az ember, főleg a kedvese oldalán, akkor nagyon szerencsés körülmény, ha némelyek segítik és támogatják őt ezen igyekezetében – vélekedett az öregember.

– Hajós vagyok, nem szerelmi közvetítő – makogta a torzonborz üstökű fickó, de közben tágra nyílt szemmel bámult az aggastyánra, és kezdte nem érteni, hogy mi történik vele.

– Elhiszem én, hogy lesz ez az olimpia, ami kicsit felverte az árakat – mondta nagyon megnyugtató hangon az öregember, és közben mindvégig a kapitány szemébe nézett. – De hát azért egy ló mégiscsak egy ló. Kiváló fekete mén, hibátlan, ápolt, gondozott. Egy ilyenért a déli partokra is elvisznek két embert, nemhogy Osmosis szigetére, igazam van?

– Ha úgy vesszük, akkor...

– Az égi hatalomnak szerfölött tetsző dolog a mértékletesség, a szerénység, az együttérzés és a jóakarát, nem igaz, barátom? Gondolom, te is nagyra becsülöd eme szép erényeket.

– Mindenképpen... – nyökögte a kapitány, majd intett a fiataloknak: – Jöhettek! Vár a hajóm fedélzete!

– Mintha valamiféle ezüstökről is szót ejtettél volna – mutatott rá az öregember.

– Ja, hát igen... – kapkodott az erszényéhez a borzos fickó, aztán kihalászott belőle két érmét, amiket átnyújtott Mariónak: – Ez még visszajár. Mert tényleg szép a lovad.

Az öregember a borzos fickó vállára tette a kezét:

– Ugye, hogy milyen nemes érzés jól cselekedni? Az égi hatalom megjutalmaz majd érte.

Mario és Emma elképedve bámulta a jelenetet, és pont annyira kevésbé értették, mint a hajóskapitány. Természetesen nagyon hálásak voltak az öregembernek, és csalódottan vették tudomásul, hogy ő maga mégsem szándékozik Osmosisba utazni, pedig szinte egész úton a szigetről mesélt.

– Előbb még van egy kis dolgom – mondta titokzatosan, aztán eltűnt a kikötői forgatagban.

35. fejezet

Dariosz éppen Latum mesterrel folytatott négyszemközti tárgyalásokat a hivatalában. Nem volt ez különleges helyzet, sőt. Az utóbbi időben egyre többször került sor efféle konzultációkra.

Latum a sziget legtehetségesebb, legfurfangosabb ezermestere hírében állt. Már akkor is a Kormányzói Hivatal beszállítója volt, amikor Dariosz még nem is élt Evilágon. Viszont az utóbbi évben már annyi munkát kapott a sziget uralkodójától, hogy egyéb megrendeléseket legfeljebb elvétve vállalt.

Dariosz persze busásan megfizette a szolgálatait, mert igen nagyra becsülte a derék ezermester szaktudását és gyakorlatias gondolkodását. Arról nem is beszélve, hogy Latum mindig is fogékony volt az újításokra, néha még maga is jeleskedett előremutató találmányok kidolgozásában.

Viszont azokat az ötleteket, amelyeket a kormányzó osztott meg vele, ő az égi hatalmak sugallatának tartotta. Kezdetől fogva meggyőződése volt, hogy Dariosz valamiféle misztikus kapcsolatban áll az istenekkel, és mivel azok jó szándékkal viseltetnek Osmosis népe iránt, és szeretnék előmozdítani a városállam töretlen fejlődését, ezért a kormányzó útján üzennek neki, az egyszerű evilági halandónak, a sziget legügyesebb ezermesterének.

Latum személyében tehát mindazon tulajdonságok egyesültek, amelyeket Dariosz kívánatosnak és a céljait leginkább szolgálónak tartott. Éles ész, határtalan kezűgyesség, lenyűgöző találékonyság, vallásos félelem és az uralkodó iránti feltétlen hűség.

– Nézd csak meg ezeket az ábrákat, derék mesterem – szedegetett elő sorban mindenféle papírlapokat Dariosz, és egyenként Latum elé tolta őket az asztalon. – Jómagam rajzoltam le őket a számodra. Ezek volnának az istenek betűi.

Az utolsó szavak nyomán elkerekedett az ezermester szeme, és olyan óvatosan vette át a papírlapokat, mintha szentül hinné, hogy nem sokkal korábban bizonyos istenségek érintették azokat.

– Szeretném Osmosis népét megismertetni az istenek betűivel – magyarázta Dariosz. – Megszámolhatod, mindössze huszonhat van belőlük. És ezzel a huszonhat betűvel a világon minden egyes szó leírható.

– Ez hihetetlen – suttogta Latum, szinte vallásos révületben.

– Ugye, hogy mennyivel egyszerűbbnek tűnik ezekkel az írás, mint a meori nyelv több száz írásjelével? – kérdezte diadalmasan a kormányzó. – Mert azok a jelek, amelyeket most is használ a hivatalom, egész szavakat vagy szótagokat írnak le. A betűknek viszont épp az a lényege, hogy egy-egy hangot jelképeznek, és így sokkal kevesebb szükséges belőlük. Tehát bárki megtanulhatja az írást a segítségükkel. Bárki!

Latum, bár mélységes tisztelete töretlen maradt, máris előbújt belőle az elszánt kérdező, ahogy azt Dariosz már megszokhatta:

– Lekötelezel, méltóságos kormányzó, hogy megmutatod nekem ezeket a csodálatos isteni jeleket – hajtotta meg a fejét még ültőhelyében is –, de egyelőre nem értem, miért ér engem ez a megtiszteltetés.

– Mert feladatod lesz ezekkel az isteni jelekkel, derék mesterem – közölte Dariosz. – Mondd csak, ki tudnád faragni az istenek betűit ólomból? Egészen kis méretben?

Latum most enyhe mosollyal reagált:

– Ebben az aprócska méretben, ahogy ide berajzoltad? Természetesen. A huszonhat csöppnyi ólomkocka már a napokban elkészül, méltóságos kormányzó.

– No, várj egy kicsit ezzel a vállalással – mosolyodott el most már Dariosz is. – Nem addig van az. Lapozd csak végig a papírjaimat bátran. Minden egyes jelnek van nagybetűs és kisbetűs változata is. Aztán van még néhány egyéb írásjel, úgymint a pont, a vessző, a számjegyek, és hadd ne soroljam

végig. De a java még csak most következik! Ugyanis nemcsak egy-egy darabot kell megalkotnod mindegyikből, hanem legalább százat.

– Százat? – vonta fel a szemöldökét Latum. – Aztán mi célt szolgálna ez?

– Máris mondom – felelte Dariosz, majd lelkesen magyarázni kezdte: – Képzeld magad elé, amint ezeket a betűket szép sorban egymás mellé rendezed, ahogy a szöveg megkívánja. Amikor egy sor véget ér, kezdesz egy újat, és így alakul ki egy szöveghasáb, pontosan akkora, mint egy papírlap. Vagy inkább valamivel kisebb. Utána átkened fekete festékkel a betűket, és ráfektetsz egy papírlapot a felületre. Rápréseled a papírt, és amikor leemeled róla, akkor a szöveg lenyomata ott fog szerepelni a papírlapon.

Eltartott még egy darabig, amíg Dariosz ecsetelte a nyomtatás mibenlétét az ezermesternek, és mivel Latum éles eszű volt, nem kérdőjelezte meg a terv nagyszerűségét. Mindössze a hasznosságát.

– Szóval ezzel a módszerrel sokszorosítani lehet a leírt szövegeket? – összegezte a kormányzó kérését.

– Igen. Ez a lényege a dolognak – erősítette meg Dariosz. – Egy-egy leirat korlátlan számban kinyomtatható.

– Ez varázslatos – ismerte el az ezermester, igen csekély meggyőződéssel –, de hadd kérdezzek valamit, méltóságos kormányzó... Minek?... Már úgy értem, miért kéne egy-egy iratot ezerszámra sokszorosítani?

Dariosz arcára titokzatos mosoly ült ki, miközben azt a választ adta, amelyet az utóbbi időben már nem egyszer alkalmazott:

– Majd azt én tudom.

36. fejezet

Mario és Emma a hajó orrában álltak, és lenyűgözve bámulták az eléjük táruló látványt. Szó, ami szó, Osmosis kikötője valóban nagyon impozáns volt. Egy folyó torkolatánál terült el, de tulajdonképpen már maga a torkolat is kikötőként szolgált. A folyam többszörös elágazással érkezett meg a tengerbe, így aztán a kikötő felülnézetből egy háromágú villa alakját mutatta. A komplexum megszámlálhatatlanul sok dokkból, mólóból, raktárépületből és daruból állt, amelyek környékén végeláthatatlan

emberáradat hömpölygött. Zsákok, ládák és egyéb csomagok vándoroltak be hajók gyomrába, vagy éppen onnan a partra, daruk, talicskák, kézikocsik vagy éppen pusztá emberi erő segítségével.

– Nem semmi, igaz? – zökkenett ki őket a merengésből a kapitány. Észre sem vették, mikor állt meg mögöttük.

– Valóban magával ragadó látvány – ismerte el Mario.

– A szükség hozta így.

– Hogy érted ezt, uram? – kérdezte a fiú.

– Ha majd netán körbejártok a szigetet, magatok is meg fogjátok látni, hogy ez az egyetlen pontja a partnak, amely kikötésre alkalmas – magyarázta a kapitány. – Osmosis szigete pont olyan, mintha az istenek ledobtak volna az égből egy jó nagy, vaskos sziklatálat. Persze nem arra célzok, hogy szabályos kör alakú lenne, mert igencsak meg van rágcsálva itt-ott a széle – nevetett fel a hajós a saját viccén –, de ezen a részen kívül, amit magatok előtt láttok, mindenhol csupa sziklafal és sziklafal. Ahol meg mégsem, hát ott annyira sekély és zátonyos a tenger, hogy legfeljebb kis halászbárkákkal vagy rákászcsónakokkal lehet közlekedni.

– Katonailag nem egy utolsó szempont – motyogta elgondolkodva Mario, de nem olyan halkán, hogy a kapitány ne hallja meg:

– Fején találtad a szöget, fiatalúr – bólogatott lelkesen. – Nem is akadt emberemlékezet óta senki, aki meg merte volna támadni a szigetet. Ez itt a Belső-tenger közepe, egész Evilág kereskedelmi központja. Jószerivel ide fut be minden áru a déli partvidékről, szintúgy az északiról. Itt cserél gazdát Evilág minden kurrens terméke. Szerintem Osmosis csak a vámokból simán meg tudna élni, de persze azért ők is kiveszik a részüket a hajózásból és a kereskedelemről. Azoknak a hajóknak, amiket itt láttok, legalább a fele osmosisi felségjel alatt közlekedik. Ott az árbóc tetején a címer a nyolcágú csillaggal, látjátok? – mutogatta a kapitány.

– Olyan rajongással beszélsz erről a szigetről, mintha magad is Osmosis pógára vónál – jegyezte meg Emma.

– Valaha az voltam – jelentette ki furcsa büszkeséggel a hajós, aztán elkomorodott. – Osmosis szülötte vagyok, de ma már nem léphetek a sziget területére.

– Mi történt? – érdeklődött Mario.

– Elég szigorúak a törvények, és nem nagyon pártolják, ha az ember trükközni próbál a vámmal – sajnálkozott a kapitány. – De ne aggódjatok, kikötnöm még szabad.

Ez a bizonyos kikötés hamarosan megtörtént, és onnantól kezdve az érkezőknek, akik az olimpián szándékoztak részt venni, igazán nem volt nehéz dolguk. Minden mólót, minden őrbódét, utcasarkot és a nagyobb fák törzsét elborították a tájékoztató táblák, amelyek az öt karika mellett meori és norling nyelven, valamint anagur rovásbetűkkel is tájékoztatták a látogatót, hogy hol és hogyan kell jelentkeznie. Ezenkívül az is feltűnő volt, hogy igen sok katonai járőr biztosította a rendet a szigeten, és ők is készséggel adtak felvilágosítást olyan utazók számára, akik nem birtokolták az olvasás tudományát.

– Hinnye, de megéheztem – kiáltott fel Emma, és ez csöppet sem a mindent elborító feliratok látványának szólt, sokkal inkább annak az illatorgiának, amely a város belseje felé közeledvén lepte meg őket.

– Nekem is birizgálják az orromat ezek a fejedelmi illatok – vallotta be Mario. – Na, járjunk csak utána, hogy honnan származnak!

Hamarosan a legnagyobb halpiacon kötöttek ki, amelyet valaha láttak. Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere. Édesvízi hal és tengeri hal. Roston sült hal, rántott hal és főtt hal. Ezenfelül hal tézstabundában, hal olajos pácban és hal citromos szószban. De még csípős, savanyú és édes halleves is akadt, a legkülönbözőbb színárnyalatokban, és a hígtól az egészen sűrűig mindenféle állagban.

– Legszívesebben megkóstolnák mindent, szép sorba – nyelt nagyot Emma.

– Szó se róla, nem egyszerű a választás – ismerte el Mario, miközben újra és újra végigjáratta a tekintetét a pazar kínálaton.

A piac területén végeláthatatlan sorokban álltak a főzőüstök és sütőalkalmatosságok, hordószerű tűzhelyek tetején faszén parázslott, amelyekre a megfelelő pillanatban grillrácsot helyezett a tulajdonos, és szép sorban rápakolta a halfiléket. Száz meg száz árus tüsténkedett a roskadásig telepakolt asztalok és állványok mögött, és mindannyian fennhangon hirdették a saját portékájuk nagyszerűségét, különös

atmoszférát adva ezzel a kétemeletes házak által határolt, kockakővel borított térnek.

Az egyik ilyen árus, aki éppen levest kavargatott az üstben, hirtelen felfigyelt arra, hogy a közelében álldogáló fiatal párocska norling nyelven beszélget egymással. Egyszer csak a nagy merőkanál is megállt a kezében, ahogy a lány arcát fürkészte.

– Emi! – kiáltott fel csodálkozva. – Emi! Hát te vónál az?

A lány odafordult, és gyanakodva mustrálta végig a harminc év körüli férfit. Ki lehet az, aki a régi nevén szólítja őt? Aztán bizonytalanul megkérdezte:

– Zurab?

– A vónák! Há megismersz, te lyány?

„Na, még egy suttyó tájszólásos norling. Pont ez hiányzott” – jaidult fel magában Mario, de közben kellően meglepődött azon, hogy a féltékenységet vélte felbukkanni érzelmei dzsungelében.

– Nem vót eccerű, de megismertelek – felelte Emma. – De hát hogy kerűsz te ide, Zurab? A faluba mindenki aszitte, hogy beátál az orzók közé, oszt te is kalóz lettél.

– Na, mán csak a hiányzott vóna! Még hogy én meg az orzók? – háborgott Zurab. – Hát a falubú is azé szöktem meg, hogy a becsületem megmaraggyík. Mit kerestem vóna én a kalózok közt? Ide gyüttem egybül Osmosisba, oszt úgy hidd el nekem, Emi, hogy ez itten az ígélet főggye. Itten minden dógos embert befogadnak, és megcsinyáhatod a szerencsédet, áldják meg az istenek a métóságos Dariosz kormányzó urat!

– Lehet, hogy oda fog kozmálni a levesed, ha nem kavargatod – vetette közbe Mario, de Zurab a legkevésbé sem epés megjegyzésként fogta fel a szavait, hanem a jóindulat jelének. Vele ellentétben Emma azért megeresztett egy lapos pillantást Mario felé, de nem bírta kivárni, hogy a fiú észrevegye a rosszallását, mert Zurab szünet nélkül szövegelt, így képtelenség volt nem rá figyelni.

Elsősorban a saját levesét kezdte dicsérni, és azt állította, bejárhatja bárki az egész piacot, nem fog jobbat kapni. Különösen a citromos hallét ajánlotta a pár figyelmébe, mondván, hogy egy ilyen meleg napon az

üdítően citrusos, savanykás leves a legokosabb választás. Rögtön utána a roston sült halait kezdte reklámozni, amelyek kitűnő déli fűszerekkel készültek, márpedig köztudott, hogy azok összetéveszthetetlenül pazar aromát adnak mindenféle húsnak.

Mario közben elnevezte magában a fickót pazar parasztnak, mert láthatóan igencsak kedvelte ezt a jelzőt, és legalább rusztikus tájszólás nélkül volt képes kiejteni. Pazar volt az étek, pazar volt a piac, no és főleg pazar volt az élet Osmosis szigetén, ahol egy pazar kormányzó uralkodik, akit öröm szolgálni. És ez az olimpia, vagy mifene is milyen pazar ötlet, mert özönlenek a népek a szigetre, ő meg nem győzi előállítani a sok pazar étket, amelyek az esti zárásra mind el szoktak fogyni az utolsó falatig, és hát ha van valami, ami nagyon pazar, akkor ez utóbbi mindenképpen az.

Ellenszenvét leküzdve Mario kénytelen volt elismerni magában, hogy Zurab tényleg igencsak jeles konyhaművész. Ettől azonban még nagyon zavarta, hogy Emmával mennyire jól megértik egymást, az meg főleg, hogy halvány fogalma sem volt, milyen jellegű kapcsolat fűzi őket egymáshoz.

Miután végeztek az étkezéssel, és folytatták útjukat a Kormányzói Hivatal felé, Mario első dolga volt, hogy mindezekre rákérdezzen Emmánál.

Csakhowy válasz helyett egyelőre korholást kapott a cselédjétől:

– Mér vótál ilyen komisz, Mario úrfi? Asziszed, nem vettem észre, hogy kicsit se komáloed eztet a Zurabot?

– Nahát, ennyire feltűnő volt? – játszotta a meglepettet a fiú. – És azt vajon észrevetted-e, hogy be sem mutattál minket egymásnak, továbbá még mindig nem tudom, hogy ki volt ez a pasas az életedben?

Emma olyan sűrű pislogásba kezdett, mint amikor egy norling utazó életében először kóstol csípős hallevest Osmosis szigetén:

– Miket beszéssz mán megin, úrfi? Néha kicsit se értelek tégedet – csóválta a fejét. – Hogy mutathatnák be neked bárkit? Én a szógálód vagyok. Jól is néznénk ki, ha csak úgy mutogatnák neked befele bárkiket, mint valami úriasszony a fogadáson a palotájába!

Mi tagadás, Mario teljesen elgyengült. Most először érezte azt, hogy voltaképpen Emma tájszólása sem nem kínos, sem nem megvetendő, sokkal inkább aranyos, édes és imádnivaló. Főleg, ahogy néha mindezt előadja ez a szöszke, acélkék szemű, a maga módján végtelenül bájos

teremtés. Ott állt vele szemben ez a csodálatos nő Osmosis fővárosának forgatagában, és ő ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megcsókolja a nyílt színen.

– Azt hiszem, hogy beléd szerettem – mondta csöndesen mosolyogva, és megfogta a lány kezét, de Emma elhárította a közeledést:

– Ne bomolj már, Mario úrfi, hát mit tudhassuk mi aztat, hogy mi az erkőcsi törvény ezen a szigeten? Lehet, hogy egy köztéri csókér lefejeznek mind a kettőnket, mánpedig katona van itt szép számmal, ahogy nézem.

Mario felkacagott:

– Na mi az, már nem én vagyok a Sebezhetetlen, aki téged minden bajtól megvéd?

– Ha meg tunni akarod, hát nem vót semmi velem meg ezzel a Zurabbal, csak egykorúak vagyunk, együtt nőttünk fel Hódospatakba, oszt innen ismerjük egymást – magyarázta sértődötten Emma. – De pár esztendeje elszökött a falubúl, ledobta az uraság rabláncát, oszt nekivágott a világnak, hogy szerencsét próbájjon. Ahogy elnézem, pont bejött neki a számítása, de bárhog is, legalább nem állt be az orzók közibe, ez is valami.

– Kétségtelen. Kár lenne a kalózok belébe ilyen finom étel – somolygott Mario. – De azért jó tudni, hogy nem volt köztetek semmi.

– Mario úrfi! – tátotta el a száját Emma. – Csak nem vagy féltékeny rám?

Mario maga sem értette, mi történik vele ebben a pillanatban. Talán túl sok volt a grandiózus benyomás az elmúlt órákban. A kikötői kavalkád, a pezsgő életű főváros, a halpiac ingergazdagsága. Vagy a hazagondolás, az elérzékenyülés és a kozmikus magány, amit mindvégig érzett ezen a különös, de számára mégiscsak idegen földtekén. Ki tudhatja? De az tény, hogy ebben a percben annyira a magáénak érezte ezt a csodás kis lényt, mint még soha, senki mást. Mit számít ilyenkor, hogy ki melyik világból származik?

– Én nem féltékeny vagyok rád, Emma – mondta, mélyen a nő szemébe nézve. – Én szeretlek.

A cseléd egy darabig Mario arcát fürkészte, aztán elpirulva fordult az útjelző táblák felé, és azt javasolta, hogy induljanak most már tovább a céljuk irányába.

37. fejezet

Latum mester titokzatos arccal, hóna alatt egy bőrkötésű mappával igyekezett a kormányzó hivatala felé. Amikor egy túlbuzgó őr megállította, csak előhúzta a zsebéből Osmosis aranyozott címerét, és felmutatta:

– Fejedd el játszol, amikor akadályozni próbálsz – jelentette ki halkán, de határozottan. – A kormányzó úr jobban vár engem, mint hinnéd.

Az őr riadt arccal emelte fel lándzsáját, amelyet az imént még oly bőszen nyújtott előre, meggátolandó Latum elhaladását. A mester pedig diadalmas arckifejezéssel folytatta útját, és hamarosan bebocsáttatást nyert a kormányzóhoz.

– Elkészült az első nyomat, méltóságos uram – jelentette a mester. – Valamivel a vállalt határidő előtt – tette hozzá, nehogy elsikkadjanak az érdemei.

– Igen takaros, meg kell hagyni – emelte maga elé a papírlapot Dariosz, majd eszébe jutott valami: – Mindezt úgy, hogy te nem is ismered eme szöveg jelentését, igaz-e?

– Valóban így van, uram.

– No, ezen segítenünk kell – vakargatta a füle tövét a kormányzó, aztán lelkesen felajánlotta: – Mit szólnál hozzá, ha én magam tanítanálak?

– Öreg vagyok én már ahhoz, hogy írni-olvasni tanuljak – jegyezte meg szerényen Latum. – Meg aztán ez a tudomány a köztársaság fontos embereinek a kiváltsága.

– Ha te nem vagy fontos ember, akkor senki sem az – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Dariosz. – Különben is, az elméd frissebb, mint Osmosis összes fiataljáié együttvéve. Na, ne kéresd magad! – noszogatta a mestert, majd minden átmenet nélkül bőszen haragot színlelt: – Személyesen a kormányzód ajánlotta fel, hogy megtaníts téged az istenek betűire. Mi többet kívánnál még?

– Óriási megtiszteltetés, jó uram! – vágta rá riadtan Latum, nehogy elveszítse legfőbb munkaadója jóindulatát.

– Na, csak hogy végre itt tartunk – mosolyodott el Dariosz. Igazából az egyik kedvenc szórakozása volt néhanapján a szívbajt hozni az idősödő

ezermeisterre, de ezt persze titkolta. – Ha mindennap átveszünk egy-egy betűt, számjegyet, írásjelet, akkor egy hónapon belül végezhetünk is az alapokkal. Utána akár levelezhetünk is egymással.

– Egy hónapon belül? – hitetlenkedett Latum. – Úgy érzem, túl nagy bizodalmad van a képességeimben, méltóságos uram.

– Jaj, ne szerénykedj már! – korholta Dariosz. – Meglásd, gyerekjáték az egész. Na, nézzünk is meg egy példát rögvest, hogy eloszlassam a kishitúségedet. – Azzal elővett egy papírlapot és egy írót, majd egyenként lerajzolt néhány betűt a mesternek: – Ez itt a *ká* betű, látod? Ez meg az *a* betű, ebből kettőre is szükségünk lesz, ez pedig a *pé* betű. És most nézzük a szót: *KAPA*. Balról jobbra haladva szépen összeolvassuk az írásjeleket, ami azt jelenti, hogy sorban kiejtünk minden hangot, amiket ezek a betűk jelölnek. K-A-P-A, érted?

– Mármint az a kapa, amit a földművesek használnak? – pislogott Latum.

– Miért, ismersz másféle kapát is? – vigyorgott a kormányzó. – Ugye, hogy nem is olyan nagy ördögösség?

Az ezermeister megbűvölve bámulta a papírlapot. Így fest hát a *kapa* szó az istenek betűivel leírva. Milyen egyszerű! Szinte kézenfekvő módszer. Minden hangnak legyen egy írásjele, és kész! Igaza volt a kormányzónak, hát ez tényleg nem bonyolult.

Latum most már egyenesen sajnálta, hogy nem neki jutott eszébe ez a jóformán magától értetődő ötlet. És nemcsak sajnálta, de csodálkozott is rajta, bár ezt nem hangoztatta, mert tartott tőle, hogy valamilyen formában istenkáromlásnak minősülne.

38. fejezet

Mario és Emma lassacskán elérték Osmosis kormányzati negyedének szélső utcáit, és ahogy az útjelző táblák által megadott irányba haladtak, egyik ámulatból a másikba estek. No persze, ennek mindkettejükénél más-más okai voltak. Emma, az északi parasztlány, aki eddig még jószerivel alig hagyta el Hódospatak környékét, tátott szájjal csodálkozott rá minden oszlopsorra, minden palotára, minden gazdagon díszített homlokzatra. Mario viszont, aki mégiscsak olasz volt, ezenképpen tehát földi ember,

szinte az ókori Rómába csöppent utazónak érezte magát.

De minden paloták legcsodálatosabbika maga a Kormányzói Hivatal volt. Az épület előtt megállva most már Mariónak is leesett az álla. Az elmúlt száz esztendőben túlságosan is hozzászokott a Kalrund Fejedelemség településeinek minden finomságot nélkülöző darabosságához. A durva városfalakhoz, a dísztelen épületekhez, a falvak rusztikus egyszerűségéhez, így a tökéletesen kimunkált építészeti műremek rá is lenyűgöző hatással bírt.

Miután kellőképpen kiélvezték a látványt, felhaladtak a lépcsősoron, és az előcsarnokba érve egyelőre tanácstalanul tekintgettek körbe, de csakhamar odalépett hozzájuk egy hófehér öltözékben pompázó férfi, mellén egy ötkarikás kitűzővel, és így szólt:

– Grumhet o jelo rod inolum?

Majd – látva az értetlenkedő arcukat – azonnal norling nyelvre váltott:

– Segítségetekre lehetek valamiben?

Emma megkönnyebbülve vette tudomásul a fejleményt, és válaszolt is volna, de Mario leintette. Ugyanis ebben a pillanatban észrevette a terem végében két oszlop közé kifeszített molinón szereplő feliratot, amely igencsak megdobogtatta a szívét. Jól felismerhető latin betűkkel ez állt a vásznon: „If you came from planet Earth, apply here!”.

– Köszönjük, magunk is elboldogulunk – mondta a jelvényes embernek, majd megfogta Emma kezét, és szinte húzta maga után a lányt nagy sietségében.

A molinó alatt két marcona tekintetű fiatal katona állt. Amikor észlelték, hogy a fiatal pár határozottan lecövekel előttük, az egyikük odalépett hozzájuk, és a biztonság kedvéért feltett egy kérdést:

– Véletlenül keveredtetek ide, vagy tudjátok, hogy mit jelent ez a felirat? – Majd ezt a szabványmondatot elismételte norling és anagur nyelven is.

– Minden szavát pontosan értem – felelte magabiztosan Mario.

A katona viselkedése egy csapásra megváltozott. A szemében izgatottság tüze gyúlt, aztán fontoskodó arckifejezéssel intett a társának, aki csakhamar hátravezette Mariót és Emmát egy lépcsősorhoz, amelyen az

emeletre jutottak. Ott pedig nem kisebb méltóság elé vezették őket, mint a sziget kormányzójához.

Mindezt persze az első pillanatokban nem tudták. (Sőt, Emma még sokáig nem értette, mi is történt ezen a napon.) Mario is csak annyit érzékelt, hogy az illetékes katona röviden jelent valamit a láthatóan nagy tekintélyű férfiúnak (minden bizonnyal meori nyelven), majd eltávozik, és amikor becsukódik mögötte az ajtó, akkor ez a jó kiállítású férfiú angolul szól hozzájuk:

– Isten hozott benneteket! Legyetek üdvözölve Osmosis szigetén!

Mario most már nem bírta türtőztetni magát. Eleve az a tény, hogy az „isten” szót végre, igen hosszú idő után többszám nélkül hallhatja, máris megalapozta a hangulatát. Az pedig, hogy valaki egy földi nyelven szólt hozzá, olyan elementáris erővel hatott rá, hogy fittyet hányva minden evilági formaságnak és etikettnek, egyszerűen a nyakába borult a jeles férfiúnak, bárki is legyen az!

Érdekes módon Darioszt is elragadta a pillanat, és mosolyogva ölelgette a fiatalembert, mintha csak a saját fiát látta volna viszont sok-sok év után.

Egyedül Emma állt a szőnyeg szélén tanácstalanul, és a legkevésbé sem értette, hogy most mi történik. Az pedig már kifejezetten rosszul esett neki, amikor látta, hogy ez a nagy tiszteletű férfi órá tekint, és kérdez valamit Mariótól, az úrfi pedig nemet int a fejével. Úgy érezte magát, mint akit most megtagadtak. De hát mire is számíthatott volna ebben a furcsa Szigetvilágban? Ha otthon cseléd volt, akkor itt is az lesz, és még jó, ha nem rabszolga, bármivel is kecsэгtesse az ember lányát az olimpia, ez a még ismeretlen úri huncutság.

Nagyon furcsállta azt is, hogy Mario úrfi egyből el tud beszélgetni ezzel a jeles úriemberrel, akiről igazából még nem lehet tudni, hogy kicsoda, de biztosan valami egészen elképesztő hatalmú nagyúr, ha már a legszebb palotában lakik, és az őrei ilyen alázatosan lesik minden szavát.

Emma megbántva és félelemmel telve haladt végig a folyosón, erősen szorongatva Mario kezét. A furcsa uraság ment előttük, majd odaértek egy ajtóhoz, és a semmiből hirtelen előbukkantak a szolgák, akik innentől kezdve minden kívánságát lesték, bár neki csak egy kérése lett volna, hogy Mario maradjon mellette, de láthatóan a palota nagy embere valamiről

feltétlenül tárgyalni akart az ő fiatal kedvesével, így azonnal elragadta mellőle.

39. fejezet

Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, és kettesben maradtak Dariosz kormányzói hivatalában, Mario szinte kíváncsi kisgyerek módjára, türelmetlenül sorolta a kérdéseit, amelyek legfőképpen arra vonatkoztak, hogyan kerülhet innen vissza az ember a régi életébe. Dariosz, bár nem voltak tapasztalatai a gyermeknevelés terén, amolyan jószágos atya módjára próbálta lehűteni a fiú felindultságát, miközben igyekezett őszintén felelni az összes kérdésére.

Az elkövetkező órában sok mindent elmeséltek egymásnak arról, hogy ki hogyan került ebbe az ismeretlen világba, ki milyen tapasztalatokat szerzett, és mi módon képzelel el a további történéseket. Eközben csak egyszer akasztotta meg a beszélgetésüket zavaró körülmény, amikor is benyitott az őrség egyik tagja, és valami jelentéktelen hírt óhajtott közölni a kormányzóval, mire Dariosz kissé felmérgette magát, és gúnyosan kérdőre vonta a katonát:

– Világosan megmondtam, hogy milyen ügyekben zavarhattok ma este. Szerinted ez közéjük tartozik, amivel megakasztottál egy fontos gondolatmenetemben?

– Bocsánat, uram – mentegetőzött ijedten a katona, és máris az ajtó felé hátrált.

– No, ha már így alakult, akkor hozz nekünk bort – parancsolta a kormányzó.

– Igenis, uram – felelte a katona, és igyekezett olyan csöndesen becsukni maga után az ajtót, amennyire ez csak lehetséges.

Mario, bár egy szót sem beszélt meori nyelven, mégis nagy hatással volt rá a jelenet, és vigyorogva megjegyezte:

– Kezdem érteni, hogy miért vágytál vissza Osmosisba. Baromi menő lehet ennyi embernek parancsolni. Hogy tudtad elérni, hogy ekkora főnök legyél ezen a szigeten?

– Ezeknek az embereknek meggyőződése, hogy én valamiféle kapcsolatban állok az istenekkel – magyarázta Dariosz. – Gondold csak végig! Legyőznek az arénában, kivisznek vérbe fagyva, bejelentik a halálhíremet, erre pár órával később jön a napfogyatkozás, minden elsötétül, az égen különös, vöröslő villámok cikáznak, én pedig kísétálok a küzdőtérre, mintha mi sem történt volna, és percek múlva újra én vagyok a sziget bajnoka. Azért valljuk be, ilyesféle történések a Földön is elgondolkodtatnának néhány embert, még a 21. században is.

– Gondolom, ezek után nem kellett megszakadnod a kampány során, hogy kormányzóvá válasszanak...

– Hát nem – ismerte el Dariosz. – Száz százalékos eredménnyel választottak meg. Ezt az eredményt azóta sem sikerült megismételnem, egyik évben sem.

– Mi a manó? Hát itt évente van választás? – csodálkozott el Mario.

– Bizony ám! – bólogatott Dariosz, aztán elmosolyodva hozzátette: – Úgy képzeld el, hogy az udvari csillagász szerint az első kormányzóvá választásom idején megjelent egy új csillag az égen, és azóta is pontosan Osmosis szigete fölött látható. És az a vicces, hogy tényleg így van! Mármint úgy értem, hogy én is látom azt a csillagot, csak azt nehéz elhinnem, hogy az pont a kormányzóvá választásom óta van ott. De persze nem tudom ellenőrizni, hiszen előtte a fene se’ figyelte az égboltot, főleg csillagászati szempontból.

– Most már a száz százalékos eredményeden sem csodálkozom...

– No igen, viszont ahogy mondtam, ez csak az első évben történt így, azóta egyre romlik a tendencia – komorult el a kormányzó arca. – Az persze igaz, hogy egyeseknek keményen a lábára léptem az elmúlt esztendőkből, de úgy érzem, összességében mindig is igyekeztem a népem javára tevékenykedni.

– Ameddig ötven százalék fölötti az az eredmény, addig nincs min aggódnod – vélekedett az olasz fiú.

Válaszképpen Dariosz bizonyos aggodalmakat szeretett volna megfogalmazni, ám erre nem került sor, ugyanis ekkor megérkezett a

katona a borral. Ez a körülmény az elkövetkező órákban elég jelentősen átalakította a beszélgetés hangulatát.

– Az északi borok se rosszak, de mind csupa lőre ehhez képest – jelentette ki Mario az első pohár után. – Ha ezt tudom, már rég ideköltöztem volna, és nem bolyongok egy évig a fejedelemségben. Bár az is igaz, hogy akkor sosem ismertem volna meg Emmát.

Dariosz elvigyorodott:

– Már ahogy a nevét kiejted, abból is érezhető, mennyire rajongsz érte. De mondd csak, nem idős egy kicsit hozzád?

– Ugyan már! – vont a vállát Mario. – Lehet itt tudni, hogy ki hány éves? Az imént mesélted, hogy már nyolc éve itt vagy, és közben semmit sem öregedtél.

– Na igen, de ha veled is ez a helyzet, akkor nyolc év múlva már igen szembetűnő lesz a köztetek lévő korkülönbség. Már ha igaz, hogy Emma nem földi ember.

Mario elmesélte, milyen teszteknek vetette alá útközben a kedvesét, de a kormányzót nem sikerült teljesen meggyőznie.

– Amit én megtanultam ebben a világban, az az, hogy semmit sem szabad száz százalékosnak venni – szögezte le Dariosz.

– Nagyon beakadt nálad ez a száz százalék. Te egy afféle maximalista fickó vagy, nemde?

– Mondhatni – bólintott a kormányzó. – Így tanítottak, erre neveltek, ezt hoztam magammal a földi sorsomból.

Mario úgy érezte, máris megkedvelte ezt a fickót, dacára annak, hogy csak néhány órája van szerencséje ismerni. Magának sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, de határozottan az volt a benyomása, hogy egy olyan férfival hozta össze az evilági sorsa, akiben feltétel nélkül megbízhat.

40. fejezet

Amikor a Tanító észak felől beért Királyrév városába a két fiatallal, ígéretet tett nekik, hogy megmutatja a legrövidebb utat a kikötő felé. Azt

mondta, nyugodtan bízzák rá magukat, nem először jár már ezen a nevezetes településen. Sőt, még egy darabig lakott is benne, ezért úgy ismeri, mint a tenyerét.

Mario és Emma már ekkor is hálásak voltak neki, hát még utána, amikor valami elképesztő szuggesztivitással sikerült lealkudnia a viteldíjat a kapitánynál. Aztán viszont kicsit csalódottak lettek, miután az öregember közölte, hogy ő mégsem utazik Osmosis szigetére. Ez a fejlemény már csak azért is érthetetlen volt számukra, mert a Tanító szinte egész úton Osmosisról mesélt.

Csakhowy Mario és Emma nem tudhatták, hogy röviddel korábban történt egy meghatározó esemény, mármint ami az ősz szakállú útitársuk sorsát illeti. Királyrév kikötőjét ugyanis végestelen végig bazársorok veszik körül, így az embernek nincs esélye a partig jutni anélkül, hogy ne kellene magát átverekedni mindenféle rámenős árusok és harsány piaci kofák tengerén.

Az egyik ilyen rámenős kofaasszony, aki tükröket árult, nagyon elszántan lépett eléjük, és először is Emma arca elé tolta oda mives portékáját, közben azt harsogva, hogy fölösleges továbbmenniük, mert ilyen pompás és olcsó tükröket az egész piacon nem fognak tudni vásárolni.

Emma a tükörbe nézve kicsit megigazította a haját, és a maga részéről le is tudta az ügymenetet, aztán viszont a Tanító következett, és az öregember igencsak belemerült a saját tükörképének szemlélésébe. Ugyanis nem nagyon egyezett az énképével, amit látott. Nem talált magyarázatot arra, hogy mikor és főleg miért lett ilyen ősz a haja és a szakálla, és mitől fest úgy, mintha az elmúlt esztendőik során jó harminc évet öregedett volna, ha nem többet.

Innentől kezdve jóval csöndesebb lett, mint az ide vezető úton, és amíg elértek a kikötőhöz, egyfolytában azt latolgatta magában, hogy mit lenne most a leghelyesebb tennie.

Végül ugyan lealkudta a viteldíjat a fiatalok számára, de aztán úgy döntött, nem utazik velük Osmosisba, hanem a legsürgősebb teendője szerint cselekszik. Föl kell keresnie az öregembert a hegyen, mert ő az egyetlen, aki magyarázattal szolgálhat a dolgok ilyen alakulására.

Már hosszú órák óta folyt Dariosz és Mario beszélgetése, amikor először telepedett csönd a helyiségre. Szótlanul kortyolgatták a hús bort, és mindketten a gondolataikba merültek.

Dariosz átismételte magában, mit is mesélt nemrég ez a fiú az Evilágba való átkerüléséről. Tehát ő egy úgynevezett kocka srác, aki a számítógépes játékok nagy rajongója. Ennek okán hívta meg a torinói egyetemen dolgozó ismerőse, hogy legyen az egyik alanya a pszichológiai és az orvostudományi kar közös kutatásának, amely a játékfüggők agyműködését vizsgálja. Amikor csatlakoztatták a fejére a különböző érzékelő tappancsokat, akkor kisvártatva elaludt, és egyszer csak ebben a különös világban találta magát.

Egyelőre nagyon is egy irányba mutatnak a dolgok – gondolta Dariosz. – Főleg, ha Sztavrila történetét is idevesszük. Mindhárom esetben egy megváltozott agyi állapot okozta a kalandos utazást, legyen szó kómáról, regressziós hipnózisról, vagy éppen klinikai vizsgálatról. Ez a tény önmagában ugyan nem old meg semmiféle rejtélyt, de mindenképpen jelentős lépés a dolgok jövőbeni megértése felé.

Mario mindeközben leginkább azt próbálta felmérni, voltaképpen mit is érez a kormányzó iménti mondata után. Miért ütött szöget a fejében az a bizonyos nyolc év? Mármint az, hogy Darioszhoz hasonlóan ő is itt ragadhat, akár nyolc évre is, vagy még többre. Igazából meglepte, hogy nem ütötte szíven a dolog, pedig hát eredetileg azért jött ide az olimpia hívószavát követve, hogy megoldást találjon a hazatérésre.

Aztán rájött, hogy a kormányzó elbeszélése nagyon sok biztató elemet tartalmazott. Eleve megnyugtató volt arra gondolni, hogy Dariosznak már sikerült visszatérnie a földi világba. És utána csakis a saját döntése volt, hogy folytatni akarja az evilági életpályáját is. Az meg aztán egyenesen főnyeremény, hogy mindeközben csak háromnegyed óra telt el a földi életében, tehát lényegében nem vesztegetett el semmilyen földi időt.

Igaza lehet ennek a fickónak – gondolta Mario. – Igenis úgy kell tekinteni az evilági létet, mint valamiféle kalandot, ajándékot, egy nagyon különleges nyaralást, és csöppet sem kell aggódni semmin. Lehet, hogy ő most is ott fekszik a Torinói Egyetem laboratóriumában, fején az érzékelő tappancsokkal, és amíg ott csak néhány perc telik el, addig ő mindezt „ideát” hosszú hónapoknak éli meg.

Merengéséből egy kissé ijesztő fejlemény zökkentette ki. Dariosz odatolt elé az asztalon egy jókora tört, és azt kérdezte:

– Megmutatod nekem a trükködet?

– Milyen trükkömet? – pislogott zavartan Mario.

– Az előbb hazudtál nekem? Mégsem te vagy a Sebezhetetlen? – vigyorgott a kormányzó.

A fiú hirtelen olyan képet vágott, mint aki citromba harapott:

– Egész este attól tartottam, hogy ez a menüpont mindenképpen napirendre fog kerülni. És tudd meg, hogy bár valóban nem történik sebzés, de a mutatvány csöppet sem kellemes. Néha kifejezetten fáj is. Igaz, csak néhány másodpercig, de attól még fáj. Egy felbőszült kocsmáros például nemrég a hátamba állított egy hatalmas bárdot, hát mit mondjak, azt hittem, kettéharapom a mestergerendát kínomban.

– Nem szándékozom neked fájdalmat okozni, még áttételesen sem, úgyhogy ezennel kegyelmet gyakorlok – hajolt rá az asztalra Dariosz, és a törért nyúlt, hogy visszahúzza maga elé, de Mario elkapta a kezét:

– Várjunk csak egy percet! Nem úgy van az. Mégiscsak te vagy itt a kormányzó. Mindjárt az első napon tagadjam meg a kérésedet, amikor megismertelek? Hát milyen bizonyítványt állítanék ki magamról?... Inkább tölts még egy kis bort – nyújtotta oda a poharát a fiú. – Az a tapasztalatom ugyanis, hogy minél inkább be vagyok rúgva, annál kevésbé fáj a mutatvány.

Dariosz szúrós szemmel fürkészte egy darabig a fiú arcát, de aztán engedett a kérésnek, és teletöltötte a poharát. Mario egy hajtásra megitta az italt, majd elszántan megragadta a tört, és belevágta az asztalon heverő bal kézfejebe. A következő pillanatban pedig ugyanilyen hevesen rántotta ki a fegyvert, és átnyújtotta a kormányzónak.

– Varázslatos – ámuldozott Dariosz, és felváltva vizslatta Mario kezét, amelyen semmiféle sérülés nem látszott, illetve a tör pengéjét, amely tökéletesen tiszta volt. – Ha helyettem csöppentél volna ide nyolc évvel ezelőtt, akkor ezzel a képességgel most te lennél itt a kormányzó.

Az olasz fiú kicsit sem értette, hogy miért mondta ezt Dariosz, de a témáról eszébe jutott valami, amit már régóta meg akart kérdezni:

– Mondd csak, neked hogyhogy ilyen jól ment a bajvívás? Már úgy értem, amivel rövid idő alatt Osmosis bajnokává küzdötted fel magad. Nem hinném, hogy Ausztráliában sok lehetőség lett volna ilyesmit gyakorolni.

– Először is hét évig vívtam. Mármint otthon, a Földön – magyarázta a kormányzó. – De ez csak egy a sok közül, mert egy igazi sportőrült voltam. Gyerekkorom óta majdnem húszféle sportágat próbáltam ki, a legtöbbet űztem is hosszabb-rövidebb ideig. Birkózás, bokszt, cselgáncs, ez a listám a küzdősportok terén. Aztán lovaglás, lövészet, úszás, az atlétika különböző válfajai, na és persze a szörf. Melbourne-i srácként rettentően szégyellném magam, ha nem volna semmi közöm a hullámlovagláshoz.

– Na jó, de ettől még...

– Azért felhívnám a figyelmedet valamire – hajolt közelebb Dariosz, és még a hangját is lecsöndesítette. – Én otthon, a Földön nem vagyok feltűnően nagydarab. Oké, kisportolt vagyok és jó kiállású, elvégre rendszeresen sportolok, karbantartom a testemet. De a 182 centiméteres magasságommal csak egy jó átlagot hozok. Vagy inkább úgy fogalmaznék, nálam sokkal magasabb, nagyobb termetű férfiak is vannak otthon, és nemcsak a kosárlabdások testalkatára célzok... Na de itt? Az evilági emberek között én egy izomkolosszusnak számítok, magad is láthatod.

– Értem én ezt – vigyorodott el Mario –, azt viszont már nem nagyon, hogy miért halkítottad le a hangod. Félsz, hogy valaki megtudja, magas és kisportolt vagy? Főleg úgy, hogy mindezt angolul közölted velem.

Dariosz felkacagott, de olyan felszabadultan, hogy hátra is dőlt a székén:

– Teljesen igazad van! – harsogta nevetve. – Ezen a szigeten azért nem sok mindenki beszél angolul!

42. fejezet

– Ha már az angol nyelv szóba került – kapott az alkalmon Mario –, mondd csak, te készítetted azt az angol nyelvű feliratot, amely az előcsarnokban fogadja a látogatókat?

– Nem én festettem a saját kezemmel, de természetesen az én útmutatásom nyomán készítették el – felelte Dariosz.

- És nem furcsálltak semmit, akik pingálták? Vagy nem kérdezősködtek?
- Nem szokás kérdezősködni, amikor kiadok egy utasítást – mosolyodott el a kormányzó. – Egyébként pedig azt mondtam, hogy azok az istenek betűi, és maga a szöveg is az égi hatalom dicsőségébe ajánlja az Olimpiai Játékokat.

Mario elvigyorodott:

- Ezek szerint mi most az istenek nyelvén beszélgetünk?
- Valahogy úgy.
- Bevallom neked, amikor a molinó alatt álló katona néhány órával ezelőtt a színed elé vezetett minket, meggyőződésemm volt, hogy ő is valamiféle beavatott.
- Az a katona a világon semmiről sem tud, és hidd el nekem, nem is akar. Itt még hadnagyok és századparancsnokok sem kíváncsiskodnak, nemhogy az őrség egyszerű tagjai. Az a derék közlegény kapott egy utasítást, ami úgy szólt, hogy a molinó alatt gyülekező egyéneket, akik értik is a feliratot, azonnal elém kell vezetnie. És kész. Nincs kérdés, nincs érdeklődés. Tudja a dolgát, és teszi is, hűségesen.

Lassan sötétedni kezdett. A kormányzó újabb palack bort hozatott, és intézkedett, hogy meggyújtsák a helyiség falain sorakozó fáklyákat és az asztalon álló gyertyákat.

- Ha már a témánál tartunk, bevallom, kissé csalódott vagyok – szólt Dariosz, amikor újra kettesben maradtak. – Rég bealkonyodott, de amint látod, rajtad kívül egyelőre nincs más földi jelentkező.
- Ez ne keserítsen el, hiszen jó néhány nap van még hátra az olimpia kezdetéig – vigasztalta az olasz fiú. – Nem tudom, hogy miért, de van egy olyan érzésem, hogy az ünnepélyes megnyitóig nem csak ketten leszünk.
- Ami azt illeti, már most sem ketten vagyunk – árulta el a kormányzó, majd elmesélte, hogyan jött rá egy egyszerű gesztus nyomán, hogy Sztavrila, a fiatal özvegyasszony, a sziget egyik nemes úrhölgye szintén a Földről származik. Egyre jobban beleélte magát a nagy találkozás elmesélésébe, egyedül az zökkentette ki, amikor észrevette, hogy Mario szája széle jelentősegteljes mosolyra biggyed.
- Na, mi az? Mit vigyorogsz ilyen gúnyosan? – vont a kérdőre a fiút.

– Távol álljon tőlem az ilyesmi – tárta szét színpadiasan a karját Mario. – Én inkább kíváncsian várom, hova fut ki ez a történet, mert van egy olyan sanda gyanúm, hogy a lakosztályodban fog végződni, pihe-puha párnák közt. Jól tippelek?

Dariosz nem felelt. Ehelyett hosszan, elgondolkodva bámult az asztalon álló gyertya fényébe.

– Ajjaj, rosszat sejtek – vakargatta a füle tövét az olasz fiú. – Azt hiszem, darázsfészekbe nyúltam.

– Előtted nem szándékozom tagadni, hogy egészen beleszerettem abba a nőbe – vallotta be minden átmenet nélkül Dariosz, és maga is meglepődött, milyen elképesztően jó érzés volt kimondani ezeket a szavakat. Most döbbent csak rá, hogy a Sztavrilához fűződő érzelmeinek nehézségét többek között az adja, hogy idáig nem beszélhetett róla senkivel. Másik földi emberrel meg aztán főleg nem.

– Tudod, én egészen másképp éltem meg a találkozásunkat, mint ő – magyarázta a fiúnak. – Számomra majdhogynem letaglózó volt az élmény, hogy ennyi idő után végre szemtől szemben állhatok egy földi emberrel, és immár nem vagyok egyedül ebben a világban. Már eleve ez a tény is erősen növelte Sztavrila vonzerejét, és nem tagadom, fogyasztottam egy kevéske bort is azon az estén, így hát...

Dariosz azért hagyta abba az emlék fölidézését, mert észrevette, hogy az olasz fiú egyre riadtabb arccal feszeng a helyén.

– Hát veled meg mi történt? – kérdezte csodálkozva.

– Mi tagadás, kezdenek megrémíteni bizonyos párhuzamok – vallotta be Mario.

– Miféle párhuzamok? – vontta össze a szemöldökét a kormányzó.

– Nézd, Dariosz, én egyenes ember vagyok, ezért megkérdezem nyíltan: ugye, nem azt forgatod a fejedben, hogy még ma éjjel a magadévá teszel engem a lakosztályodban?

– Hogy tessék???

– Most mit értetlenkedsz? Percek óta arról mesélsz nekem, milyen elementáris hatással van rád bármilyen másik földi ember, és már emiatt

is vonzalom ébred benned. Ráadásul most nem egy kevéske bort fogyasztottál, mint az ominózus estén, hanem jó sokat! Nekem meg most már egy zabszem se' férne be hátulról, megmondom neked úgy, ahogy van!

Dariosz néhány másodpercig elhűlve bámult a fiú arcába, aztán kitört belőle a röhögés. De olyannyira, hogy alig bírta kinyögni:

– Megnyugtathatlak, veled kapcsolatban fel sem merült bennem efféle ötlet.

– Nono! – emelte fel a mutatóujját Mario, de már ő is vigyorgott. – Ne feledd, kormányzó, én olasz vagyok, pontosan tudom, mi folyt az ókori Rómában, különös tekintettel a birodalom végnapjaira!

Dariosz most már a térdét csapkodta:

– Ha majd találkozol Sztavrilával, rá fogsz jönni, hogy bár nagyon csinos fiú vagy, de a testi paramétereket illetően a nyomába sem érhetsz!

– Azt mindenképpen a javadra írom – ismerte el vihogva Mario –, hogy nem kínáltál meg cukorkával.

– Hidd el, fiatal barátom, tőlem ilyen szempontból biztonságban vagy – bizonygatta a kormányzó. – Különben is, mitől rettegsz? Hát nem te vagy a Sebezhetetlen?

Mario egy pillanatra elgondolkodott a dolgon, majd közölte Darioszsal a következtetését:

– Ebben a konstellációban csak akkor lennék nyugodt, ha biztosan tudnám, hogy a hímtagod fémből készült.

Most már az asztalra borulva, fulladozva röhögtek mindketten, és el kellett telnie egy kis időnek, mire bármelyikük meg tudott szólalni.

– Sajnálom, hogy kissé el kell rontanom a hangulatot, de valamit muszáj elmondanom – jelentette ki ekkor Dariosz. – Nem szeretném, ha illúziókba ringatnád magad, úgyhogy mielőbb túl kell esnünk rajta: megtiltom neked, hogy indulj az olimpián. Kérlek, ezt mindenképp vedd tudomásul, és fogadd el a döntésemet. A te képességed sokkal többet ér, mint hogy egy ilyen esemény alkalmával felfedjük és elpazaroljuk. Egész más terveim vannak veled, sokkal fontosabbak, mint egy egyszerű olimpiai bajnoki cím, ugyanis...

A kormányzó azért hagyta félbe a szónoklatát, mert ekkor a fiúból újra kibuggyant a nevetés. Dariosz megütközve bámulta egy darabig, aztán megérdeklődte:

– Mondd csak, mi olyan mulatságos már megint?

– Hogy mi? – vigyorgott Mario. – Hát kapaszkodj meg, derék kormányzó, de akármekkora hatalmad is van ezen a szigeten, nem tudsz nekem megtiltani olyasvalamit, amit én egyáltalán nem akartam elkövetni.

– Hogy érted ezt?

– A búbánat se’ akart indulni az olimpiádon – közölte Mario. – Honnan vetted egyáltalán, hogy én ilyesmire készülök?

– Na de hát te vagy a Sebezhetetlen! – értetlenkedett Dariosz. – Simán meg tudnád nyerni a...

– El ne kezd nekem felsorolni, hogy milyen versenyszámokat nyerhetnék meg! Mégis, hogyan?

– Úgy értesültem, hogy az érkezéskor fityegett egy kard az oldaladon. Neked nem tűnt fel?

– De. Feltűnt. Az agyamra is ment az elmúlt hónapokban, hogy mindenhova magammal kell hurcolásznom azt a haszontalan vasat, még a retyóra sem mehetek ki nélküle. Van fogalmad róla, hogy milyen kényelmetlen? Direkte örülök neki, hogy a közeledben tilos viselnem.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy nem tudsz bánni vele?

Mario összehúzott szemöldökkel fürkészte Dariosz arcát:

– Ugye, nem tévedek, ha azt állítom, hogy a kormányzóvá választásodnál nem volt döntő szempont a villámgyors észjárás? – jegyezte meg szemtelenül. – Honnan a francból tudnék én kardozni? Ember! Én egy húszéves kocka srác vagyok Torinóból, 2022-ből!

– De hát a számítógépes játékok, amikről meséltél...

– Mondd, te teljesen mebuggyantál ezen a szigeten? Vagy csak a bort nem bírod? A számítógépes játékokat nem igazi karddal játsszák, hanem kontrollerrel! Javíts ki, ha tévednék, de az olimpiád programjában nem nagyon fedeztem fel olyan versenyszámot, hogy kontrollerrel történő kardozás.

Most már Dariosz is felfogta végre, micsoda marhaságon „kardozott” már hosszú percek óta. Arra gondolt, hogy azt az utolsó két-három pohárka bort már valóban nem kellett volna felhörpintenie. Ebben is igaza van a fiúnak, bármilyen szemtelen módon is fogalmazta meg.

Mindazonáltal csöppet sem haragudott Marióra, sőt néha kifejezetten szórakoztatta a szövegelése. Hozott ebbe a különös, néha gyermekded, máskor meg túl vaskos humorú világba valamit, ami a régi életére emlékeztette, és ami annyira hiányzott neki itt, ezen az idilli szigeten.

43. fejezet

Amikor Mario óvatosan benyitott a számukra rezervált lakosztályba, hirtelen a lélegzete is elakadt. Azt hitte, Emma már rég nyugovóra tért, ehelyett azt látta, hogy a cselédje az ágy szélén ül, teljesen meztelenül, háttal a bejáratnak, és a haját fésülgeti.

A fiú halkán becsukta maga mögött az ajtót, és jó darabig csak álldogált némán, igyekeztél elraktározni magában a varázslatos pillanatot. Emma lebilincselő látványt nyújtott a gyertyafényben. Gyönyörű haja aranszínben játszott, és a helyiségben olyan finom illatok terjengtek, amilyeneket Mario talán még soha nem érzett.

„Biztosan megfürdött valami csudás, virágszirmokkal telehintett vízben” – találgatott magában a fiú, és közben elbűvölve bámulta, milyen szép Emma háta. A sebek már egyáltalán nem látszottak rajta a félhomályban, de még ha látszottak volna is, Mario akkor is úgy gondolta volna, hogy ennek a nőnek gyönyörű minden porcikája.

A varázslatos pillanatnak hamar vége szakadt. Emma hirtelen megfordult, mert megérezte, hogy már nincs egyedül a helyiségben. Először széles mosollyal fogadta a gazdáját, de aztán egyszeriben megrémült, és mint valami űzött vad, bemenekült az ágy legtávolabbi sarkába, még a térdeit is felhúzta.

– Mi történt? Mit kuporogsz ott? – értetlenkedett Mario, miközben néhány bizonytalan lépéssel az ágy széléig botorkált, aztán félig rátérdelt, de olyan elementáris félelmet látott a nő szemében, hogy egyelőre nem merte magát a párnák közé vetni.

Emma gyorsan magára húzta a vékony takarót, föl, egészen a szája széléig, és úgy motyogta:

– Vialli úrfi be van rúgva.

Mario nem látta be, miért kéne ettől ilyen páni félelemnek eluralkodnia bárkin is, de valahogy azt érezte, jobb lesz, ha egyelőre nem megy közelebb a cselédjéhez. Levette a térdét az ágy tetejéről, lassan megfordult, és a tekintetével becélozta a közeli szófát, majd odatámolygott, és lerogyott rá.

– Úgy van – erősítette meg nagyot nyögve, miután félfekvésben elhelyezkedett rajta. – Hát mit mondjak, ez a kormányzó aztán igen bőkezű vendéglátó. Ezen a szigeten úgy folyik a bor, mintha maga a tenger is, ami körülveszi, csupa bor lenne... Mellesleg mondtam már, hogy nyugodtan szólíthatsz újra Mariónak. Már magunk mögött hagytuk a fejedelemséget, ahol ez még veszélyes lehetett.

– Mostan meg fogsz verni engemet? – kérdezte szinte sírós hangon a cseléd.

Mario felemelte a fejét a szófa támlájáról. Oldalra fordult, és megpróbálta a tekintetét a nő arcára fókuszálni, és amikor ez végre sikerült, igen gyanakvó, szúrós szemmel kezdte vizslatni:

– Mit kérdeztél? Hogy megverlek-e? Hát neked meg mi bajod van? Elment az eszed, amíg én a sziget uránál vendégeskedtem? Mi a bánatért akarnálak megverni?

– A bánat. Az – kapott a szón Emma. – Az jutott nekem mindég, amikó a régi gazdám berúgott.

– Eh, bolond beszéd – legyintett Mario, és felült a szófán. – Mondd csak, honnan jön ez a finom virágillat?

Emma kissé megkönnyebbülve mutatott egy boltíves ajtónyílásra, amely szabadon és hívogatóan tátongott Mario mögött:

– Onnan, a szomszéd-bú. Van egy nagy dézsa, amibe szógák hordták a vizet nemrégibe, oszt én meg el se akartam hinni, hogy eztet nekem szánták.

– Ha nem bánod, most én is megmártóznék benne – tápáskodott fel Mario, és elkezdte ledobálni a ruháit.

– Biztos kihűt már a vize azóta – vélekedett Emma.

– Bárcsak úgy lenne, de gyanítom, nem bírt annyira kihúlni ezen a meleg éjszakán, hogy az nekem jó legyen. De mindegy, ez van, ezt kell szeretni – legyintett a fiú, és átbotorkált a szomszédos helyiségbe.

Amikor belemerült a dézsába, megállapította, hogy a víz hőfoka tökéletesen megfelel arra a célra, hogy kissé felfrissítse magát, és némileg visszanyerhesse a józan gondolkodását. A hűsítő fürdő olyan hamar hatott, hogy ebben a percben hősünk végre felfogta, miről is beszélt neki a cselédje az előbb, és miért viselkedett olyan furcsán. Hirtelen elfutotta a méreg, még a keze is ökölbe szorult, és hogy ne üvöltsön fel, gyorsan lemerült a víz alá, és csak akkor bukkant fel újra, amikor úgy érezte, hogy a fejét is sikerült kellőképpen lehűtenie.

Nem sokkal később újra ott állt az ágy mellett, immár valamelyest józanabb fejjel, teljesen meztelenül, és a cselédje arcába nézett. Most éppen nem tetszett neki a nő minden porcikája, mert a szája lefelé görbült, a szemében pedig még mindig félelmet látott.

– Egy valamit jól jegyezz meg, Emma – szólt halkán. – Én soha nem foglak téged bántani. Sem bortól, sem semmi mástól nem kerülhetek olyan állapotba, hogy kezet emeljek rád. Mert tudd meg, hogy én téged szeretlek a legjobban egész Evilágon.

Aztán fogta magát, és bebújt a kedvese mellé az ágyba, mintha csak ez volna Evilág legtermészetesebb dolga. Mert hiszen az is volt.

Emma lassan fölkelte a helyéről, elfújta a gyertyákat, aztán nyugovóra tért ő is. Mario pedig hamarosan azzal a megnyugtató érzéssel hunyta le a szemét, hogy egy már jól ismert kéz jelent meg a vékony takaró alatt, végigsimított a mellkasán, aztán pedig egy szeleburdi, szösze fej is befészkelte magát a vállgödrébe.

44. fejezet

A Tanító elhagyta Királyrévet. Észak felé haladt az úton, és azt tapasztalta, hogy még túl nagy a forgalom. Ezen nem is csodálkozott, elvégre mégiscsak az északi földrész legnagyobb kikötővárosát tudhatta maga mögött. De aztán a Nap hanyatlani kezdett az égen, kiürült az út, nem volt már belátható távolságban sem szekér, sem lovas, sem gyalogos. A Tanító pedig, amikor már senki sem láthatta, elkezdett futni.

Később, amikor feltűnt egy erdősáv, azonnal arra vette az irányt, és onnantól a fák között robogott észak felé, ahogy csak a képességeiből telt.

Már közeledett az alkonyat, amikor lelassított. De nem a fényviszonyok változása sarkallta erre, hanem az a körülmény, hogy érzékelte, nem túl messzire emberek ülnek egy tisztáson, a csermely partján.

Nem módosította az útvonalát. Úgy gondolta, hogy dolga lehet velük, fontos információkat gyűjthet be tőlük, tehát nem is teheti meg, hogy elkerüli őket. Így aztán nem sokkal később megállt a tisztás szélén, és végigmérte a társaságot.

No persze, a tüzet körbeülő hat férfi is alaposan rácsodálkozott a fák közül előbukkanó ősz öregemberre, ketten pedig, akik a legközelebb voltak hozzá, felpattantak, és tört rántva rohantak felé.

– Gyere csak közelebb, hadd nézzünk meg alaposan! – sziszegte az arcába egy bozontos szakállú, durva arcú férfi, és keményen megragadta a karját.

– Te bizonyára Kalrund fejedelemnek kémkedsz, vén erdei manó.

– Erdei manónak gondolsz engem? – kérdezte szelíden a Tanító.

– Majd mindjárt megmondom, hogy minek gondollak téged! – fenyegetőzött a nekihevílt fickó, és odavonszolta a foglyát a tűz mellé, utána pedig rá is ripakodott:

– Ne merj hazudni nekem! Én Brital nagyúr vagyok! Levágom a fejedet, ha okoskodni mersz! Na, halljam, ki adott neked megbízást? Ki a közvetlen parancsnokod? Mit tudnak a feletteseid a Kalrund elleni összeesküvésről? Azonnal válaszolj, vagy elvágom a torkodat, vén kurafi!

A Tanító időközben engedelmesen lekucorodott a tűz mellé, és furcsán guggolva bámult a lángok közé. Aztán megszólalt, és igen tárgyilagos modorban informálta a hallgatóságát:

– Ennél nevetségesebb vállalkozást azért nagyon nehéz elképzelni. Mindössze néhány szempillantás kellett hozzá, és a leglényegesebb dolgokat máris a tudomásomra hoztátok. Elsősorban: ez itt egy összeesküvés. Pedig akár egy békésen szalonnát sütögető társaságnak is nézhettelek volna titeket. Másodsorban: az összeesküvés Kalrund fejedelem ellen irányul. Harmadsorban: ennek a szövetkezésnek jelentős alakja Brital nagyúr. Negyedszer: nem túl sokat tudhattok az

ellenségeitekről, ha arról faggattok egy öregembert az erdő mélyén, hogy vajon ki lehet a megbízója.

Súlyos csönd támadt a tűz körül, de ez csak néhány pillanatig tartott, mert a bozontos szakállú fickó az öregember felé kapott, hogy torkon ragadja, de az guggoló helyzetből gyorsan hátraugrott, és mire az összeesküvő társulat felocsúdott, már teljesen kiegyenesedve, föléjük magasodva szólt: – Talán a Fehér-hegyen megbeszélhetnénk. Tartsatok velem!

Azzal futásnak eredt, és csak egészen rövid ideig hallotta maga mögött az összeesküvők dühödt ordítózását és ordenáre káromkodását.

45. fejezet

Amikor Dariosz másnap fogadta Mariót a hivatalában, akkor már csak jeges citromos víz volt az asztalra bekészített kancsóokban, és az olasz fiú ezt megkönnyebbüléssel fogadta:

– Kitaláltad a gondolatomat, kormányzó – nyúlt mohón az egyik kancsó felé, és rögtön két pohárral is lehúzott a hűsítő nedűből. Aztán gunyorosan megjegyezte: – Mindössze némi édesség hiányzik belőle, máris lehetne limonádé. És akkor jól tenne a vércukorszintemnek is.

– Ehhez mindössze arra van szükség, hogy Evilágban feltalálják a kristálycukrot – jegyezte meg Dariosz.

– Méz például Evilágban is létezik – mutatott rá Mario. – Vagy ezen a szigeten nem ismerik?

– Nem nagyon tudsz olyasféle terméket említeni, ami Evilágban létezik, de Osmosison nem ismerik – tájékoztatta büszkén a kormányzó. – A fordítottja sokkal inkább elképzelhető.

– Rendben – rogyott le egy székre az amúgy Sebezhetetlen, de most igen komoly macskajajjal küzdő olasz fiú. – Haladjuk meg a gasztronómia témáját. Gondolom, nem a limonádé evilági feltalálása ügyében hívatál ide.

– Nem bizony – foglalt helyet a kormányzó is, és szúrós szemmel kezdte vizslatni Mario arcát, miközben belekezdett a monológjába: – Remélem, abban megegyezhetünk, hogy a tegnap este annak az élménynek a számlájára írandó, amikor két földi ember, akik régóta nem találkoztak

hasznos társakkal, egyszer csak összefutnak egy szürreálisnak nevezhető világban.

– Részemről stimmel – bólintott rá Mario.

– Te egyébként otthon nagyivó vagy? – firtatta Dariosz. – Már úgy értem, a Földön.

– Egy frászt – legyintett az olasz fiú. – Mint mondtam, egy kocka srác vagyok, azok meg pont nem az ivásban jeleskednek.

– De azért az Északi-földrész borait ismered...

– Na ja. Kétségbeesésemben megismertem őket.

– Hogy érted azt, hogy kétségbeesésedben?

– Te talán nem estél kétségbe, amikor egyszer csak átkerültél ide? – kérdezett vissza Mario felindultan. – Mert én nagyon. Már az első estémen úgy éreztem, hogy ez biztos csak valami furcsa álom, és ha jól berúgok, akkor reggel arra a megnyugtató érzésre fogok ébredni, hogy újra otthon vagyok, és tényleg csak egy rémálom volt az egész. Semmi más szabadulási lehetőséget nem láttam ebből a világból.

– Oké, ez első próbálkozásnak hihető – ismerte el Dariosz. – De mi van a többivel?

Mario kezdett gyanút fogni, hogy ez valamiféle próbatétel lehet, és most már ő is gyanakodva nézte a kormányzó arcát:

– Te mindig csak egyszer próbáltál meg valamit az életedben? – kérdezett vissza újfent. – Ha elsőre nem sikerült, soha többé nem kísérleteztél vele? És csalódott is csak egyszer voltál olyankor, amikor piába fojtottad a bánatodat? Ismered egyáltalán a reménytelenség legkülönbözőbb bugyrait?

– Ismerem – felelte halkán a kormányzó, és néhány pillanat erejéig maga elé meredt. Ám hamar visszatért a jelenbe, és folytatta a kikérdezést:

– Szándékodban áll visszatérni a fejedelemségbe?

– Eszem ágában sincs.

– El tudod képzelni Osmosist evilági lakhelyednek?

– Naná, hogy el!

– És elfogadsz engem vezetődnék?

Ezen a ponton Mario már kissé elbizonytalanodott:

– Ha egyszer megmondtam, hogy Osmosisban szeretnék élni, akkor evidens, hogy elfogadlak vezetőmnek, hiszen te vagy a sziget kormányzója. De az a gyanúm, te ennél többre gondolsz...

– Bizony, hogy többre – bólintott Dariosz. – Ha segítője akarsz lenni mindannak, amit tervezek, akkor én a legnagyobb privilégiumokat biztosíthatom neked. A kedveseddel együtt úgy élhetsz Osmosis városában, hogy olyan sorsról nem is álmodhattatok, sem itt, sem a földi életedben.

– Ehhez jó lenne tudni, hogy mi az, amit tervezel – jegyezte meg visszafogottan Mario.

A kormányzó magabiztosan dőlt hátra a székében:

– Öt éve igazgatom ezt a városállamot, és magad is láthattad, hány és hány ember meglelégedésére. De nem szeretnék megállni félúton. A további terveim is a közjót fogják szolgálni. Viszont ehhez szükségem lesz például egy olyan képességű illetőre, mint te.

Mario ekkor az asztalra könyökölt mind a két kezével, majd a homlokát a két tenyerében megtámasztva erősen gondolkodni látszott. Aztán, bár ezt senki sem kérte, felemelkedett az asztaltól, és szinte vigyázz-állásban közölte a mondandóját:

– Dariosz kormányzó! Amikor azt mondod, hogy a néped felemelkedéséért küzdesz, én ezt igazolva látom mindabban, amit eddig a szigeteden tapasztaltam. Ha te nekem azt ígéred, hogy a további célod a néped jólétének elősegítése, akkor minden további nélkül számíthatsz rám, mint harcostársadra. Nemes célok érdekében latba fogom vetni minden képességemet. Kitartok melletted minden csatában, minden küzdelemben, és én leszek a leghűségesebb szolgád... De ha csak egyszer is elárulod ezeket a célokat, akkor én leszek a legádázabb ellenséged.

Mario összecsatintotta a bokáját, majd leült a székére, Dariosz pedig a homlokát törölgetve próbálta értelmezni a történeteket, és sejtelve sem volt, hogy ez a szózat az olasz fiú által oly nagyra becsült földi játékok egyik küldetésének szabványszövege.

46. fejezet

A Tanító hajnalban ért oda a Fehér-hegyhez. Tudta, hogy innentől kezdve egyre alacsonyabb sebességgel lesz képes a célja felé haladni, de biztos volt benne, hogy valamikor az éjszaka közepén oda fog érni a havas sziklateraszra.

Nem tévedett. Már magasan járt az égen a két telihold, amikor meglátta a kunyhót. Röviddel később azonban elbizonytalanodott. Nagy reményekkel nyitott be a házikóba, de nem talált benne senkit. Újra kiment a kunyhó elé, alaposan végigpásztázta a talajt, de csak a saját lábnyomait fedezte fel a hóban. Az öregembernek nyoma veszett.

Tudta, hogy nem tehet mást, visszament a házikóba, leült az asztal mellé, és várt.

Hosszú órák teltek el így. Először megvirradt, aztán delelőre hágott a Nap az égen, majd szürkülni kezdtek a környező fehér hegyek. Ekkor hallotta meg a lépteket ropogni a hóban. Először a távolból, aztán egyre közelebbről, míg végül megnyikordult az ajtó, és valaki óvatosan benyitott a házikóba. Amikor a Tanító felemelte a fejét, saját fiatal énjét pillantotta meg, aki leverte a lábáról a havat, és csak utána lépett be a helyiségbe.

A Tanító arcán különös mosoly terült el, és ékes orosz nyelven csak annyit szólt:

– Hát megérkeztél...

47. fejezet

Nyárutó havának közepén visszaérkezett Osmosisba az utolsó olyan küldöttség is, amelyik az Olimpiai Játékokat volt hivatott beharangozni az Északi-földrészen. A kikötőben kellően nagy érdeklődés övezte a hajót, elvégre az észak-keleti sztyeppékről hozott magával néhány benevezni szándékozó vitézt, és a meori népek még sohasem láttak a saját szemükkel anagur harcosokat, legfeljebb a félelmetes hírük jutott el hozzájuk.

A különös menet csakhamar megindult a belváros felé. Hat közrendű anagur férfi haladt a sorban, élükön két daliás termetű, tekintélyt sugárzó törzsfővel. Két oldalról pedig meori katonák biztosították a különítményt,

megelőzendő bármiféle atrocitást. Mert bizony a kikötő népsége körében óriási feltűnést keltett a bevonulás.

Különösen az egyik törzsfő fizimiskája vonta magára mindenki tekintetét. Hordárok és rakodómunkások, kereskedők és hajóskapitányok, később pedig Osmosis egyszerű járókelőinek köréből is egyetlen kifejezést lehetett hallani: *ramulidon*. Ki ijedtebben, ki csak ámuldozva ejtette ki ezt a szót, mások a rémülettől üvöltve, egyesek pedig szinte halálsápadtan.

Egy idő után az egyik törzsfő megunt a dolgot, és kíváncsian odafordult a mellette haladó meori katonához, aki elég jól beszélt a puszták népének nyelvét – mert hiszen éppen emiatt lehetett tagja az anagurok földjére indított különítménynek –, és megkérdezte:

– Mit jelent a nyelveteken az, hogy *ramulidon*?

– Kutyafejű – felelte röviden és közönyösen a katona.

Ekkor Attila odaszólt Szubotájnak – merthogy ők voltak az élen haladó törzsfők –, és gunyorosan megjegyezte:

– Talán fátyol kellett volna az orcád elé. Úgy látszik, az itteni népek egyelőre nem tudnak mit kezdeni a mongoloid vonásaiddal meg a vágott szemeddel.

– Értékelem a humorodat, mint mindig – felelte a tatár anélkül, hogy társára pillantott volna –, de aki nem tud mit kezdeni az arcvonásaimmal, annak szívesen a képébe tolom a seggemet, hátha azzal tudni fog mit kezdeni.

– Nem rossz ötlet – ismerte el a magyar. – A segged legalább pont ugyanolyan, mint bárki másé.

– Nocsak – hökkent meg Szubotáj. – Az ember nem is hinné, hogy a társa ilyen behatóan ismeri azt a testrészét, amelyik a háta végén helyezkedik el.

– Nem tudom, szándékosan használtad-e a behatóan kifejezést – vigyorgott Attila –, de biztosíthatlak, hogy a hátad végével kapcsolatban soha az életben nem voltak efféle képzelgéseim.

Mivel a baráti évődés angol nyelven folyt, sem a törzsfők mögött haladó anagur harcosok, sem a menetet oldalról biztosító meori katonák nem érthettek belőle egy árva szót sem. Az előbbieket megszokták már, hogy a

két vezetőjük néha olyan nyelven értekezik, amelyet ők nem ismerhetnek, de ebben nem találtak semmi rendkívülit. Elvégre öt esztendő óta, amikor is egy különös madár hátán, az égből alászállva megjelentek közöttük ezek a különös teremtmények, mindig is a Világügyelő Férfiú küldötteinek tartották őket. A tolmács szerepét betöltő meori katona pedig egyszerűen úgy vélte, hogy a pusztai népeknek egy általa nem ismert nyelvjárását beszéli a két törzsfő.

Így ért el a menet a Kormányzói Palotához, ahol már útjukra bocsátották őket az olimpiai küldöttség meori katonái, a nyolc anagur férfi tehát kíséret nélkül haladt fel a lépcsőkön. Az aulában azonban eléjük pattant egy sunyi képű kis fickó, és régi jó ismerősökként köszöntötte őket, mégpedig anagur nyelven:

– Legyetek üdvözölve! Nahát, ki hitte volna, hogy még egyszer találkozunk?

– Hát te meg mit keresel itt, Félvér? – csodálkozott rá a hófehér köpenyes szerzetre Attila.

– Tolmácsként működöm közre az Olimpiai Játékok sikeres lebonyolításában – válaszolt behízeglő mosollyal a delikvens.

– Hallottátok ezt? – fordult hátra az övéihez a magyar. – A Félvér segíteni akar nekünk, pedig nincs közöttünk egyetlen asszonyi személy sem.

Az anagur harcosok nagy röhögéssel fogadták törzsfőnökük megjegyzését. Mind jól ismerték a Félvér történetét. Jó néhány esztendővel korábban, az egyik norling fejedelemségben tett kalandozásuk során rabolta el az egyik harcosuk a fiatal férfit, és rabszolgaként vitte magával a sztyeppei őshazába. A Félvér hamarosan megtanulta az anagur nyelvet, és mivel rengeteg információval segítette a sztyeppei törzs későbbi nyugati hadjáratait, érdemei elismerésül felszabadították.

Ám amikor a Félvér szabad ember lett, megkezdődött az ámokfutása a törzsben. A tevékenységét és az ambícióját röviden és finoman csak úgy lehet jellemezni, hogy a túlfűtött érdeklődésű fiatalembernek egyszerűen minden nő kellett volna. Hajadonokat és özvegyeket egyaránt oly heves udvarlási ostrom alá vett, hogy végül nem lehetett maradása a törzs szállásterületén. Az anagur szokásokkal és erkölcsi iránymutatásokkal homlokegyenest ellenkező viselkedése más esetben akár komolyabb

következményekkel is járhatott volna, de az érdemeire való tekintettel megelégedtek azzal, hogy csupán számúzik, így a legközelebbi alkalommal visszatoloncolták a szülőföldjére.

– Hogyhogy nem maradtál meg a sajátjaid között? – érdeklődött Szubotáj. – Otthon is meg akartál gyakni minden fehérszemélyt?

– Nagyon rossz irányból közelítéd a megfejtést, derék törzsfőm – nyájaskodott a Félvér. – Hogyan is maradhattam volna meg az enyéim között? Szerinted bárki is bizalommal tekintett rám, miután hosszú esztendőket töltöttem közöttetek? Nem volt más választásom, délre kellett vándorolnom – sajnáltatta magát a sunyi képű kis fickó, de aztán hirtelenjében felderült az arca:

– De a legnagyobb áldás, ami történhetett velem, hogy végül kikötöttem Osmosis szigetén. Ez itt tényleg a lehetőségek hazája, és én megcsináltam a szerencsém.

– Miért, mivel foglalkozol itt, amikor éppen nem tolmács vagy? – kérdezte kíváncsian Attila.

– Egy *bordélyt* üzemeltetek.

Mivel az anagur nyelvben nincs megfelelő szó a piroslámpás házra, a sunyi képű fickó a meori kifejezéssel írta le vállalkozása mibenlétét. Nem csoda hát, hogy a pusztai különítmény egyetlen tagja sem értette, hogy miről van szó. Látván az értetlen arcokat, a Félvér körülírta a dolgot:

– Ez egy afféle örömtanya, tudjátok? A betérő vendégek különböző lányok közül válogatva tölthetik el az időt kifinomult testgyakorlatokkal. Ha értitek, mire célzok.

– Szóval ezt csinálod itt? – húzta fel a szemöldökét Szubotáj. – Hű, most aztán mindannyian nagyon megdöbbentünk!

– Hidd el, derék törzsfőnök, ez egy igen megbecsült foglalkozás ezen a szigeten – erőlködött a sunyi képű –, ezért ne becsüld le, mert nekem...

– Csak nyugalom, Félvér – tette a kis fickó vállára a kezét Attila. – Minket igazából nem érdekel, hogy mivel foglalkozol ezen a szigeten. Inkább az foglalkoztat most minket, hogy az olimpiai játékokra való jelentkezésnek mi a menete.

– Nagyon kérlek, ne szólíts Félvérnek – szólt megbántottan a hajdani rabszolga. – Van becsületes nevem is, ami a Stribek. Köztiszteletnek örvendek Osmosis bizonyos néposztályainak körében eme néven, és ezért tőletek is azt várom, hogy ezen a néven illessetek: Stribek.

Ekkor következett el az a pillanat, amitől kezdve Attila már kicsit sem foglalkozott a hajdani rabszolga önfényező fontoskodásával.

– A harcosaimat vezesd oda, ahova kell, mi Szubotájjal már tudjuk, hol kell jelentkezünk – jelentette ki megbűvölve, és törzsfőtársát karon ragadva otthagya a csoportosulást, kisvártatva pedig megállt egy molinó alatt, amelyen latin betűk hirdették angol nyelven:

„Ha a Földről érkeztél, jelentkezz itt!”

48. fejezet

Mario egy verőfényes délelőttön sétálni vitte Emmát. A Kormányzói Palotából kilépve a Dicsőség sugárút felé andalogtak, majd a fiú határozott szándékai nyomán letértek jobbra a Harcosok parkjánál, utána pedig egy mellékút felé vették az irányt.

Az utca mindkét oldalát különböző üzletek foglalták el, a portálok fölött színes cégtáblák adták hírül, hogy mivel foglalkozik egy-egy árusítóhely. Végül megálltak egy olyan boltocska kapujában, amely fölött semmiféle tábla nem szerepelt, de még a félig-meddig bedeszkázott kirakata is üresen árválkodott.

– Itt is vagyunk – dünnyögte Mario, majd Emma legnagyobb meglepetésére elővett egy kulcsot, és kinyitotta a bejárati ajtót, utána pedig szinte behúzta maga után a lányt a helyiségbe.

Különös szag uralkodott odabenn. Leginkább a festék illatát lehetett érezni, mert a bolt minden polca és összes egyéb bútorzata frissen mázolja álldogált a félhomályban. Semmi nem utalt arra, hogy vajon miféle tevékenység folyhatott itt a közelmúltig. Egyedül az volt világos, hogy a hajdani tulajdonos szerette volna felújítva átadni az új vállalkozónak a helyiséget, nyilván a magasabb ár reményében.

– Ez itt mind a tiéd – mutatott körbe váratlanul Mario.

– Tessék? – értetlenkedett Emma.

– Úgy van, ahogy mondom – erősítette meg a fiú. – Itt minden a tiéd. A te tulajdonod, te rendelkezel fölötte.

– Mire véljem ezt az egészet, Mario úrfi?

– Mostantól nem vagy szolgálólány, Emma. Szabad ember vagy. Osmosis büszke polgára.

– Na ne tréfálj velem, úrfi!

– Mit nem értesz ezen? – vigyorgott Mario. – Megmondtam már, nem is egyszer, hogy nem vagy a szolgálóm. Arról én nem tehetek, hogy sosem hitted el. Most talán van esély, hogy végre megértsd. Amit itt a saját szemeddel láatsz, az mind a tied. A bolt és a berendezése is. Tehát immár üzletasszony lettél. Egy vállalkozó. Osmosis büszke polgára. Nem vagy senki szolgálója, főleg nem a tulajdona. Nem tartozol elszámolással senkinek, kivéve a kormányzó adószedőit.

Emma egyre párásabb tekintettel pillantott körbe a helyiségen, és ezt motyogta:

– El se tudom hinni...

Mario magához ölelte a lányt, és a fülébe súgta:

– Azt hiszed, már elfelejtettem, amit a patakparton mondtál nekem a kis boltról, amivel megcsinálhatnád a szerencsédet? Hát tessék, itt van. Most már egyedül a te ügyességeden múlik a siker. De én bízom benned.

– Te vagy a legjobb ember egész Evilágon – hálálkodott meghatottan Emma.

– No de van itt egy másik kérdés is, amit újra fel kell elevenítenünk – bontakozott ki az ölelésből Mario, aztán mélyen a lány szemébe nézett: – Nincs tovább halogatás, meg kell tanulnod a meori nyelvet. Muszáj lesz, hogy megértsd a leendő vásárlóid szavait, és magadat is meg kell tudnod értetni velük.

– Én inkább azon gondózkodok mostan, hogy hunnet fogok árut szerezni – aggodalmaskodott Emma.

Most a fiún volt az értetlenkedés sora:

– Hogyhogy honnan? Azt hittem, ez lesz a terv legvilágosabb pontja. Nem azt mondtad, hogy ismered az erdők-mezők minden gyógynövényét?

– Odahaza. De nem ezen a szigeten. Vannak itten egyáltalán erdők? Én még nem vótam egybe se. Mi van, ha errefele nem is olyan növények nőnek, mint otthon?

– Te kis buta, hát senki sem tiltja meg nekünk, hogy alkalomadtán visszalátogassunk az északi földrészre – nevetett fel Mario. – Elmondom, hogy mi a tervem. Hamarosan beszerzek két lovat, aztán a nyakunkba vesszük a szigetet, és bejárjuk minden táját. Erdőt-mezőt, hegyet-völgyet, a folyópartokat és a kis tavak vidékét, és eközben te szépen felmérheted, hogy hol milyen gyógynövényeket lehet fellelni. Amit itt nem találunk, azért visszamegyünk a fejedelemségbe. Amikor minden hozzávalóból összegyűjtötted a szükséges mennyiséget, akkor elkészíted a csodás kenőcseidet, teáidat, meg minden egyebet, ami csak a varázstudományodból telik, és amikor készen állsz, akkor kinyitod a boltot. Onnantól már menni fog minden a maga útján.

Emma úgy érezte, ennyire felkavaró érzelmek még sohasem kerítették a hatalmukba. Sem ilyen fokú szédülést nem érzett még, sem ekkora hálát és szeretetet. A reményről nem is beszélve, hiszen az egész eddigi életét cselédként, szolgálóként, alacsonyabb rendű lényként élte le, és még csak fel sem derengett soha annak lehetősége, hogy ez egyszer majd másképp lesz. Hirtelen annyira elborították az érzelmek, hogy sírni lett volna kedve, ezért kifejezetten örült neki, amikor Mario visszarángatta a gyakorlatias rögvalóságba.

– Aztán van itt egy másik dolog is, amit nem lehet kikerülni – közölte határozottan a fiú. – Meg kell tanulnod írni és olvasni.

Emma ettől nagyon megijedt. Először csak a meori nyelv, most meg már a betűvetés is. Szó se róla, szépek ezek az új kilátások, de hát azért mindennek van határa. Írás meg olvasás? Mégis, minek?

– Túl nagy ugrás vóna az nekem – sóhajtott lemondóan.

– Könyvelést kell majd vezetned – próbálta elmagyarázni Mario. – Ez nem úgy működik, mintha ülnél egy erdei tisztás közepén, és tördelgetnéd a kőmozsaradban a gyógynövényeket, aztán meg rátukmálnád a csodakenőcsödet arra, aki éppen odatéved. Itt rendje van mindennek. Ráadásul Dariosz kormányzó éppen most készül bevezetni az egyszerűsített írásjeleket, és innentől kezdve minden gazdálkodónak

nyilvántartást kell vezetnie a készleteiről, a kiadásairól és a bevételeiről, egy szóval minden pénzmozgásról, ami az adóval összefügg. Érted már?

– De nem vóna leheccséses erre az egészre felvenni egy embert, aki érti a dógát? – próbálkozott Emma, miközben megfogta Mario mindkét kezét. – Oszd adni neki jó fizetséget, utána meg nyugton lenni az adóbeszedőktől.

– Igazából lehetséges, de ez az illető téged bármikor átverhetne – mutatott rá a fiú, és közben megszorította Emma kezét. – Hogyan tudnád ellenőrizni, hogy mit vezet be az üzleti könyvekbe, ha te nem tudsz írni és olvasni? Milyen alapon lennél te a bolt vezetője, ő meg az alárendelted, ha nem is ismernéd a számokat?

– Igazad lehet, Mario úrfi – ismerte el Emma. – Meg kell nekem tanúnom ezeket, mer különbe a saját bótomba vernek át.

49. fejezet

Guzel, a baskír kinyitotta a szemét. A hegyi kis házikóban feküdt a priccsen, ezt gyakorlatilag azonnal tudta. A napszakot tekintve reggel volt, ezt az ablakon beömlő fény erejéből állapította meg. Keresni kezdte a tekintetével a jövevényt, de hiába nézett körbe az aprócska helyiségben, nem látott senkit.

Ezt nagyon különösnek találta, mivel valamelyik furcsa, hatodik, vagy ki tudja, hanyadik érzéke egyre csak azt az információt erősítette benne, hogy az a másik mintha itt volna a közelben.

Felült a priccsen. Újra körbetekintett, biztos, ami biztos. Sehol senki.

Határozottan felemelte a jobb kezét, és végigsimított az arcán. Nyoma sem volt a szakállnak, sem semmiféle egyéb arcszőrzetnek. Puha és sima bőrt érzékelt.

Fölkelt, körbejárt, és bosszankodva állapította meg, hogy sehol egy tükör. Ez az egész egyben meg is lepte. A bosszankodás, mint olyan eddig nem szerepelt az érzelmei tárházában.

Végigsimított a haján, és kitépett egy szálát. A szeméhez emelte, és megállapította, hogy a hajsza hollófekete.

Kilépett a házból. Egy darabig a nyomokat vizsgálta a hóban, de nem lett okosabb. Ekkor elindult a sziklaterasz nyugati pereme felé, hogy leereszkedjen a síkságra. Tudta, hogy újra el kell mennie Osmosisba.

50. fejezet

Amikor Mario megkapta a kormányzó üzenetét, hogy azonnal kéreti a hivatalába, akkor gondolkodás nélkül odasietett. Mivel az üzenet semmiféle egyéb információt nem tartalmazott, az olasz fiúra a döbbenet erejével hatott, amit tapasztalt.

Dariosz és két másik férfi ülte körül az asztalt. A kormányzó bemutatta neki a legújabb vendégeit, és Mario csak kapkodta a fejét. Mert az még úgy-ahogy elviselhető, ha az ember konstatálja, hogy megismerte Evilágban egy földi embertársát, aki nagyjából az ő korából került át ide, lásd Dariosz. Na de ezek a pasasok meg 2202-ből ürrepültek erre a bolygóra! És közben úgy néznek ki, mint valami előkelő ruházatú nomád harcosok, valamiféle törzsfők! És aztán kiderül, hogy pont azok!

Ezt azért már egy kicsit nehezebb feldolgozni, és Mariónak nem is sikerült rögtön megbarátkoznia a gondolattal. Szerényen üldögélt az asztal végében, és figyelte, miről is folyik a diskurzus, bár azt rögtön érzékelte, hogy némi lemaradásban van, hiszen a kormányzó már jó ideje tárgyalhat a két idegennel... Idegennel? Hiszen ezek éppúgy a földijeik, mint az ausztrál fickó, aki a sors kegyelméből kormányzó ezen a szigeten!

Egyébként az új jövevények kicsit sem voltak ellenszenvesek Mariónak, sőt! Az idősebbiket olyan 40-45 év körülinek saccolta. A markáns arcélú, barátságos tekintetű férfi egyelőre nem sokat beszélt, inkább a tatár képű vitte a prímet. Őt egyenesen ijesztőnek találta az olasz fiú, de csak az első pillanatokban, mert a marcona külső hatását később egyre inkább oldotta az a különös akcentus, amellyel az angolt beszélte a fickó, és amely Mario számára viccesnek hatott.

– Az meg sem fordult a fejedekben, hogy megkeressétek a társaitokat? – kérdezte a beszélgetés egy pontján Dariosz.

– Próbáld magad egy kicsit beleélni a helyzetünkbe, kormányzó – javasolta Szubotáj. – A szituáció a következő: leszállsz egy teljesen ismeretlen bolygó felszínére. Balszerencsédre éppen egy tóban landolsz, a járműved

hamarosan elsüllyed. Te kievickélsz a partra, és ott olyan emberekkel találkozol, akiknek a nyelvét nem beszéled. Fogalmad sincs, hogy a bolygó melyik földrészének melyik vidékén vagy éppen, és hogy az a földrész voltaképpen mekkora. Továbbá fogalmad sincs, hogy a társaid merrefelé landolhattak, hány száz, vagy éppen hány ezer kilométernyire tőled. Te hogyan látnál neki a keresésüknek?

Dariosz mélyen elgondolkodott a hallottakon, majd nagy sokára kibökte:
– Rendben, elfogadom, amit mondasz. Csak hát, elég nehéz egy ilyen helyzetet elfogadni.

– Ebben egyetértünk – bólintott a tatár. – Nekünk is nehéz volt beletörődnünk, hogy akár örökre elveszíthettük egymást. Azt sem tudhattuk, a többiek egyáltalán túléltek-e a landolást. Sőt, ezt még ma sem tudhatjuk. És hangsúlyozom, a rádió-összeköttetés már a légkörben megszakadt közöttünk. Semmilyen technikai eszközünk nem maradt, ami segíthette volna akár a keresést, akár a kapcsolatfelvételt. Ott álltunk Attilával egy ismeretlen tó partján, mint két szerencsétlen földi ember, és amikor először vettek körbe minket az anagur harcosok, nem tudhattuk, hogyan fognak viszonyulni hozzánk.

– Szerencsére nemhogy barátságosan viselkedtek, hanem emellett igen nagy tisztelettel voltak irántunk – vette át a szót Attila. – Akkor persze még semmit sem tudhattunk a vallásukról, de később kiderült számunkra, hogy a hitvilágukban igen fontos szerep jut a madaraknak. Ugyanis a hitük szerint a Világügyelő Férfiú igazgat mindent, ami csak ezen a földön történhet, és ez a nagy hatalmú istenség a Fehér-hegy tetején lakik, amely olyan magas, hogy az egekig ér, és a Világügyelő Férfiú a madarak segítségével tartja a kapcsolatot az alanti világgal.

– Na most akkor képzeld el – folytatta vigyorogva Szubotáj –, hogy egy szép napon leszáll közéjük az egekből egy hatalmas fehér madár, amelyik két furcsa öltözékű férfit hoz magával. Közülük az egyik olyan mongol pofával rendelkezik, amelyet ők még soha az életben nem láttak. Tiszta sor volt, hogy azonnal szent emberekként tiszteltek minket, a Világügyelő Férfiú küldötteiként tekintettek ránk.

Mario most már szükségét érezte, hogy ő is belefolyjon a beszélgetésbe, ezért kíváncsian megkérdezte:

– De nem akadtak fenn azon, hogy az a Világügyelő Férfiú vajon miért olyan küldötteket repített le közülük, akik még a nyelvüket sem beszélik?

– Ugyan már! – legyintett a tatár. – Ha tudnád, fiatal barátom, hogy az anagurok mi minden egyében sem szoktak fennakadni soha, akkor ezt kicsit sem találnád furcsának. Különben is, elég hamar sikerült elsajátítanunk a nyelvüket, amely végtelenül egyszerű szerkezetű és logikusan felépített, no meg olyan nagy szókinccsel sem bír, legalábbis egy 23. századi ember számára. Hamarosan már a mutogatás teljes mellőzésével tudtunk kommunikálni velük.

– Úgy tűnik nekem, hogy ti igen jól érzitek magatokat a pusztai nomádok között – jegyezte meg Dariosz. – Nem is vágytok már rá, hogy visszakapjátok a földi életeteket? Hogy egyszer még hazatérhessetek?

– Nem arról van szó, hogy mire vágyunk, hanem arra, hogy mire van kilátás, és mire nincs – magyarázta Szubotáj. – Ha a küldetésünk az eredeti tervek szerint sikerül, akkor is az elindításunk utáni tizedik évben tértünk volna vissza a Földre. Ebben a tervben pedig csak néhány napos bányászat szerepelt egy idegen bolygón. Ehhez képest már öt esztendeje itt vagyunk, ráadásul azt sem tudjuk, hol van az az itt. Megtippelni sem tudom, hogy ha valami csoda folytán most értünk jönnének a Földről, akkor melyik esztendő lenne az, amelyikben hazaérhetnénk.

– Én azért néha ábrándozom arról, hogy egyszer még visszakaphatom a földi életemet – vallotta be Attila. – De ha már rákérdeztél, kormányzó, hát megmondom nektek egyenesen, mi igenis jól érezzük magunkat a pusztai nomádok között. Tudjátok, mi Szubotájjal lovas nemzetek leszármazottai vagyunk. És lehet, hogy otthon, a Földön már ezer éve leáldozott a napja a pusztai lovas népeknek, de mi akkor is a zsigereinkben hordozzuk ezt az örökséget. Ha van bármiféle szerencse abban a szerencsétlenségben, ami velünk történt, az mindenképpen az, hogy Evilágnak éppen azon a pontján landoltunk, ahol ezek a nomádok laknak. Ezt egyszerű szavakkal talán nem is lehet megmagyarázni, de valamiféle ősi köteléket érzünk köztük és az elődeink között, még akkor is, ha naprendszerek tucatjai választják el egymástól a két helyszínt, az idősíkokról már nem is beszélve.

– Jól beszélsz, magyar testvérem – ölelte át Attila vállát a tatár, aztán Darioszhoz fordult: – Most már engedj utunkra minket, kormányzó. Meg kell keresnünk az embereinket, hogy tudhassuk, jó szállást és jó ellátást

kaptak. Nem szeretnénk, ha azt hinnék, hogy a két törzsfő magukra hagyta őket idegen földön. Meg aztán fárasztó is volt az utazás, nekünk is szükségünk van egy kis pihenésre. De holnap újra a rendelkezésedre fogunk állni, hiszen bőven van még mit megbeszelnünk.

51. fejezet

Emma nehezen tudta feldolgozni a történeteket, amelyek az utóbbi időben viharsebesen zajlottak körülötte. Először is ez a váratlan és egészen elképesztő utazás. Aztán a különös fogadtatás Osmosis kormányzójánál. Majd a bolt, most meg ez a lakás. Ami számára nem is lakásnak tűnik, sokkal inkább palotának. Már ha a fejedelemségben, Hódospatakon megtapasztalt szálláshelyeit vesszük alapul.

Ráadásul Mario úrfi egy ideje már nem teljesen őszinte hozzá. Valamit titkol, ezt biztosan lehet tudni. Mert az odáig rendben van, hogy azt mondja, ő most a kormányzónak egy fontos és bizalmi embere lett. Ennek csakis örülni lehet, és még meg is lehet érteni. Elvégre mégiscsak a Sebezhetetlenről van szó, ezt még Osmosis szigetén is elismerik. Vagy legalábbis az a Dariosz kormányzó tudhatja. Nyilván felvette az úrfit a testőrségébe, ha már nem fog rajta a kard meg a tör, ugyebár.

Na de ez a lakás már mindent felülmúl. Egy széles, nagy kapun kell bejönni, amelyen még egy emeletes szekér is átférhet alkalomadtán, belül viszont akkora udvar van, ahol egy lakodalmat is meg lehetne rendezni. De ez még semmi, mert egy kis medence is megbúvik az udvar sarkában, csobogóval és aranyhalakkal. Hogy a víz honnan jön, azt el se lehet képzelni, de állítólag valami csöveken vezetik ide, és olyan tiszta, mint egy forrás.

Lépcső vezet fel két oldalt, és az egyik részen a környék gazdag kereskedője lakik a családjával, állítólag több piacon is van standjuk. A másik rész meg csak az övük! És ez a félelmetes. Annyi szoba, hogy az két embernek több mint sok, de persze érti ő, hogy a személyzetnek is laknia kell valahol, csak hogy pont ez a szolgahad a leginkább zavaró. Hát nem lehet tőlük a követ felmosni, vagy az edényeket tisztogatni, mert mindent azonnal kivesznek a kezéből, és ezen az érthetetlen nyelven makognak valamit ilyenkor.

Igazából jó helyen fekszik a lakás, mert a Kormányzói Palotához is nagyon közel van, a leendő bolthoz meg talán még közelebb, csak egyetlen útkereszteződést kell megjegyezni, és akkor az ember lánya könnyedén odajut, el sem lehet téveszteni.

A lakásba történő beköltözködés utáni második napon el is ment a boltba, mert már unta, hogy a szolgák semmit nem hagynak neki csinálni. Szerencsére Mario úrfi odaadta neki a kulcsot, így aztán alaposan kitakarította a helyiséget, nagy nehezen a helyükre tolta a bútorokat, és aztán csak leült a bolt közepén egy székre, és ahogy végignézett a polcokon, sorra mindent maga elé képzelte, hogy melyikre mit fog pakolni, ha majd sikerül beszerezni az alapanyagokat.

Nagyon jó volt az a délután, talán életében akkor érezte a legszabadabbnak magát. Hiába volt félhomály – mert hát ugye a kirakatra keresztbe-kasul rászegezett deszkák alig-alig engedték be a napsugarakat –, ő olyan csillogónak és fényesnek látta az egész helyiséget, mintha máris megindult volna a pezsgés a kis üzletben.

És ez az ő boltja volt. Ezzel a gondolattal nem tudott betelni. Még mindig azon kapta magát reggelente, hogy csak egy álom volt az egész, és az ébredéssel együtt köddé vált a csudás ábránd. Utána viszont mindig elképesztően boldogító volt a tudat, hogy ez a valóság.

Nem is értette, hogyan történhetett meg mindez vele. Egyszeriben miért kapott ennyi mindent az élettől? Miért ilyen kegyes hozzá a sors? Talán most vették észre őt az istenek? A kis porszemet, aki mindig szeretett volna jó lenni, de eddig ezt még senki sem értékelte? Ezért vezérelték az útjába Mario úrfit, ezt a csodálatos fiatalembert? Megjutalmazták vele?

Biztosan tudta, hogy szerelmes, hiszen egész álló nap a fiú körül keringtek a gondolatai, és az is világos volt számára, hogy ilyen fokú szeretetet, vágyat és ragaszkodást még soha, senki iránt nem érzett. Ám némi ürmös is vegyült a nagy örömbé, hiszen jól ismerte a némi kielégülést, és ezt Mario úrfitól még nem kapta meg.

Mindenesetre úgy gondolt erre a dologra, hogy majd ennek is eljön az ideje. Az úrfi még túl fiatal és heves. Nem képes megvárni azt, hogy ő is odaérjen a gyönyörök kertjébe. De ebben ő is hibás, hiszen eddig minden

egy alkalommal megjátszotta a fiú előtt, hogy igenis odaért, mert annyira szeretett volna neki megfelelni.

Nagyon vágyott rá, hogy ez végre valóban megtörténjen. Igaz szerelemmel szerette az úrfi, az élete legfontosabb emberének tartotta, és imádott benne mindent. A délceg testtartását, ahogy a lovon ült, a hetyke mosolyát, a szerelmes szavait, a finom bőrének illatát, egyszerűen mindent. Imádott hozzábújni, imádta, ahogy beszél, imádta a titokzatosságát, és persze az eszét és a megfontoltságát is, ami sokkal érettebbnek mutatta a koránál. Rajongott érte, és szeretett volna neki mihamarabb gyermeket szülni, hogy ezzel is kimutassa és megpecsételje az ő örök együvé tartozásukat.

Azt viszont nagyon nehezen viselte, hogy mostanában Mario úrfi folyton magára hagyta. Nem tudott magával mit kezdeni otthon, mert a cselédek mindent elvégeztek helyette. Nem tudott már mit csinálni a boltban, hiszen mindent kitakarított, és elrendezte, amit csak üresen lehetett.

Aztán kitalált valamit. Ha az úrfi azt mondja, hogy meg kell tanulnia a meori nyelvet, akkor erre a legjobb ember Zurab, a földije, aki nyilván jól elsajátította a helyiek nyelvét, ha már ilyen ügyesen megcsinálta a maga szerencsáját Osmosisban. Felkerekedett hát, hogy megkeresse a hajdani gyerekkori pajtását a halpiacon.

52. fejezet

Guzel a következő hajnalon ért le a hegyről. Majdnem egy teljes napot vett igénybe a művelet, mégis elégedett volt, mert ez az idő jóval kevesebbnek bizonyult, mint a legutóbbi alkalommal regisztrált intervallum. Tehát a fejlődés megkérdőjelezhetetlen.

Megindult a síkságon dél felé, és maga is meglepődött, mennyivel gyorsabban képes futni. Elvégzett néhány számítást fejben, leginkább arra kihegyezve, hogy mikorra érhet Osmosisba, de aztán nem szórakoztatta magát ilyesféle hívságokkal, hiszen annyi minden befolyásolhatja a végeredményt! És ezen a ponton nem is arra gondolt elsősorban, hogy milyen hajót fog ki az utazó Királyrévben, hanem sokkal inkább arra, hogy útközben hány megállót szükséges beiktatni, a nem várt eseményekről nem is beszélve.

No, ha már a nem várt események is eszébe jutottak, akkor az elsőt mindjárt meg is kapta, mégpedig az Őrpalánk nevezetű városka határában húzódó erdőség területén. Éppen egy patak partján mosta meg a kezét, amikor a háta mögött megjelent három rossz arcú alak, két férfi és egy nő. A fellépésük nem hagyott semmiféle kétséget afelől, hogy rossz szándékaik vannak.

– Nahát, nahát! Kit látnak szemeink? Az Őrpalánki ötvösmester úr! Hogyhogy egyedül közlekedik errefelé? – érdeklődött kedélyesen a legnagyobb termetű, és rögtön lehetett érezni, hogy a faggatózásában semmiféle humánus vonás nem szerepel.

– Mit játszod az agyad, te ökör? – vigyorgott a másik fickó, egy vékonydongájú. – Mindig egyedül megyen a szeretőjihe, ebbe mi vóna az újdonság?

A baskír szelíden megjegyezte:

– Itt valami félreértés lesz, uraim. Én nem az Őrpalánki ötvösmester vagyok.

– Hát persze – bólogatott joviálisan a természetes útonálló. – Nem te vagy az Őrpalánki ötvösmester. Te a hasonmása vagy. A helyettese. Épp ezért az aranyakról se tudsz nekünk mondani semmit se.

– Miféle helyettesrű beszélsz, te hülye? – röhögött fel a vékonydongájú. – Ez a koma hágja az erdész feleségit, de majnem minden délután! Ha van helyettes ebbe a történetbe, akkor az csak a szegény erdész lehet!

– Fogjátok mán be a mocsok pofátokat! – csattant fel a háttérben az asszonyság, aki a jelek szerint rokoni vagy házastársi alapon tartozott a bűnszövetkezetbe, és ő mutatkozott a legidegesebbnek mindhárman közül. – Mit mulattasátok itten magatokat? Térjünk a lényegre! Hun az arany?

A nagy termetű útonálló ekkor, mintha csak a feljebbvalójától kapott volna parancsot, megragadta Guzel nyakát, és mivel úgyis a patak partján álltak, rövid úton berángatta a vízbe, aztán lenyomta a fejét a víz alá. Közben azt üvöltötte, hogy itt most két eset lehetséges. Vagy megfullad valaki, vagy elárulja a titkát.

Nagyon furcsa percek következtek ezután, és ezeket a percek a jelenet szereplői mindannyian teljesen másképp élték meg.

Guzel egészen nyugodtan feküdt a hátán a patak kavicsos medrében, és a kristálytisza vízen át tágra nyílt szemmel, kíváncsian szemlélte a támadója arcát. Mélyen a szemébe nézett, és megadóan várta, hogy mi fog történni.

A nagy termetű útonálló dühödten térdelt az áldozata mellén, és egyre döbbenőbb arccal szemlélte, hogy az ötvösmesternek hitt személy sem nem tátog, sem nem kapálózik, hanem egykedvűen túri az elszenvedett erőszakot, és semmilyen módon nem próbál levegőhöz jutni.

A parton állók pedig – a vékonydongájú fickó és a kövérekés nőszemély – felváltva adtak tanácsot a fojtogatónak arra nézvést, hogy milyen időközönként húzza fel, illetve nyomja alá az ötvösmester fejét, a leghatékonyabb faggatás érdekében.

Aztán különös közjáték vette kezdetét. A nagy termetű útonálló egyszer csak elengedte a víz alá nyomott férfi nyakát. Ezzel egy időben ugyan a száját is eltátotta, de ekkor még nem volt képes hangot kiadni magából. Nagy nehezen fölegyenesedett a patakmederben, a nadrágja szárából csak úgy ömlött a víz, a két kezét az ég felé dobta, és ebben a pillanatban elbődült:

– Szent egek! Ez a Tanító! Nekem végem van! Elvesztem! A Tanítót akartam kirabolni! A Tanítót akartam vízbe ölni! Most már késő! Jaj nekem! Nincs bocsánat! Nekem végem!

A parton állók egyelőre nem értették pontosan, hogy mi történik, de azonnal beszüntették a fojtogatás mikéntjére vonatkozó tanácsadást, és nagyon buta arccal szemléltek a patakmederben zajló eseményeket.

Guzel pedig egyszer csak felállt, átkarolta a még mindig sivalkodó nagydarab fickót, kinézett a parton állókra, majd szelíden azt indítványozta:

– Szerintem most rakjunk egy jó nagy tüzet.

53. fejezet

Sztavrila úrnő vidéki kúriájában a megszokott módon kezdődött a nap. A

szolgák reggelihez terítettek, a napszámosoknak éppen az egyik intéző tartott eligazítást, a birtokfelügyelő pedig megkezdte körútját az ültetvényeken. Ám egyszer csak felborult a szokásos menetrend, mert egy semmi mással össze nem téveszthető, díszes kocsi fordult be a kúria udvarára, szintén jellegzetes küllemű lovas katonák kíséretében.

Amikor Dariosz kilépett a kocsiból, az egyik cseléd, egy fiatal hajadon nemes egyszerűséggel felsikkantott meglepetésében, az intéző pedig faképnél hagyta a megilletődött napszámosokat, hogy a kormányzó elé siethessen. Amikor odaért hozzá, illendően meghajolt, és közben biztosította arról, hogy a legteljesebb szíveslátásban lesz része eme szerény vidéki hajlékban.

A lovaikról leugráló katonák futólépésben vizsgálták át a ház környékét, biztonsági szemlét tartva, az osztag néhány tagja pedig odabenn is ellenőrizte, hogy a kormányzó kellő biztonságban haladhat-e be az épületbe.

Sztavrila ekkortájt a szalonban ült, és éppen a reggeli frissítő italát kortyolgatta, amikor is azt tapasztalta, hogy hirtelen négy-öt katona szállja meg a helyiséget, aztán belép maga a sziget kormányzója.

– Beszélhetnénk négyszemközt? – kérdezte Dariosz, miután köszöntötte a ház úrnőjét.

Sztavrila értetlenül nézett rá:

– Ha nem csal a szemem, akkor nem az én személyzetem képezi ennek akadályát, hanem a kormányórség katonái.

– Csak a biztonsági szabályzatban előírt kötelességüket teljesítik – mutatott rá a kormányzó, majd hozzátette: – Én pedig szeretnék úriemberként viselkedni a társaságodban, ezért is kértem az engedélyedet ahhoz, hogy kettesben maradhassunk.

A görög nő bólintott, mire Dariosz intett a katonáinak, hogy elhagyhatják a szalont, biztonságosnak ítéli a helyiséget.

– Nem válaszoltál a leveleimre – panaszolta a kormányzó angol nyelvre váltva, miután becsukódott az ajtó a testőrei mögött.

Sztavrila kényelmesen hátradőlt a foteljében, a lábait keresztbe vetette, és tárgyilagos modorban válaszolt:

– Úgy gondolom, már többször is érthetően elmondtam neked, mik a meglátásaim kettőnk kapcsolatát illetően. Szerintem kellően őszinte voltam, szinte már kitárulkozó. Azzal nem tudok mit kezdeni, hogy te nem érted az indokaimat. Azzal meg pláne nem, ha esetleg nem vagy hajlandó elfogadni azokat. Szükségtelennek tartottam írásban is megismételni az érveimet. Mi szükség lett volna rá, hogy nyoma maradjon ennek az egésznek?

– Talán mégsem kellett volna olvasatlanul megsemmisíteni a leveleimet – vélekedett Dariosz.

– Miből gondolod, hogy így jártam el?

– Abból, hogy például a legutóbbiban egyetlen szót sem ejtettem kettőnkéről, csupán arról tájékoztattalak, hogy az olimpiai felhívásom nyomán megjelent a szigeten az első jövevény, aki szintén a Földről származik, mégpedig egy olasz fiú személyében. A hajdani beszélgetéseink során az volt a benyomásom, hogy téged valóban érdekelnek az ezzel kapcsolatos fejlemények.

Sztavrila kissé kiesett a szerepéből. Szeretett volna hűvös és távolságtartó lenni, de most nem volt képes titkolni, hogy ez a hír bizony felvillanyozta. Zavarában a még mindig a szőnyeg szélén álldogáló Dariosz felé intett, és meglehetősen egyértelmű mozdulattal a szemközti fotelt ajánlotta fel számára.

– Milyen kedves figyelmesség, hogy máris hellyel kínálsz – köszönte meg szarkasztikusan a férfi. – Mi tagadás, jól fog esni némi ejtőzés egy kényelmes fotelben. Nem szeretek hajnalban kelni, az meg pláne nem a kedvenc időtöltésem, hogy kialvatlanul zötykölődjek egy kocsiban, hosszú mérföldeken keresztül.

– Ha sikerült kipanaszkodnod magad, akkor talán mesélhetnél a fiúról is – folytatta az évődést Sztavrila, de a kormányzó újabb közleménye nyomán immár végképp kiesett a szerepéből.

– Melyik fiúról? – kérdezett vissza Dariosz. – Tudniillik a legutóbbi levelem óta már hárman is vannak. Bár az tény, hogy a két anagur törzsfő Marióhoz képest nem igazán nevezhető fiúnak, sokkal inkább meglett férfiaknak mondanám őket.

A ház úrnője most már nem is leplezett izgalommal hallgatta végig a kormányzó elbeszélését a három földi emberről, és hol hitetlenkedve, hol ámuldozva reagált a történetre. Csakhamar azonban kizárólag csalódottságot érzett, mert Dariosz a legizgalmasabb ponton hagyta félbe a történetet.

– Indulnom kell – közölte a kormányzó. – Mi lenne, ha velem tartanál? Útközben sok érdekességet tudnék még mesélni. Meg aztán, gondolom, az olimpia megnyitójára úgyis a fővárosba utaztál volna. Hát most legfeljebb pár nappal előrébb hozod a kiruccanást.

Sztavrila erősen vívódott. Legszívesebben tartotta volna magát a korábbi elhatározásához, amely arról szólt, hogy soha többé nem teszi ki magát olyan szituációnak, amely során a legcsekélyebb mértékben is elgyengülhet Dariosz közelségében, de aztán győzött benne a kíváncsiság, és igent mondott. Minél hamarabb szeretett volna személyesen is találkozni a három földi férfival.

54. fejezet

Emma mindig élvezte, amikor Osmosis utcáin közlekedhetett. Legszívesebben szökdelve haladt volna, mindenkivel közölve a környéken, hogy ez a szabadság egészen magával ragadó. De persze ilyet nem tett, hiszen tudta, hogy ez a fajta önfeledt érzés csak az ő számára egyedi, a helyi lakosok nyilván már megszokták, sőt ebben nőttek fel. Meg aztán hogyan is közölte volna ezt velük? Mario úrfin kívül csak egyetlen embert ismert az egész szigeten, aki beszéli a norling nyelvet. Éppen azt a fiút, akihez most igyekezett.

A halpiacon elkezdte keresni Zurab standját, de csak nagy sokára akadt rá. Hirtelen nehéz volt betájolnia, hogy Marióval melyik irányból is érkeztek meg a térre annak idején. Amikor viszont meglátta a földijét, hamar felgyorsultak az események.

– Emi, de jó, hogy gyössz! Kavargatnád egy kicsit a levest, ha szépen megkérlek? – kérdezte tőle Zurab, szinte könyörögve.

– Csakis egy feltétellel – mosolyodott el a lány. – Ha mostantól Emmának szólítol, ugyanis ez az új nevem.

Mivel a földije rábólintott, Emma rögtön át is vette a kezéből a nagy fakanalat. Miközben a hallevest kavargatta, az iránt kezdett érdeklődni, hogy hová tűnt az a természetes, jó kiállítású segéd, aki a múltkor még javában itt szorgoskodott a stand körül.

– Jaj, ne is kérgyed, Emma, pont mámma hagyott cserbe, mer benevezett ő is erre az olimpiára – hadarta Zurab panaszosan, és a szájánál csak a keze járt gyorsabban. Olyan boszorkányos ügyességgel filézte ki a halakat, hogy egyesek csak azért álltak meg a stand mellett, hogy ezt a mutatványt közelebbről is szemügyre vehessék. – A fülibe jutott, hogy mostantul lehet edzeni az arénába, oszt aszonta, hogy csak odamegyen mán a helyszínre, legalább megláthassa, hogy kik lesznek a vetélytársai a mezőnybe.

– Melyik versenyszámba indul? – kérdezte a lány.

– Birkózásba.

– Hát, a testalkattya megvan hozzá, az szent igaz – ismerte el Emma, aztán elmesélte, hogy ő az íjászok versengésébe szeretett volna benevezni, de már letett róla, mert teljesen új irányt vett a sorsa, amióta partra léptek a kikötőben.

– Tán csak nem ment el az önbizalmad? – incselkedett Zurab. – Nem olyanak ismertelek tégedet, mint akinek az inába szokik szállni a bátorsága.

– Eredetileg azér gyüttem vóna ide, hogy megnyerjem a versenyt, oszt vele együtt a szabaccságomat is, de másképp alakútak a dógok – magyarázta a lány. – Úgy döntöttünk, hogy letelepedünk ezen a szigeten. És az úrfi magátul is felszabadított engemet, nem kell mán hozzá egyetlen egy nyílvesszőt se kilűnöm.

A beszélgetés ezen pontján Emma úgy érezte, ideje előrukkolnia a látogatása igazi okával. Megkérdezte hát Zurabot, elvállalná-e, hogy megtaníttja őt a meori nyelvre. A fiú nem is próbálta titkolni, hogy igencsak felvillanyozta a kérdés. Jó kereskedőként mindjárt elő is terjesztett egy csereajánlatot:

– Te Emi!... Akarom mondani: Emma! Mi vóna, ha beánál dógozni a standomba a birkózó helyire? Nyelvtanulásra nem is lehet jobbat kitanáni, mint a halpiac. Szép sorba megtanúnád a halak nevit, utána az ételek

nevit, a többi meg mán gyünne magátul: *kérem, köszönöm, jó napot, mivel szógáhatok*, meg más ilyenek. Na, mit szósz hozzá? Persze rendes bért is adnák, nem akarlak én ingyér dógoztatni, aztat mán csinátad eleget a fejedelemségbe.

Emmának szerfölött tetszett az ötlet, hiszen mindig is szerette összekötni a kellemest a hasznossal, úgyhogy a következő percben bele is csaptak egymás tenyerébe. Innentől kezdve már erősen figyelte, hogyan társalog Zurab a kuncsaftokkal, és folyton kérdezősködött, hogy melyik szó mit jelent. A fiú a nap végén nagyon megdicsérte, és fizetség gyanánt a kezébe nyomott egy ezüstpénzt.

Emma estefelé vidáman sétált haza, és most, ha lehet, még sokkal nagyobb kedve lett volna önfeledten szökdelni, mint amikor reggel elindult. Kicsit meglepődött, hogy Mario úrfit már otthon találta, de annál nagyobb boldogsággal telepedett mellé a pamlagra. Részletesen beszámolt neki a fejleményekről, büszkén mutogatva a szépen csillogó első napi keresményét.

A lány annyira belefeledkezett a mondandójába, hogy csak ekkor vette észre: az úrfit mintha nem annyira hozta volna lázba az elbeszélése. Sőt, minél tovább fürkészte Mario arcát, annál egyértelműbb lett számára, hogy a fiú valamiért duzzog. Emma nem az a típus volt, aki zokszó nélkül belenyugszik az ilyesmibe, így hát rákérdezett:

– Most haragszol, úrfi? Valami rosszat csinátam?

– Hányszor kértelek már, hogy ne úrfizz engem?! – csattant fel Mario. – Tényleg olyan nehéz eleget tenni a kéréseimnek?

– De hát én pont aztat csinátam, amit kértél – felelte Emma riadt arccal. Most először látta a fiút igazán ingerültnek, és ettől valami egészen furcsa görcs keletkezett a gyomrában. – Montad, hogy meg kell tanúnom az itteni nyelvet, hát elmentem az egyetlen emberhe, aki ebbe nekem segíteni tud. Az meg mér lenne baj, hogy közbe még egy kis pénzt is keresek? Legalább nem ülök ithol tétlenül. Mán megevett az unalom, mer ezek a szógák nem hagynak nekem semmit se csináni.

Mario felpattant a pamlagról, és fel-alá járkálva magyarázott:

– A kormányzó már intézett nekünk tolmácsot, holnap akár kezdhethénk is a tanulást. De mikor, ha te egész nap a halpiacon leszel? Éjszaka fogunk

talán szavakat magolni? Tényleg nincs jobb terved az éjszakáinkat illetően, mint a meori nyelv mondatszerkezetének és ragozásának tanulmányozása?

– De hát hunnet tudhattam volna, hogy te mán intézed a tómacsot? Errül egy szót se szótál. Én meg úgy gondótam, kimegyek a halpiacra Zurabho, mer mást úgyse ismerék, aki segíthetne nekem. És igazam is lett, mer Zurab egyből elvállalta a tanításomat. Vagy most az a baj, hogy neki dógozok? Hogy fizetséget kapok Zurabtul?

– Zurab! Zurab! Zurab! – dobálta az égnek a karjait Mario. – Muszáj minden mondatban kiejteni a nevét?

Bár a fiú az egész este folyamán most látszott a legingerültebbnek, érdekes módon Emmának éppen ekkor kezdett oldódni a görcs a gyomrában. Attól ugyan még messze volt, hogy el is mosolyodjon, de úgy érezte, nagyon is érti már, hogy honnan fúj a szél.

– Mario úrf... Vagyis hát: Mario! Te mán megin fétékeny vagy Zu..., szóval az én gyerekkori pajtásomra? – kérdezte szelíden.

– Ugyan már! – folytatta a hadonászást az olasz fiú, aztán végre abbahagyta a fel-alá járkálást, és megállapodott az ablaknál. Nagyot fújtatott, és letekintett a belső udvarra. A gazdag kereskedő és a felesége a csobogónál ültek egy padon. A nő átölelte a férje vállát.

„Maglehet rólunk a véleményük” – gondolta Mario, de aztán csak lebiggyesztette a szája szélét. Ehh, úgyse hallanak semmit a vízcsobogástól. Ha meg mégis, akkor mi van? Kit érdekel, hogy mi a véleményük? Amúgy se értenek norling nyelven egy árva szót sem!

Morfondírozásából Emma szavai zökkentették ki:

– Mario, nagyon kérlek, árúd el nekem, hogy ha nem vagy fétékeny, akkor most mi a baj? De legyél hozzám őszinte, mer csakis úgy van értelme bárminek.

Az olasz fiú akaratlanul is elkezdte csóválni a fejét. Őszinte? Na, még csak az hiányozna! Esze ágában sem volt őszintén bevallani: naná, persze, hogy féltékeny! Ugyan mi más lehetne, ha mostantól abban a tudatban kell élnie, hogy a kedvese az egész napot a gyerekkori pajtásával tölti, akivel láthatóan nagyon jól megértik egymást?! És még csak sejteni sem lehet,

mennyi ideig fog tartani ez a csudás állapot, mindenesetre az az ostoba halárus nem úgy fest, mint aki varázslatos pedagógiai érzékkel rendelkezik a nyelvtanítás terén.

Arról nem is beszélve, miszerint nyilván semmiféle érdeke nem fűződik hozzá, hogy gyorsan haladjanak a tananyaggal. Egyrészt most, hogy a segédje nélkül maradt, nagy szüksége van Emma két dolgos kezére. Másrészt pedig már az érkezésük napján is tisztán látszott, hogy komoly érdeklődést mutat Emma mindenféle testrészei iránt, de a lista élén egyértelműen nem a lány két dolgos keze áll.

– Nézd, az a helyzet, hogy... – fordult vissza az ablaktól, de félbe is hagyta a mondatot. Rájött, hogy egyedül maradt a helyiségben. Olyan sokáig tépelődött magában, hogy Emma jobbnak látta elvonulni a hálósobába.

55. fejezet

Már lenyugodni készült a Nap, amikor felszállt a füst a patak partján. Guzel és a három útonálló körbeülte a tábortüzet. Bár ez a szó nem is írja le pontosan a helyzetet, hiszen a baskír ült a tűz egyik oldalán, vele szemben pedig, szorosan egymás mellett, szinte összebújva gubbasztott a másik három alak, akik meglehetősen viharvert ábrázattal bámulták a fahasábokat nyaldosó lángokat.

A nagy termetű útonálló kissé előretolta a lábait, hogy mihamarabb megszáradhasson a nadrágja szára. Ekkor szólította meg őt Guzel:

– Téged ismerlek. A neved Potrogun.

– Hát emlékszel rám, Tanító? – tátotta el a száját a fickó. – Pedig megvan annak már öt esztendeje is, hogy találkoztunk.

– Valóban – bólintott a baskír. – Őszutó havának harmincadik napján találkoztunk. Őrpalánk fogadójában boroztál, abból a pénzből, amelyet nem sokkal korábban egy szerencsétlen vándortól raboltál el ebben az erdőben, fél napi járásra innen. Visszaadtad neki a maradék ezüstöket, ahogy ígérted?

– Én akartam, az istenek látják a lelkeket! Vissza akartam adni! – esküdözött Potrogun. – De már hiába kerestem, nem találtam sehol...

– Úgy emlékszel, hogy olyan elánnal kerested, mintha az üdvösséged múlt volna az igyekezeteden? – kérdezte Guzel.

A nagydarab útonálló kinyitotta ugyan a száját, de képtelen volt kimondani az igent. Egyre csak a Tanító szemébe nézett, egyszerűen nem bírta levenni róla a tekintetét.

– Most mit bámusz, mint a bamba bornyú? – feddte meg Potrogunt az asszony. – Hamarább kellett vón felismerned, hogy ez a Tanító, oszt most nem vónánk ekkora pácba, te féleszű!

Guzel odafordult az asszonyhoz, és csöndesen megkérdezte:

– Tehát ha nem a Tanító lennék, hanem valóban az őrpalánki ötvösmester, akkor joggal feküdnék még mindig a patakmeder alján, vízzel elborítva?

A tenyeres-talpas asszonyság arcára páni félelem költözött:

– Jajj, nem úgy értettem én, nagyuram, de hidd meg, komisz ember az ötvös, minden áldott nap az erdész hitvesinek az ágyába köt ki – próbált mentegetőzni.

– Nem a te dolgod, hogy megítéld azt az embert, hanem a Fennvaló Hatalomé – jelentette ki Guzel, mire az asszony megszeppenve elhallgatott.

A vékonydongájú útonállónak sem volt már akkora mellénye, mint amikor még fojtogatási tanácsokat osztogatott a patakpartról. Néha lopva a Tanító arcára pillantott, de legfőképp a tüzet bámulta, és elkezdett csöndben pityeregni.

– Miért nem tartottad be azt, amit öt esztendővel ezelőtt fogadtál meg nekem? – folytatta Potrogun kikérdezését Guzel, még mindig szelíd hangon, de közben a nagydarab útonálló úgy érezte, sokkal könnyebb lenne elviselni a procedúrát, ha ordítanának vele, mint ahogy szófogadatlan kisgyerekekkel szokás. Végül csak annyit bírt kinyögni:
– Bocsáss meg, Tanító, hogy nem ismertelek fel rögtön.

– Nem az a baj, hogy *engem* nem ismertél fel rögtön – jegyezte meg a baskír. – Sokkal inkább az, hogy öt esztendeje nem ismerted fel a becsület útját, a jó és boldog élethez vezető utat. És azt sem értetted meg, hogy az ígéreted megszegésével csak a saját idődet vesztegeted. Tudod, Potrogun, az emberi élet egyik legnemesebb vonása az, hogy választhatunk, dönthetünk, akkor is, ha rosszul döntünk. Te rosszul döntöttél, amikor

intelmeim ellenére újra a bűn útjára léptél, mert azóta öt esztendőnyi hátrányt okoztál magadnak, hogy visszatalálj a tisztesség mezsgyéjére.

A vékonydongájú útonálló most már keserves sírásra fakadt, de Potrogun ügyet sem vetett rá, egyre csak a Tanító szemébe nézett, és szomjúhozta a tanácsait:

– Hogyan döntsek hát most? Mondd meg nekem, kérlek! Mit kell most tennem?

– Senki sem dönthet helyetted. Még a Fennvaló Hatalom sem veszi át tőled a döntés terhét és felelősségét, miért kéred hát tőlem, hogy döntsem el én, mit tegyél, és mit ne tegyél? A válaszokat a saját lelkedben kell megtalálnod. Mint senki más, te sem születted bűnösnek, Potrogun. Értelmes, tanult emberré cseperedted, még beszélni is úgy beszélsz, mint a nemes emberek. Karod, vállad erős, akár egy medvéé. Most pillants oldalra, és szemléld meg ezt a síró férfit, akinek nem adott a sors annyi képességet, mint neked. Mégis, ő már érti a szavaimat.

A legdermesztőbb az volt Guzel monológjában, hogy szinte mondatról mondatra egyre csak mélyült a hangja, s közben különös visszhangot is kapott, míg végül egészen úgy hangzott, mintha a Tanító nem is a tűz túloldaláról, hanem valami magas harangtoronyból beszélne hozzájuk. Pedig egy tapodtat sem mozdult el a helyéről.

A vékonydongájú ekkor már nem bírta elviselni a feszültséget. Felpattant a tűz mellől, hátat fordított nekik, és ordítva-bőgve rohant el a tisztásról az erdő mélye felé.

– Menjetek utána – szólt szelíden a baskír. – Hamarosan kifulladás és összeroskad, könnyedén rá fogtok találni. Aztán viseljétek gondját egymásnak, együtt talán rátaláltok az igazak útjára.

A férfi és az asszony egymásra néztek, majd lassan feltápászkodtak a földről, és hátrálni kezdtek. Aztán megfordultak, megfogták egymás kezét, és elindultak harmadik társuk után. Potrogun azonban néhány lépés után visszafordult, hogy újra megmerítkezzen a Tanító tekintetében. Már egyáltalán nem félelmet érzett, mint az elején, amikor a szemébe kellett néznie, hanem szinte vágyott rá, hogy átélhesse azt a különös, borzongató, melegséget és biztatást sugárzó pillantást.

De hiába fordult vissza, a Tanítót már nem látta sehol. Csak az elszenesedett fahasábok füstölögtek elárvultan a tisztáson.

56. fejezet

Mario vett egy húsító fürdőt, aztán bebújt Emma mellé az ágyba. Szentül meg volt róla győződve, hogy a lány már alszik. Ám egy idő után feltűnt neki, hogy a kedvese nem egyenletesen szuszog, sokkal inkább véletlenszerű időközönként sóhajtozik.

– Ébren vagy? – kérdezte halkán.

– Igen – dünnyögte a lány.

– Nem tudsz aludni?

– Tudnák, de nem akarom, hogy haraggal aluggyunk el.

– Én már nem haragszom.

– De mégse montad el, hogy mi a baj.

– Elmondtam volna, de addigra faképnél hagytál.

Emma felült az ágyon. A Bronzhold ablakon beszűrődő fénye aranyló színűre festette a szösze haját.

– Akkó mongyad most. Figyelek – fordult Mario felé.

Erre viszont a fiú kezdett sóhajtozni, és ezen nincs is mit csodálni, hiszen még semmiféle tapasztalattal nem rendelkezett a nőknek való hazudozás terén. Nem tudta, mennyire lesz meggyőzőhető Emma arról, hogy ő egyáltalán nem féltékeny, ráadásul a magyarázat, amit az igazság helyett kifundált, szintén rejtett csapdákat. Mindenesetre óvatosan belekezdett:

– Azért nem akartam elmondani az igazat, mert féltem, hogy megbántalak vele. Tudod, ahogy te beszéled a norling nyelvet, az egy kicsit... hát, hogy is mondjam, hogy ne legyen sértő...

– Parasztos? – segítette ki a lány.

– Igen – nyögte ki Mario.

– Jól tudom én aztat, de aszíttem, hogy tégedet ez nem zavar. Mer hát mitül ne lenne parasztos, ha egyszer parasztok közt nőttem fel? Kitül tanultam vóna meg a...?

– Épp erről van szó! – csapott le a végszóra Mario. – Hogy kitől mit lehet megtanulni! Mert itt van ez a Zurab. Ő is pont olyan tájszólással beszéli a norling nyelvet, mint te. Mi van akkor, ha a meori nyelvnek is a parasztos változatát tanulta meg, és azt fogja továbbadni neked?

– Ezen a szigeten is élnek parasztok? – csodálkozott el Emma. – Én még eggyel se tanákoztam, csak pógárokkal, akik...

– Maradjunk annyiban, hogy mivel egyikünk sem beszéli a meori nyelvet, nem tudhatjuk, hogy vannak-e itt helyi nyelvjárások – vágott közbe a fiú. – Értsd meg, Emma, hogy csupa úri dáma fog majd a boltodba járni, és a saját érdeked, hogy ne parasztosan beszélj velük, mert ez az üzletmenetre is komoly befolyással lesz! Nem egy lepukkant, kültelki kócerájban fogsz kereskedni, hanem a belváros szívében!

A lány gondolkodóba esett. Nekitámasztotta az állát a felhúzott térdeinek, és még a szemét is lehunyta, annyira koncentrált. A töprengésének csakhamar meglett az eredménye, mert egyszer csak így szólt:

– Szerintem én kitanátam valamit.

Ez annyira édes volt, hogy Mario még a hirtelen támadt fantáziaképet is kikergette a fejéből. Pedig a minden részletében kidolgozott jelenet arról szólt, hogy kiment a halpiacra, és Zurabot a bokájánál fogva belemártogatta a citromos hallevés üstjébe. Szegény Zurab ugyan próbált védekezni mindenféle éles tárggyal, még a lábujjai között is filézőkéseket szorongatott, de az ismert okok miatt nem tehetett kárt felbőszült támadójában.

– A vóna a legjobb, ha ez a tómacs mindig délelőtt gyünne – magyarázta Emma. – Megtanúnánk tőle, amit meg kell, oszt utána mindenki mehetne a dógára. Te a kormányzóho, én meg a halpiacra. Délre oda is érnék, úgyis akkó van a legnagyobb forgalom. Ha meg vége lesz ennek az olimpiának, utána megláttyuk, hogy merre tovább. Így eztet a derék Zurabot se kéne cserbe hagynom, mer az azér mégiscsak csúnya dolog vóna, mingyán az első nap után, nem igaz?

– De, igaz – hazudta Mario, és máris visszatért a *derék* Zurabbal kapcsolatos fantáziaképe, de kiderült, hogy Emma még nem végzett.

– Még az is lehet, hogy a végén én fogom Zurab beszélgetést helyrehozni – kacagott fel lelkesen. – Hát nem csudás?

„*Tényleg nagyon varázslatos, hogy azt a tuskó halárust még nyelvileg is korrepetálni fogod! Mi többre is vágyhatnék immár?*” – felelte volna legszívesebben Mario, de úgy tűnt, hogy bizonyos vágyak Emmát is utolérték, amelyek folyományaként lehetetlenné vált visszatérni Zurab fejének citromos hallesbe való mártogatásához.

A lány odahajolt Marióhoz, és egy korábbi témát felelevenítve, pajkosan megkérdezte:

– Ha nem híhatlak úrfinak, akkor minek nevezhetlek?

– Mondjuk kedvesemnek..., szívemnek..., édesemnek – sorolta tippjeit a fiú.

– Kedvesem. Szívem. Édesem – ismételte bűgő hangon Emma, és közben egyértelműen meg lehetett állapítani, hogy kiváló az ütemérzéke, mert minden becéző megszólítás első szótagjánál finoman odaérintette meztelen melleit Mario felkarjához.

Helyben vagyunk – gondolta Mario. – *Én hazudtam neki, ő meg a testével manipulál. Egál a parti.*

Hogy ezek után mi történhetett a hálósobában, azt lehetetlen kitalálni.

57. fejezet

– Még mindig nem világos számomra, hogy az a magyar férfi, Attila hogyan lehetett egyszerre színész és bányász is – fejezte ki értetlenségét Sztavrila a kormányzói hintó belsejében, amint éppen Osmosis főváros felé tartottak.

Dariosz kissé félrehúzta a függönyt, kitekintett az ablaknyíláson, aztán újra a vele szemben ülő görög nő arcára tekintve elnézést kért:

– Talán túl gyorsan borítottam rád az információkat, ide-oda ugrálva térben és időben. Ne haragudj. Szóval, ha a magyar férfi esetét vesszük, róla azt kell tudni, hogy a saját bevallása szerint eléggé foglalkoztatott színész volt a földi életében. Főképp színpadon játszott, de néha filmekben is, mégpedig nemzetközi koprodukciókban. Jól beszél angolul és oroszul,

utóbbinak köszönhetően valamelyik moszkvai színház is leszerződtette egy bizonyos darabra. Na már most, ebben a színdarabban előkerül egy pisztoly, márpedig színházi berkekben köztudott, hogy ha előkerül egy pisztoly a színen, annak a későbbiekben el is kell sülnie.

– Aranyos vagy, ahogy egy görög nőnek próbálsz elmagyarázni a színház mibenlétét – szólt közbe incselkedve Sztavрила. – Mi már akkor színdarabokat adtunk elő, amikor nálatok, Ausztráliában az volt a legérdekesebb fejlemény, hogy egy őslakoshoz visszarepült a bumerángja, és ennek két kenguru is szemtanúja volt. És mindez még évezredekig így is maradt.

Darioszt meglehetősen vegyes érzelmek kerítették hatalmukba ebben a percben. Egyrészt imádta ezt a nőt, és a humorát is értékelte. De hát azért itt mégiscsak a földi hazáját bántották, amelynek alkotmányára ő rendőrként fölesküdü. Másrészt még mindig nem adta fel a reményt, hogy Sztavrilát egyszer mégis jobb belátásra bírhatja kettejük vonatkozásában, így hát csak nyelt egyet, és szenvtelenül rámutatott:

– Egészen elragadó, ahogy egy remek vicc kedvéért sikerült a legdrámaibb ponton félbeszakítanod a történetet, csak azért, hogy világossá tedd, a görögök ősidők óta értenek a színházhoz. Ennél jobban nem is lehetett volna illusztrálni a dolgot.

– Bocsáss meg, ezt nem tudtam kihagyni – mentegetőzött Sztavрила.

– Tehát, ez az Attila nevű magyar színész meglőtte a színpadon a kollégáját – folytatta a kormányzó –, természetesen a szerep szerint, de a legnagyobb döbbenetére a kolléga vérző mellkassal, holtan esett össze. Mint kiderült, a pisztolyban éleslőszer volt. Attilát pedig az orosz bíróság tíz év kényszermunkára ítélte. Ekkor...

– Várj egy kicsit – emelte fel a mutatóujját Sztavрила. – Valamit nem értek. Hogyhogy elítélték? Hiszen ez nem gyilkosság, hanem baleset! Hát mi folyik ott, a 23. század elején?

– Én is ezen csodálkoztam, de azt mesélte, hogy esélye sem volt a bíróságon. Óriási kirakatpert rendeztek, mert az ország egyik legnépszerűbb színésze volt az orosz kollégája, és a közvélemény tetteit akarta, sőt inkább a tettes fejét akarta. Ehhez képest a tíz év kényszermunka nem is a legszigorúbb ítélet volt, legalábbis Attila azt

mondta, sokkal rosszabbra is felkészült a tárgyalás során. Ráadásul végül még nyitottak is neki titokban egy kiskaput, így csak egy hetet kellett eltöltenie Szibériában. Felajánlották, hogy vegyen részt egy bányászati célú űrexpedícióban, amely pontosan egyenértékű lesz a tíz év kényszermunkával, viszont csak néhány napig fog tartani. És amikor hazaér, szabad lesz, mint a madár, visszatérhet a hazájába.

– Ezt most megint nem értem – csóválta meg a fejét Sztavvila. – Hogy áll arányban a tíz év néhány nappal?

Dariosz elvigyorodott, mert érezte, hogy eljött a visszavágás ideje. De azért egy halvány bókot is belecsempészt az évődésébe:

– A testeddel ellentétben az agyad nincs valami jó formában ma. Vagy még túlságosan korán van hozzá, hogy beinduljanak az agytekervényeid? A házadban már elmeséltem, de akkor megismétlem. Az űrhajó 2202-ben indult útnak a Földről, fedélzetén vagy száz bányásszal és a néhány fős technikai személyzettel. Mivel az odaútat és a visszautat is hibernálva töltik, így végeredményben az az idő kiesik. Csak a pár napnyi konkrét bányászmunka marad. A Földre való visszatérés valamikor 2212-ben történt volna.

– És ő ebbe simán belement? Hagyta, hogy elvegyenek tíz évet az életéből?
– csodálkozott a görög nő, Dariosz pedig azt furcsállta, hogy mit nem lehet ezen érteni.

– Hasonlítsd már össze a két dolgot! – kérte Sztavrilát. – A mérleg egyik serpenyőjében tíz év kényszermunka van Szibériában, a másikban meg egy olyan űrutazás, amelyet majdnem teljes egészében átalszol. Pár napig kell csak robotolnod egy távoli bolygón, és amikor legközelebb felébredsz, akkor már újra a Földön vagy, és mehetsz is haza szabad emberként. Te melyiket választottad volna?

– Na jó, de tíz év alatt annyi minden történhet!

– Például micsoda?

– Mit tudom én? Perújrafelvétel, az igazság kiderülése, akármi!

– Nem is tudtam, hogy ilyen behatóan ismered a 23. századi Oroszország igazságszolgáltatási rendszerét – jegyezte meg epésen a kormányzó.

Sztavrila zavartan elővette a legyezőjét, és igyekezett másfelé terelni a szót:

– Ma sem fogunk megfázni. Mi a fenének utazol ilyen dögmelegben zárt hintóban? Nincs egy nyitott kocsija az egész államapparátusnak?

– A hintó nem zárt, mivel nincsenek üvegek az ablaknyílásokban. Viszont remek függönyök takarják őket – mutatott rá Dariosz. – Mindenesetre értékelem a kritikádat. Amint visszaérünk a fővárosba, haladéktalanul intézkedem, hogy Latum mester találja fel a légkondicionálást. De minimum az elektromos ventilátort!

– Mekkora ökör vagy! – nevetett fel a görög nő, mire Dariosz is elmosolyodott:

– Látod, ezért nem utazom nyitott kocsiban, még nyárutó havában sem. Hát hiányzik az egy kormányzónak, hogy a kocsisa vagy a testőrsége fültanúja legyen, amikor ökörnek szólítják?

A következő pillanatban azonban az arcára fagyott a mosoly, és csak nagy sokára bírta kinyögni:

– Te jóságos ég! Mikor váltottunk át angolról meorira?

Sztavrila is döbbenten nézett maga elé:

– Fogalmam sincs. Én sem vettem észre.

Aztán hamar visszafejtették, hogy mivel az úrutazásra, a légkondicionálásra és az elektromos ventilátorra nem létezik meori kifejezés, a váltás csakis az utolsó mondatoknál történhetett meg. Mindenesetre ez sem nyugtatta meg őket egészen, mert a jelenséget mindketten nagyon különös élményként tapasztalták meg.

Dariosz újra elhúzta a függönyt, és kitekintett az ablaknyíláson. A szurdokon haladtak át éppen.

58. fejezet

Guzel ezen a derűs reggelen jó tempóban futhatott dél felé, ám összességében nem volt megelégedve a sebességével. Túl sokszor kellett lelassítania az utóbbi napokban, főleg nyílt terepeken, amikor emberek közelségét érzékelte. Így aztán jóval messzebb volt Osmosistól, mint ahogy mostanra tervezte, pedig nagyon szeretett volna már ott lenni.

Az mindenesetre biztató volt, hogy már átlépte a Kalrund Fejedelemség határát, hiszen ez a terület volt a legdélibb uradalom az Északi-földrészen, többek között Királyrév kikötője is a fennhatósága alá tartozott.

Még nem volt dél, amikor a baskír újra egy erdőséghez ért, és a fák között megszorozhatta a lépteit. Ám alig ért be az erdőbe, máris embereket érzékelt az út mentén. Elkezdett lassítani, de végül nem saját akaratából állt meg. Hirtelen csapdahálót dobtak rá, a következő pillanatban pedig körbevették Kalrund fejedelem martalócai.

– Na, ez szép fogás, a méltóságos uralkodó biztosan elégedett lesz velünk. Tán még valami jutalom is leeshet – örvendezett egy őrparancsnoknak kinéző katona, aztán utasította az embereit, hogy kössék a gyanús személyt az egyik ló után. Így vonult el az őrjárat a fejedelemség fővárosa, Rőtvár felé.

Már lemenőben volt a nap, mire odaértek. Az őrparancsnok karon fogta a foglyot, és bebocsáttatást kért az uralkodóhoz. Nem vett maga mellé senki mást, mert a pénzt mindennél jobban szerette, és igazán sajnálta volna, ha az esetleges jutalmat bárkivel is meg kell osztania.

A fejedelem sült húst falatozott, és éppen végzett a vacsorával, amikor bevezették elé az őrparancsnokot és a megkötözött kezű embert.

– Jó hírt hoztam méltóságodnak – hajolt meg a katona, aztán oldalra mutatott: – elfogtunk egy futkosót.

Az uralkodó valóban felderült a hír hallatán, és ahogy várni lehetett, belenyúlt az erszényébe, aztán az őrparancsnok kezébe nyomott néhány ezüstpénzt, és intett neki, hogy pihenőre mehet.

Guzel tekintete körbepásztázott a helyiségen, amely nem volt olyan hatalmas, mint egy trónterem, de mégis jóval nagyobbak tűnt annál, hogy egyetlen személy étkezője legyen. Ráadásul a helyiség közepén magányos bútordarabként árválkodott egy tölgyfaasztal, ez is hozzájárult ahhoz, hogy azt az érzetet keltse, a terem szinte kong az ürességtől. Ha nem tartózkodott volna benn két fejedelmi testőr, akár azt is hihette volna az ember, hogy ez nem a nagy méltóságú Kalrund impozáns várának egyik helyisége, hanem valamilyen száműzött trónörökös magánzárkája.

– Talán nem ártana felvenni egy új lakberendezőt – tanácsolta szelíden Guzel.

– Hogy kicsodát? – vonta össze a szemöldökét Kalrund, miközben egészen közel hajolt a fogoly arcához. – Ja, hogy te ilyen tréfás kedvű futkosó vagy? No, majd meglátjuk, ki szereti jobban a tréfát kettőnk közül.

A fejedelem megpróbált igen szuggesztíven a „futkosó” szemébe nézni, de a fogoly állta a tekintetét. Sőt, egy idő után maga az uralkodó kezdte kényelmetlenül érezni magát. Hátat fordított hát a férfinak, és visszaült az asztalhoz.

Közben besietett egy szolga, hogy eltakarítsa az asztalról a vacsora romjait. Egy friss kancsó bort is letett az uralkodó elé, aki ezt elégedetten vette tudomásul, rögtön öntött is magának egy pohárával. Ám amikor a szájához emelte volna a poharat, azt vette észre, hogy a fogoly odalép az asztal másik végéhez, megáll vele szemben, és határozottan így szól:
– Nem biztos, hogy szükséged van arra a pohár borra, felség. Ittál ma már épp eleget.

A fal mellett álldogáló két testőr elhűlve nézett a vakmerő férfira, aztán az uralkodót lesték, hogy parancsol-e valamiféle regulát, de nagy meglepetésükre Kalrund felnevetett:

– Igazad van! Tiszta fejjel sokkal érdekesebb kínzási módokat tudok kieszelni. – Azzal letette a poharat, és így folytatta: – Halljam, ki vagy te, és mi célból rohángalsz összevissza a fejedelemségem területén?

– Csupán edzem a testemet, nagyuram – felelte szelíd mosollyal Guzel.

– Én inkább azt gondolom, hogy ti afféle felforgatók vagytok. Te is, meg az a másik, az ősz szakállú. Ki neked az az öreg? Az apád?

– Nem, felség.

– Aztán hányan vagytok? Mit akartok? És ha ilyen jól megy nektek a futás, akkor miért nem azon az olimpián, vagy mi a rosseben vagytok éppen, Osmosis szigetén? Nem ott kellene kamatoztatni a tudásotokat?

A fejedelem ugyan jó pár kérdést nekiszegezett a fogolynak, de egyelőre mintha nem is várt volna választ rájuk. Legalábbis erre utalt, hogy felpattant a székeről, és fel-alá járkálva sorolni kezdte aggályait:

– Először jött az a szemtelen suhanc, aki nem átallotta magát Sebezhetetlennek nevezni. Már ez is épp elég fejfájást okozott nekem, mert az ostoba nép egész legendákat szőtt az alakja köré. Aztán elkezdtek mindenféle futkosókról pusmogni, és a szemtanúk azt állították, ezek az emberek olyan sebességgel rohangálnak keresztül-kasul a földjeimen, hogy akár ügető lovakat is megelőznének. A buta paraszt persze hajlamos rá, hogy felnagyítsa az eseményeket, és minden jelenség mögé az istenek vagy a démonok ilyen-olyan szándékait képzelje, de nekem egyáltalán nem tetszenek ezek a képzelgések. Minden zavargást, lázadást, zendülést, minden vallási háborút ilyen képzelgések előznek meg, mert az ostoba jobbágy hajlamos bármilyen erdei manóban, boszorkányban, tündérben, meg ki tudja, miféle szerzetben a megmentőjét és szabadítóját látni. Vagy éppen az ellenkezőjét, és elkezd mindenféle romlásról, pusztulásról, végítéletről, döghalálról jajongani, ezek az elmebajos híresztelések pedig úgy söpörnek végig a fejedelemségen, mint a futótűz.

Kalrund végre nagy szuszogva megállt az asztal végénél, aztán a fogoly elé lépett, és egészen közélről sziszegte az arcába:

– Úgyhogy ajánlom, hogy tegyél részletes vallomást, különben olyan kínzásban lesz részed, hogy azt is megbánod, hogy anyád a világra hozott!

59. fejezet

Osmosis legdíszesebb hintója hamarosan begördült a Kormányzói Palota elé. Dariosz felvezette Sztavrilát a hivatalába, majd futárokat küldetett Marióhoz és a két anagur törzsfőhöz. Amíg várakoztak, a kormányzó felkészítette a görög nőt arra, hogy nem lesz mindennapi élmény a találkozás. Az olasz fiú még hagyján, de hát Attila és Szubotáj mégiscsak a 23. századból érkezett!

Sztavrila elnéző mosollyal nézett a kormányzóra:

– Érdekes elképzeléseid vannak az idősíkokról. Te mindent csak a saját szemszögedből vagy képes látni? Nekem már te is a jövőből érkezettnek számítasz, hiszen a 21. századból kerültél át Evilágba. Még meg sem születél a Földön, amikor én már meghaltam. Mario pedig...

– Nem haltál meg! – vágott közbe azonnal a kormányzó. – Mikor fogod végre megérteni, amit mondok? Ha valaki kómában fekszik, az nem

egyenlő azzal, hogy meghalt! Amíg nem tudsz semmi biztosat, addig mindig lesz remény, hogy visszatérj a földi életedbe.

Sztavrila összeszorította az ajkait, miközben jelentőségteljes pillantást vetett a férfira, majd kimért hangon folytatta:

– Szóval..., Mario pedig egyenesen a 21. század szülötte. Már ha jól számítottam ki az általad megadott évszámokból. Az én szemszögemből tehát ti mindannyian a jövőből érkeztek.

Dariosz egy darabig szúrós tekintettel vizslatta a mellette ülő nő arcát, aztán megkérdezte:

– Mondd, miért vagy ilyen hideg és lekezelő mindig, amikor én lelket akarok önteni beléd? Mi a bajod azzal, hogy segíteni akarok neked?

– Pont az, hogy nem segítesz, hanem akadályozol – felelte Sztavrila. – Többek között ez az oka annak, hogy a leveleidre sem válaszoltam, és már nem akarok semmiféle személyes kapcsolatot veled. Mit tegyek még, hogy ezt megértsd végre? Nézd, én már belenyugodtam, hogy a földi utam véget ért, és örökre itt ragadtam Osmosisban. Vagy a bánat se tudja, hogy meddig fog tartani az életem ebben a különös világban. Semmit sem segítesz azzal, ha folyton feltéped a sebeimet, és azt próbálsz elhitetni velem, hogy amit már rég elfogadtam, amibe beletörődtem, az talán nem is úgy van. Nincs szükségem a hiú reményre, amelyet mindenáron rám akarsz erőltetni, mert pont ez borítja fel a lelki egyensúlyomat. Eközben te egyfolytában olyan szerepben tetszelegsz magad előtt, mint aki csak jót akar nekem, aki az én megmentőm, és az egyetlen ember, aki lelket tud belém önteni. Erre semmi szükségem, fogd fel végre, nagyon kérlek!

– Rendben – tárta szét megadóan a kezeit Dariosz. – Többé nem fogok rád erőltetni semmit. Egyáltalán, meg sem nyikkanok ebben a témában. Talán jobb lenne befejeznünk a civakodást. A futárim elég gyorsak. Nem volna szerencsés, ha a földi társaink arra érnének ide, hogy feldúltan vitatkozva sértegetjék egymást.

– Nem állt szándékomban megsérteni téged – közölte békülékenyen Sztavrila.

– Ilyesmit nem is feltételeztem – mosolyodott el halványan Dariosz, és kezét nyújtott a nőnek, aki ezt el is fogadta.

A kormányzó időérzéke elég pontosan működött, mert csakhamar tényleg megérkezett a három földi férfi, és a kölcsönös bemutatkozások után immár öten ülték körül a tárgyalóasztalt. A görög nő és az olasz fiú is elmesélte a maga történetét, utána Attila és Szubotáj is ejtett néhány szót a pusztai nomád törzsek életéről, végül pedig Dariosz próbálta meg átvenni a moderátor szerepét:

– Nem olyan könnyű megszólalni egy ilyen társalgás során. Az ember csak kapkodja a fejét, hogy hányféle idősík összpontosul eme ovális asztal körül. Ókori és kora középkori milióból kilépve beszélgetünk itt mi, a huszadik, a huszonegyedik és a huszonharmadik század emberei, mármint földi időszámítás szerint, és egyelőre semmiben sem lehetünk biztosak, legfeljebb abban, hogy nem véletlenül történik velünk mindez.

– Márpedig én másvalamiben is biztos vagyok – szólt közbe Mario. – Nevezetesen abban, hogy előttünk is jártak földi emberek ezen a bolygón.

– Mitől vagy éppen olyan biztos? – firtatta Dariosz.

– Mennyire vagy járatos a norling vallásban? – kérdezett vissza a fiú.

– Annyit tudok róla, hogy több ága is létezik, sokszor ez szolgál ürügyként ahhoz, hogy szinte folyamatos vallási háborúskodás folyik a különböző norling fejedelemségek között.

– Ez igaz – bólintott Mario –, de minden vallási leágazásnak közös alapjai vannak. Például a hét istenség, akiket tisztelnek, illetve a hét démon, akiket félnek. Felsorolnám az istenek neveit, pontosabban azt, hogy minek az istenei: alázat, szeretet, szelídség, buzgalom, adakozás, mértékletesség, tisztaság.

Mario tartott egy rövid hatásszünetet, de mivel Dariosz meglehetősen értetlen arccal nézett rá, így folytatta:

– Látom, ez nem sokat segített, ezért most felsorolom a démonokat: kevélység, irigység, harag, restség, fösvénység, torkosság, bujaság... Na, dereng már valami?

– Nem igazán – ismerte el Dariosz. – Mit kellene ebből kikövetkeztetnem?

– Látom, nem vagy gyakorló katolikus, kormányzó – vigyorodott el Mario. – Tudod, mik ezek? A hét erény és a hét főbűn. Legalábbis a katolikus egyház erkölcsi tanítása szerint. Mondd, szerinted mennyi a valószínűsége

annak, hogy egy tök idegen bolygón pont a hét főbűnnek van démona, és pont a hét erénynek istene?

Súlyos csönd telepedett a helyiségre. Dariosz sokáig meredt maga elé, majd így szólt:

– Egyvalami nem fér a fejembe. Ha tényleg úgy van, ahogy mondod, akkor a régebbi korokban megfordulhatott az északi földrészen legalább egy katolikus hittérítő. Vagy akár több is. Ám ha ez így van, akkor miért nem egyistenhitre próbálták téríteni a norlingokat? Mondjuk a saját hitükre.

– Ha már ezer éve tartózkodnék itt, akkor talán válaszolhatnék a kérdésedre, de alig egy év után erre még nem vagyok képes – tárta szét a karját Mario. – Talán ez a hittérítő felmérte, hogy ha a többistenhitről az egyistenhitre akar áttéríteni egy egész földrésznyi embert, akkor túl nagy fába vágja a fejszéjét, és teljes sikertelenségre van ítélve. Lehet, hogy lépcsőzetesen próbálta meg a feladat teljesítését. Csak valami okból nem jutott túl az első lépcsőkön.

Dariosz kénytelen volt elismerni, hogy ez elég logikusan hangzik.

60. fejezet

Guzel rendkívül előnyös pozíciónak értékelte, hogy a fejedelem éppen az arcába sziszeg. Rendületlenül állta Kalrund tekintetét, és szinte pislogás nélkül nézett vele farkasszemet, majd csöndesen megszólalt:

– Tudom, hogy mi emészt leginkább a lelkedet, nagyuram. Egy ilyen régóta hordozott kétely rengeteg kárt tud okozni a testben. Éreztél-e már például kínzó fájdalmat a hasad jobb oldalának tájékán?

Kalrund kissé visszahőkölt, de még mindig tágra nyílt szemmel bámult a megkötözött kezű fogolyra. A baskír pedig nem hagyta annyiban a dolgot, tovább folytatta az analízist:

– Éjszakánként sem hagynak nyugodni a kételyeid. Emiatt rossz alvó vagy, állandóan fáradtnak érzed magad. Néha már az uralkodás nyűgje is bosszant, legszívesebben átadnád a hatalmat elsőszülött gyermekednek, de tartasz tőle, hogy még túlságosan tapasztalatlan, nem volna képes ekkora terhet viselni.

– Kutyákkal tépetlek szét, te kutya! – viczorogta a fejedelem, és a nagy hátrálásban már az asztalhoz ért.

– Amikor már a fenyegetőzés és a káromkodás sem sikerül, akkor itt lenne az ideje kiküldeni a testőreidet – vélekedett a baskír. – Legalább nyugodt körülmények között beszélhetnénk meg, hogy mi a helyzet az asszonyoddal. Senki idegenre nem tartoznak ezek a dolgok.

Kalrund zavarodott tekintettel bámult a fogolyra, és úgy szorongatta a háta mögött lévő asztal lapját, mint egy eszelős. De egyszer csak felemelte a kezét, és intett a két katonának, hogy kifelé. Az egyikük meg is csinálta a jobbra át műveletét, és már javában az ajtó felé lépkedett, ám a másik jóval határozatlanabb volt:

– Biztos vagy benne, méltóságos fejedelem, hogy távoznom kell? Nem lenne jobb, ha inkább melletted maradnék? – kérdezte alázatosan.

– Takarodj! – harsogta Kalrund anélkül, hogy egy pillanatra is oldalra fordult volna, mert e percben semmi más vágyat nem érzett, csak hogy ennek a furcsa szerzetnek a szemébe nézhessen, és megtudhassa a titkait.

Amikor egyedül maradtak, Guzel előrenyújtotta a két kezét:

– Nem hiszem, hogy félsz egy magamfajta vándortól, méltóságos fejedelem, és megkötözve kellene kihallgatnod efféle alakokat. Övedben ott a tör, oldozz el hát, hogy úgy beszélhessünk, mint férfi a férfival.

Kalrund előhúzta a törét, a fogoly elé lépett, és rövid nyiszálás után eloldozta a kezeit. Aztán a kedvenc elfoglaltságát gyakorolta, odahajolt az arcához, és belesziszegte:

– Most pedig mesélj el mindent, amit az asszonyomról tudnom kell!

– Ismered a papok mondását a tudásról, nagyuram? – kérdezte Guzel.

– Melyikre gondolsz? Számtalan mondásukat ismerem.

– A tudás a lovak szemében és a könyvek lapjain van. Erre gondolok.

– Talán el akarsz lovagolni? Mert arról sürgősen tegyél le.

– Én inkább a könyvekre céloztam.

A fejedelem egy darabig értetlenül bámult a fogoly szemébe, de aztán megvilágosodott. Felemelt az asztalról egy gyertyatartót, és így szólt:

– Kövess!

– Talán majd viszem én a gyertyákat – javasolta Guzel. – Így legalább szabad lesz mindkét kezed, és hozhatod a bort és a poharadat.

Az útjuk az Öreg Toronyban lévő könyvtárszobába vezetett. A baskír letette az asztalra a két gyertyát, és sorban levette a polcokról a könyveket. Maga elé helyezte a vaskos irományokat, hogy a két gyertya fénye kellően megvilágíthassa őket, aztán sorra végigpásztázta a tekintete a lapokat.

– Na, mi van? Azt se’ tudod, melyikben keresd a tudást? – értetlenkedett Kalrund.

– Ne türelmetlenkedj, nagyuram. Csak telepedj le az asztal végében, és borozgass jóízűen. Hidd el, én hamarosan végzek – nyugtatta meg a fogoly.

A könyvek lapozgatása még jó ideig folytatódott, már a bor is kezdett kifogyni a kancsóból.

– Mi lesz már? – noszogatta a foglyot Kalrund. – Hol van hát a titok az asszonyomról, amelyet feltétlenül tudnom kell? – firtatta egyre akadozóbb nyelvvel.

– Biztosíthatlak, nagyuram, hogy minden egyes könyvet alaposan át fogok nézni – intette le az uralkodót a baskír.

A fejedelem röviddel később lefordult a székről, és stabil oldalfekvésben, hortyogva elaludt a padlón. Guzel pedig tényleg nem hazudott. Az összes könyvet figyelmesen átlapozta, aztán az ablakhoz sétált, és kitekintett rajta. Nagy meglepődésére vastag felhőzet takarta az eget, szuroksötét volt odakinn. Kiült a párkányra, aztán lemászott a torony magas falán. Miután leért, átúsza a várarkot, majd futólépésben megindult dél felé.

61. fejezet

Dariosz hivatalában, az ovális asztal körül még mindig a vallás volt a téma. Ennek kapcsán a tatár pilóta számára nem volt egészen világos valami:

– Hadd kérdezzek valamit, kormányzó – vette magához a szót Szubotáj. – Neked miért olyan fontos ez az egész? Mert hogy nagyon fontos, az tisztán látszik. Mit érdekel téged, hogy milyen vallást követnek ezek az emberek? Egy gazdag sziget ura vagy, éled világodat boldogan, ráadásul már azt is tudod, hogy a földi életed sem ért véget, és hited szerint egyszer haza fogsz

kerülni innen. Akkor nem tökmindegy, hogy itt ki milyen istent imád, és milyen démonoktól fél?

– Örülök, hogy feltetted ezt a kérdést – felelte komoly arccal Dariosz. – A rövid válaszom az, hogy ilyen típusú ember vagyok, és nem tudok kibújni a bőrömből. De van hosszabb válaszom is. Meggyőződésemm, hogy nem véletlenül kerültünk ebbe a furcsa világba. Valakinek vagy valakiknek célja van velünk. Még nem látom át, hogy mi volna az, de igyekszem hasznossá tenni magam Evilágban. Hidd el, alaposan kiélveztem minden örömet, ami ezen a szigeten jutott nekem, talán csak a szerelmet nem kaptam meg. – Itt nem tudta megállni, hogy ne vessen egy futó pillantást Sztavrila arcára. – De úgy gondolom, a korlátlan és értelmetlen örömek ideje lejárt, szeretnék valamivel hozzájárulni ahhoz, hogy azok az emberek, akik a fennhatóságom alá tartoznak, sokkal jobb életet élhessenek, mint amilyen a megjelenésem, vagy legalábbis a kormányzóvá választásom előtt jutott nekik.

– Minden szavaddal egyetértek – szólalt fel lelkesen Attila. – Ezért most felajánlom az együttműködésemet. Ha bármikor úgy gondolod, hogy valamiben a segítségedre lehetek, akkor számíthatsz rám.

Szubotáj enyhén lesajnáló mosollyal nézett a társára:

– Aztán hogy képzeled azt a segítséget több ezer kilométer távolságból?

Attila higgadtan és kissé titokzatosan válaszolt:

– Mindennek eljön a maga ideje.

– Átteszed majd a székhelyedet Osmosisra, mint valami önkéntes száműzetést vállaló törzsfőnök? – élcelődött tovább a tatár, és csakhamar fel is röhögött: – Esetleg kinevezed magad ide anagur nagykövetnek?

Attila a társára nézett, és türelmesen elmagyarázta:

– Márpedig Dariosznak igaza van. És mivel világéletemben fatalista voltam, osztom a nézeteit, miszerint nem véletlenül történt velünk az, ami történt. Magam is úgy gondolom, hogy hasznára kell lennünk azoknak az embereknek, akik itt élnek. Ráadásul most, hogy tudom, mégis létezhet visszatérés a régi életembe, amiről már rég lemondtam, egyre nagyobb kedvem támadt valami jó és nemes dolgot cselekedni. Talán a hazatérés lesz érte a jutalom.

Dariosz úgy érezte, nem csalódott a magyar férfiban. Pontosan ilyennek képzelte el azt a vezetőt, aki a hírek szerint egyesíteni szándékozik az anagur törzseket. Attilának mind a kiállása, mind a szóbeli megnyilvánulásai megerősítették benne azt a benyomást, hogy a jövőben az egyik legfontosabb szövetségese lehet.

– Ha viszont mindez így van – szólalt meg váratlanul Sztavrila –, akkor ezeknek a láthatatlan erőknél nem lenne könnyebb dolguk, ha közölnék velünk, hogy mi a feladatunk? Arról nem is beszélve, hogy a mi dolgunkat is megkönnyítenék, ha tudnánk, hogy mit várnak el tőlünk.

– Igazat adok neked – bólogatott hevesen Mario. – Amikor én otthon számítógépes játékokkal mulatom az időt, akkor minden esetben van valamiféle küldetésem, és ezt pontosan meg is határozzák számomra. Nem csak úgy, vaktában bolyongok a terepen, hanem kivétel nélkül minden alkalommal tudom, hogy mi a feladat. Ez lehet egy varázserővel bíró tárgy megszerzése éppúgy, mint mondjuk egy bajtársam kiszabadítása, vagy éppen egy objektum elfoglalása. De mindig tisztában vagyok vele, hogy mi a cél. Itt ennek nyomát sem látom, de még azt a módot sem igazán, ahogy üzenetet kaphatnánk, hogy mit várnak tőlünk.

– Márpedig lehetséges, hogy a jelek itt vannak az orrunk előtt, csak eddig még nem vettük észre őket – vélekedett Dariosz. – Ezért nagyon fontos, hogy összegezzük a tapasztalatainkat, mert közösen egész biztosan többre juthatunk ennek az egész rejtélynek a megfejtésében.

A következőkben kiderült, hogy Szubotáj nem csupán élcelődni tud:

– Ha jól értem a mondandódat, kormányzó, akkor szándékodban áll megreformálni Evilág társadalmait. Ejtenél néhány szót ezen terveidről?

Dariosz visszakérdezett:

– Szerintetek nincs éppen elég teendő a legkülönbözőbb területeken? Hogy csak néhányat említsek: a rabszolgaság felszámolása, a nők egyenjogúságának biztosítása, az írástudatlanság megszüntetése, közös és kizárólagos vallás elterjesztése a vallási háborúk elkerülése érdekében... – kezdte sorolni, de azt vette észre, hogy a tatár egyre jobban vakarja a fejét:

– Még mindig azt érzem, hogy túl nagy fába akarod vágni a fejszédet. Ha földi léptékkal mérjük, akkor lényegében itt állunk az ókor végén, a középkor hajnalán. Amikről te beszélsz, azok nagy része pedig a legújabb

korok vívmánya. Tényleg azt hiszed, hogy akár évezredek is sikeresen átugorhatsz a reformjaiddal? Gondolj bele, hogy ami a szigeteden működik, az egy rabszolgatartó társadalom. Erre alapul az egész gazdaság. Te pedig épp ennek az alapjait szándékozol megszüntetni. Most képzelj magad elé egy cölöpházat, amelynek kidöntöd az alapjait. Mi történik azzal a házzal?

– Értékelem mind az érdeklődésedet, mind pedig a hasznos meglátásaidat – jelezte diplomatikusan Dariosz. – Szerintem részben azért van nézetkülönbség közöttünk, mert eddig még nem fejtettem ki részletesen az elképzeléseimet. Magam sem hiszem azt, hogy egyik napról a másikra kivitelezhetőek lennének ekkora horderejű változások. Az ilyesmi valóban káoszba és anarchiába torkollna, és semmi nem áll távolabb tőlem, mint hogy ennek én legyek az okozója. Az viszont szent meggyőződéselem, hogy apró lépésekkel, szép fokozatosan több mindent meg lehet valósítani, mint hinnéd.

– Nézd, én egy gyakorlati ember vagyok, már csak a szakmámból következően is – szólt közbe a tatár. – Mindemellett azt is elismerem, hogy nem vagyok sem szociológus, sem társadalomtudós. A magam korában én csak, úgymond, egy egyszerű pilóta vagyok. És azt is elárulom, hogy az iskolában sosem volt kedvenc tantárgyam a történelem. De most vegyünk ki a felsorolásodból egyetlen pontot. Legyen az mondjuk a rabszolga-felszabadítás. Ezt hogyan képzeled megvalósítani a gyakorlatban? Főleg annak tükrében, hogy kis lépésekkel, lépcsőzetesen szeretnél haladni. Először csak bizonyos napokon lesznek szabadok a rabszolgák? Esetleg arra készülsz, hogy te magad vásárolod fel szép sorban a sziget összes rabszolgáját, aztán visszaadod a szabadságukat? Vagy mégis hogyan? A rabszolgaságot eltörölni csak egyetlen lépésben lehet, ott nem tudok elképzelni semmiféle fokozatot.

– Jól beszél a pilóta – bólogatott Sztavrila is. – Gondolj csak bele, kormányzó, hogy a rabszolgák felszabadítása még az Egyesült Államokban is évekig tartó háborúskodás után valósult meg, ráadásul a 19. század második felében történt! Hol volt már akkor az ókor? Arról nem is beszélve, hogy az amerikai polgárháború után még rengeteg időnek kellett eltelnie, mire valamiféle esélyegyenlőség létrejött.

Úgy tűnt, megint csak Attila fogja megmenteni a helyzetet Dariosz számára:

– Szerintem hibás a megközelítések – jelentette ki tömören, felváltva nézve Szobotájra és a görög nőre. – Téves az az alapállás, amikor egy-egy részterületet kiemeltek, én ugyanis meg vagyok győződve róla, hogy a kormányzó terveire a maga egészében kell tekinteni. Már csak azért is, mert ezek az elemek egymásra is hatnak, netán egymásra épülnek. Hogy csak egy példát mondjak, már maga az írástudatlanság felszámolása is igen komoly változásokat képes elindítani egy társadalomban.

– Újra csak fején találtad a szöveget, Attila! – csapott le a végszóra Dariosz. – Mondok is egy konkrétumot, hogy világosabb legyen a helyzet. Az iskolákba, amelyeket alapítani szándékozok, rabszolgák gyermekei is járhatnak majd. Ezáltal megnyílik előttük a felemelkedés lehetősége.

– Ha csak úgy nem – mosolygott elnézően Szubotáj, aztán az asztalra csapott: – Na de kérdeznék én tőled valami egészen mást, kormányzó. Mi a helyzet a szigeted híres borkészleteivel? Mert én csak citromos jeges vizet látok magam előtt, és már meg ne sértődj, de nem ezt az itókát tartom a vendéglátás csúcstermékének. Arról nem is beszélve, hogy oly nagyon unom már az erjesztett kancatejet, hogy arra szavak sincsenek. Remélem, a tervezett reformjaid egyszer majd oda fognak hatni, hogy az anagur pusztaságokon is megterem a szőlő. De addig is...

– Addig is intézkedem – emelkedett fel az asztaltól Dariosz, és ugyan rámosolygott a tatárra, de a szíve mélyére már befészkelte magát az érzés, hogy Attilával ellentétben ezt a fickót jóval nehezebben fogja tudni az ügye mellé állítani. Már ha egyáltalán...

62. fejezet

A kormányzó nemcsak azért hozatott bort, mert Szubotáj megkérte rá. Maga is úgy tervezte, hogy amikor közeledik az este, megkísérli olyan hangulatba hozni a társaságot, hogy bizonyos kényesebb témák terítékre kerülésének esetén lehetőleg mindenki őszintén nyilatkozzon majd.

Addig is, amíg Osmosis szőlőinek csodás nedűi hatni kezdtek, Dariosz leginkább arra fókuszált, hogy találjon valamilyen közös pontot ötük

között. Ezen a mezsgyén elindulva először is megérdeklődte, hogy kinek van gyereke.

– Nekem nincs – vágta rá a tatár.

– Nekem sincs – csatlakozott hozzá Attila. – Sem otthon, a Földön, sem pedig ideát.

A kormányzó és Mario hasonlóképpen nyilatkoztak, Sztavrila azonban egy darabig hallgatásba burkolózott, és csak nagy sokára szólalt meg:

– Nekünk sem született gyermekünk, pedig igen gyakran áldoztunk a szerelem oltárán. Szegény férjem nem tudhatta, hogy a közös utód eleve kizárt, hiszen én földi ember vagyok, ő meg evilági. De hát ezt nyilván nem árulhattam el neki, nem hitte volna el, vagy egyenesen bolondnak nézett volna. Egyébként nem is igazán bánta a dolgot. Azt mondogatta, hogy legalább nem teszi tönkre a testemet a szülés. Ha értitek, mire gondolok. Néha az volt a meggyőződése, hogy a szexualitás sokkal fontosabb számára, mint hogy utódja szülessen.

– Pedig komoly vagyont örökölt volna az utód – jegyezte meg Dariosz.

– Az az igazság, hogy a férjem nagy rajongója volt minden evilági élvezetnek – magyarázta a görög nő. – Szinte hajszolta az örömöket, legyen szó borról, ételről, utazásról vagy éppen a szexről. A vagyonát ugyan rám hagyta a végrendeletében, de azzal a kitétellel, hogy az én halálom után az egyházra szálljon minden ingatlan és ingóság. Talán ezzel akart vezekelni az istenek előtt az evilági bűneiért.

– Már meg ne sértődj, úrnő, ha túlságosan intimnek tűnik a kérdésem, de mitől vagy olyan biztos benne, hogy nem lehetett volna közös gyereketek?

– firtatta Szubotáj. – Mi van akkor, ha benned volt a hiba? Kérlek, ne vedd bántásnak a kérdésemet, de hát, ugyebár azért beszélgetünk most itt, hogy pontos és helytálló következtetésekre jussunk.

Sztavrila számára nem volt világos, hogy mit nem ért a tatár pilóta, de igyekezett türelmesen elmagyarázni neki:

– Nem vagyok meddő, ezt biztosan tudhatom magamról, hiszen otthon, Görögországban hajdanán született egy gyermekem, de sajnos halva. Talán tudta a kis angyalka, hogy a szülei nem szeretik igazán egymást, úgysem maradnának sokáig együtt. És igaza is lett, ha így érezte.

– Bocsáss meg, nem akartam efféle sebeket feltépni – mentegetőzött Szubotáj, de a görög nő hamar leintette:

– Semmi gond, ezek már meglehetősen régi dolgok, ráadásul egy másik világban történtek. Néha már úgy érzem, olyan távoli az a hajdani élet, mintha nem is én éltem volna meg. Ami pedig az itteni dolgokat illeti, szerintem elég egyértelmű, hogy a földi és az evilági emberek nem kompatibilisek egymással ilyen szempontból. A Földön kilenc hónap egy átlagos terhesség ideje, itt pedig öt hónap. Az persze igaz, hogy Evilágban negyven napos egy-egy hónap, de ez még mindig csak 200 nap, szemben a földi 280 napos terhességgel. Ez azért elég komoly differencia.

Dariosz megragadta a boroskancsót, és mindenkinek újratöltötte a poharát. Érezelte, hogy a hangulat kezd kissé melankolikussá válni, és ez nem igazán volt ínyére. Megpróbálta egy lazának szánt megjegyzéssel oldani a miliőt:

– Nos, egy dolog már biztos. Nem azért küldtek minket ide, hogy benépesítsük Evilágot félvér gyerekekkel – szögezte le magabiztosan, és ekkor még nem sejthette, miért nevet fel olyan jóízűen a tatár a szavai nyomán.

Attilának viszont a félvér szóról eszébe jutott valami:

– Nagy kedvem támadt felkeresni Félvér barátunk örömtanyáját – jegyezte meg, aztán elmesélte, hogy az érkezésükkor miként botlottak bele régi ismerősükbe, aki ezen a szigeten Stribek néven szólíttatja magát, és bordélyt üzemeltet valahol a déli városnegyedben.

– Ha már a szexualitás szóba került, beszámolnék nektek valamiről – vette át a szót Dariosz. – Az a tapasztalatom, hogy Evilágon sokkal jobb a szex. Úgy értem, több örömet nyújt. Hogy ez mitől lehet, azt még csak körvonalakban sem tudom megfogalmazni, ehhez valószínűleg költőnek kéne lennem. De azt határozottan állítom, hogy ebben a világban sokkal intenzívebb és kielégítőbb mindenféle szexuális élmény.

– Én is ezt tapasztaltam az évek során – tette hozzá a magáét nem túl bőbeszédűen Sztavrila, és máris továbbpasszolta a válaszadás jogát. Ezt azzal jelezte, hogy érdeklődve a balján ülő Marióhoz fordult.

Az olasz fiú eddigre már elfogyasztott annyi bort, hogy a lehető legőszintébb lehessen. Vigyorogva széttárta a karját, úgy jelentette be:
– Sajnos ebben a kérdésben nem tudok nektek segíteni.

Dariosz megütközve nézett a Sebezhetetlenre:

– Na de hát én azt hittem, hogy te és Emma...

– Ó, hát te már megint félreérted a helyzetet, kormányzó! Én és Emma szorgosan műveljük a dolgot, amikor csak tehetjük, efelől megnyugtathatlak – magyarázta a fiú. – Csakhogy nekem ettől még nem áll a rendelkezésemre semmiféle összehasonlítási alap. Nemhogy a Földről származó, de még csak evilági sem.

Dariosz az asztalra könyökölt, és a két tenyerébe fektette az arcát, ami annak a jele volt, hogy már ő maga is elfogyasztott annyi bort, hogy ne menjen neki olyan gyorsan a beérkező adatok logikai feldolgozása.

– Jaj, most mit értetlenkedsz? – csattant fel Sztavrila. – Azt akarja mondani, hogy Emma az első nő az életében.

– Tehát otthon, a Földön még szűz voltál? – kukkantott ki a kezei mögül a kormányzó, Mario arcát keresve.

– Nahát, micsoda parádés következtetés! – jegyezte meg gúnyosan a görög nő, aztán pajkos mosollyal elhúzta a kormányzó elől a poharat, és gyorsan ki is itta a tartalmát, majd diadalmasan bejelentette: – Ezzel tudok hozzájárulni ahhoz, hogy a beszélgetés későbbi fordulatait is képes legyél agyilag feldolgozni.

– Te kormányzó! – szólalt meg újra az olasz fiú. – Szerintem már többször is elmeséltem neked, hogy én otthon egy kocka srác voltam. Ezek után nem értem, miért lepődsz meg azon, hogy még húszévesen sem volt csajom.

– Az a helyzet, hogy ebben a témakörben én sem tudok nektek segíteni – vette át a szót Szubotáj. – Ugyanis én meg egy үпрүйх vagyok – tette hozzá, majd amikor látta, hogy ezt a mongol kifejezést nem igazán értik a többiek, sietve magyarázni kezdte: – Azt hiszem, angolul ezt magtalannak nevezik. De nem vagyok benne biztos.

– Úgy látszik, hogy ma mindvégig nekem fog jutni az értetlenkedő szerepe, de sajnos a te eseted sem világos számomra – csóválta a fejét a kormányzó.

– Tudtommal a magtalan azt jelenti, hogy nem lehet utódod. Na de ettől még a szex...

– Akkor mégiscsak rossz kifejezést használtam – vágott közbe a tatár. – Inkább körülírom. Nézd, én a férfiak nemének ahhoz az alcsoportjához tartozom, amelynek tagjai semmiféle szexuális érdeklődéssel nem rendelkeznek, és nem is rendelkeztek soha. Tehát nem arról van szó, hogy ezt menet közben veszítettük el, mondjuk serdülőkorunkban, vagy még később, arról meg főleg nincs szó, hogy valamilyen kezelés vagy más orvosi beavatkozás hatására múlt volna el az érdeklődésünk. Eleve így születünk. A legutóbbi statisztikai adatok alapján a 2200-as esztendőben a Földön élő férfiak majdnem negyven százaléka tartozott ebbe a csoportba. A tudósaink szerint ez a természet védekezése a bolygónk túlszaporodása ellen. Sok volt már a Glóbusznak az a tizenhárom milliárd ember, ennek a számnak az elérésétől kezdve volt megfigyelhető ez az elég gyorsan kiteljesedő folyamat.

– Akkor ezt úgy kell érteni, hogy te sohasem kívántad a nőket? – faggatózott Dariosz. – Sohasem vágytál a szexre, és nem is hiányzott? Még itt, Evilágon sem?

– Nem.

– De, ugye, azt azért tudod, hogy mások ezt a dolgot előszeretettel művelik, és örömeiket lelik benne?

Szubotáj kicsit elgondolkodott, aztán visszakérdezett:

– Te dohányoztál valaha, kormányzó?

– Soha – csóválta meg a fejét Dariosz.

– Nem is próbáltad ki?

– Nem én!

– És nem is vágytál rá soha? Nem jutott eszedbe, milyen jó lenne rágyújtani egy cigarettára? Nem éreztél valaha olyan indíttatást, hogy elpöfékelj egy finom szivart?

– Nem hát!

– De, ugye, azt azért tudod, hogy van egy csomó ember, aki dohányzik, és örömét leli benne?

– Persze, hogy tudom.

– Na, hát ennyit tudtam segíteni – vigyorgott a tatár. – Remélem, most már érted.

– Lehet, hogy Dariosz kezdi megérteni – szólt közbe Sztavrila –, de valami most éppen nekem nem világos. Azt mondod, a ti időtökben a természet már úgy védekezik a Föld túlnépesedése ellen, hogy eleve magtalaná, vagy micsodává teszi a férfiak negyven százalékát. De ha a maradék hatvan százalék nem magtalan, akkor hogyan valósul meg a népességcsökkenés? Hiszen ha a nők...

– A nőknél ugyanez az arány már több mint ötven százalékos – zárta rövidre a kérdést Szubotáj.

– Ezt komolyan mondod? – hüledezett Sztavrila.

– Mi okom lenne hazudni? – vont a vállát a tatár. – A nők több mint fele nem kívánja sem a szexualitást, sem a gyermekáldást. Nemhogy anyává lenni nem akarnak, de még csak férjhez menni sem.

– Na, szép új világ...

– Ha belegondolsz, azért ennek megvannak a maga előnyei – magyarázta Szubotáj. – Már úgy értem, a népességcsökkenésen túl. Vegyük csak az én példámat. Egy magamfajta férfi a legalkalmasabb a katonai pályára. Nincs családom, nincs gyerekem, kiképzés közben soha nem kell eltávozásra hazaengedni engem a szeretteimhez csak azért, hogy ne kattanjak be. Háború esetén nem fenyeget az a veszély, hogy az elfoglalt területek női lakosait bántalmazom, meggyalázom. És mivel nincs kötődésem senkihez, el lehet küldeni engem például egy ilyen úrutazásra, amelynek végeztével több év, vagy esetleg csak egy évtized után jutok vissza a Földre, de ez a tény engem a legkevésbé sem frusztrál, hiszen igazából nincs senkim otthon.

– Na de szüleid azért csak vannak...

– Soha nem ismertem őket, egy állami intézetben nevelkedtem föl.

A tatár szavai után csönd nehezedett a helyiségre. Ekkor szólalt meg Attila, hogy némileg enyhítse a komor hangulatot:

– Nos, ilyen előzmények után talán nem fog bombasztikus erővel hatni a

bejelentésem, de azt tudom mondani, hogy igen. Nagyon is jobb itt a szex, mint otthon!

Attila tévedett. Valami furcsa ok miatt igenis bombasztikus erővel hatott a bejelentése. Hirtelen mindenkiből kitört a röhögés, Mario például rázkódó vállakkal borult az asztalra. Talán előzőleg mindannyiukat nyomasztotta már a borongós miliő, és szerettek volna valahogy kikecmeregni belőle.

Az egykori színművész elégedetten tekintett körbe a társaságon, és azt gondolta magában: hiába, végszavazni tudni kell!

63. fejezet

Guzel napfelkeltekor ért Királyrévbe. Átvágott a bazársoron, ahol az árusok egyelőre nem zaklattak senkit, mert még a portékáik kipakolásával voltak elfoglalva. Aztán a kikötőbe érve végigmustrálta a hajókat, próbálván kitalálni, hogy melyikre lenne célszerű felkéredzkednie. Csakhamar felfigyelt egy kissé kopottnak tűnő egyárbócos gályára. Minél közelebb sétált hozzá, annál inkább érezte, hogy ez az a hajó, amelyen neki Osmosisba kell utaznia.

Második Esély – ez a név állt a gálya oldalán. A rámpa felső, fedélzet felőli végén egy szemkötős, középkorú férfi állt, aki éppen valami dicséretfélét kiáltott oda a rabszolgáinak, afölötti örömét kifejezve, hogy a szokásosnál hamarabb végeztek a berakodással. Aztán kedélyesen levezényelte őket a fedélközbe.

Mindezek ellenére iszonyatosan negatív energiák áramlottak a férfi felől, Guzel meg is állapította magában, hogy régóta nem érzett már ilyen baljós kisugárzást. Ezen tapasztalat dacára – vagy talán épp ezért – odakiáltott a félszeműnek:

– Mi az úticélotok, jó uram?

A szemkötős kapitány a hang irányába fordult, alaposan végigmérte az érdeklődő jövevényt, és csak úgy foghegyről odavetette:

– Osmosis szigete.

– Ez remek, én is éppen oda igyekszem – közölte a baskír. – Pénzem ugyan nincs, de evezni kitartóan tudok. A munkámért cserébe elviszel Osmosis kikötőjébe, jó uram?

A félszeműnek felcsillant a maradék látószerve, és szinte nyájasan invitálta Guzelt a fedélzetre:

– Gyere csak bátran, úgyis kidőlt az egyik emberem, éppen jó lesz a helyére!

A baskírt rögtön le is vezette a fedélközbe, megmutatta neki az üres helyet egy nyomorult gályarab mellett, akivel majd a nagy evezőn kell osztoznia, aztán intett neki, hogy nyújtsa előre a kezeit, hogy rá tudja tenni a bilincseket.

– Erre igazán semmi szükség, jó uram, enélkül is tudok evezni – jelezte a baskír. – Arról nem is beszélve, hogy szabad polgár vagyok.

Ekkor egy szigorú fickó hangja csattant fel a háta mögött:

– Nem pofázik! Engedelmeskedik!

Guzel egykedvűen előrenyújtotta a kezeit, de közben azért igyekezett annyira kitágítani a csuklóját, amennyire csak lehet. Amíg a félszemű kapitány a bilincsekkel babrált, a baskír tágra nyílt szemmel összpontosított. Előzőleg arra számított, hogy mivel a fickónak csupán egy látószerve van, így az információk is csak korlátozottan lesznek beszerezhetőek tőle, de tévedett. Olyan mennyiségű különös agyhullám áradt a koponyája alól, hogy elég volt feldolgozni őket.

Mindenesetre nem szólt semmit, engedelmesen megragadta az evező nyelét, és várta az indulási parancsot. Miután a kapitány és a martalóca döngő léptekkel eltávoztak, a baskír oldalra pillantott, és megkérdezte alkalmi társától:

– Régóta dolgozol már ennek a rossz embernek?

A férfi oda sem mert fordulni hozzá, csak a fogai között sziszegte:

– Szolgálatban tilos a beszélgetés. Korbács jár érte.

Guzel nézte egy darabig a gályarab törődött arcát, aztán csendesen, de nagyon határozottan így szólt:

– Szabad emberként fogsz Osmosis kikötőjének kövezetére lépni.

Hamarabb, mint gondolnád.

64. fejezet

A kormányzó hivatalában estére annyira feloldódott a hangulat, hogy az

asztalrend is megbomlott. Sztavrila és Mario szorosan egymás mellé telepedve pusmogtak valamiről, a tatár és a magyar pedig a helyiségben található érdekességeket tekintették meg. Szubotáj széles terpeszben, kezeit a háta mögött összekulcsolva vette szemügyre a falra akasztott képeket és relikviákat. Nem is beszélve a térképekről, amelyek közül az volt a kedvence, amelyikre már latin betűkkel írták fel a különböző földrajzi egységek neveit.

– Látom, alakul a terved, hogy valami könnyen elsajátítható írásra tanítsd a népet – utalt vissza Dariosz korábban előadott koncepciójára.

A kormányzó, aki mindvégig ott tüsténkedett mögöttük, és alkalmi tárlatvezetőként magyarázta a különböző tárgyak és papíruszok evilági jelentését, most halványan elmosolyodott, és büszkén kijelentette:

– Nem adok neki két évet, és már mindenki ezt az ábécét fogja használni.

– Remek lesz – bólogatott Szubotáj, aztán elkezdte leolvasni a térképről: – Aldea, Neridea, Olundea... Hogy lehet az, hogy az egész Belső-tengeren Osmosis az egyetlen a hét nagy sziget közül, amelyiknek nem „dea”-ra végződik a neve?

– Meori nyelven a dea annyit tesz, hogy sziget – magyarázta a kormányzó.

– Ezt értem. Évente egy-két alkalommal hozzánk is elhajóznak déli kereskedők, akikről sok okosságot lehet tanulni. De mi a helyzet Osmosissal? Utánanéztél már, hogy ki és mikor adta ezt a nevet a szigetednek?

– Nem volt rá lehetőségem.

– Hogyhogy nem? A papok nem engednek be a könyvtárba?

– Hiába engednének be – vallotta be Dariosz. – Én ezeken az ide-oda kunkorodó, furcsa betűkön egyáltalán nem igazodok ki.

Most már Attila is meglepetten fordult a kormányzó felé:

– Csak nem azt akarod mondani, hogy nem tudsz olvasni?

– Ezeket a meori betűket nem – ismerte el Dariosz.

– És te vagy itt a kormányzó? – hüledezett a magyar.

– Nézzétek, nekem itt írnom van, felolvasóm van, fogalmazóm van. Ezeket a személyeket az egyház biztosítja az államapparátus számára.

Közülük öt ember csakis azért felel, hogy nekem soha, semmit ne kelljen elolvasnom vagy leírnom – mentegetőzött Dariosz. – Mit gondoltok, miért akarom bevezetni az új ábécét? Ezek a girbe-gurba meori írásjelek csak szótagokat jelölnek, és van belőlük több mint kétezer! Hát ki a fene képes ezt megtanulni? Kell hozzá egy fél élet!

Szubotáj elgondolkodva lépett odébb, és hosszasan szemlélt egy bekeretezett pergament. Persze nem tudhatta, hogy a szóban forgó iromány Osmosis Törvénykönyvéből a kormányzó jogkörére vonatkozó passzusokat tartalmazza, de e pillanatban nem is érdekelte különösebben.

– Rafinált emberek ezek a papok – jegyezte meg nagy sokára. – Gondolom, nekik rengeteg idejük jut ezeknek a kunkorgó betűknek a megtanulására és rajzolgatására. De azért arra szigorúan ügyelnek, nehogy másoknak is a birtokába kerülhessen az írástudás, hiszen akkor odalenne ez a fajta privilégiumuk.

Dariosz egyetértőleg bólogatott, és megállapította magában, hogy a tatár egyre rokonszenvesebb neki. Furcsa humorú, és néha kicsit cinikus a fickó, de képes hamar átlátni bizonyos összefüggéseket, és katonaemberként nyilvánvalóan rendelkezik a stratégiai gondolkodás képességével.

Ebbéli gondolataiból Attila zökkentette vissza a rögválóságba, a magyar ugyanis így szólt:

– A magam részéről szerfölött progresszívnek tartom a tervedet, de nyilván tisztában vagy vele, hogy az egész egyházat magadra fogod haragítani. És bár én közel sem ismerhetem ezt a szigetet úgy, mint te, mégis tartok tőle, hogy nem a papság lesz az egyetlen társadalmi réteg, amelynek tagjai egyáltalán nem fogják jó szemmel nézni az írástudatlanság felszámolására irányuló reformjaidat. Felkészültél rá, hogy igen komoly harcot kell majd megvívnod? Engem ez az egész kicsit arra a színdarabra emlékeztet, amelyben a férfi főszerepet játszottam, és arról szólt, hogy...

Dariosz e percben nem igazán volt fogékony színházművészeti élmények befogadására, ezért udvariatlanul közbevágott:

– Jól mondod, tisztában vagyok vele, hogy nem kevés ellenállásba fog ütközni a tervem, de bízom benne, hogy ha egy újítás sokkal több polgárnak válik hasznára, mint akik az esetleges kárvallottak lehetnek,

akkor a társadalmi támogatottsága elég nagy lehet ahhoz, hogy végül azok is kénytelenek legyenek elfogadni, akik előzőleg ellenezték. De ez még önmagában nem volna elég, ezt elismerem. Épp ezért építék a tervem másik elemére is, amely Osmosis Törvénykönyvében rejlik, és a hadiállapotról szól.

– Nocsak! – kapta fel a fejét Szubotáj. – Ez már engem is kezd érdekelni.

– A Törvénykönyv különleges jogköröket biztosít Osmosis mindenkori kormányzójának hadiállapot esetére – magyarázta Dariosz. – Ilyenkor például nem írják ki az évente esedékes választást, a regnáló kormányfő pedig korlátlan jogokat birtokol többek között a törvényhozás, az ítélkezés és a hadviselés terén. Mindez logikus is, hiszen amikor az ország háborúban áll, akkor nyilvánvalóan nem a békeidőben megszokott ügymenet szerint kell irányítani az államot, és sok esetben egyszerűen nincs idő a Képviselőházban megszavaztatni bizonyos intézkedéseket.

– Mindezt értem, és valóban ésszerű a dolog – nyugtázta Szubotáj –, de miből gondolod, hogy ez a bizonyos hadiállapot a küszöbön áll? Hát hiszen nincs is békésebb vidéke egész Evilágnak, mint a Belső-tenger! Tudod, kormányzó, a mi seregeinket igen gyakran hívják segítségül mindenféle északi fejedelemségek és hercegségek, hogy harcoljunk az oldalukon. És amikor mi meghozzuk a döntést, hogy melyik uralkodó támogatására vonulunk hadba, akkor kizárólag a saját érdekeinket tartjuk szem előtt. Nem engedjük egyik uradalmat sem annyira megerősödni, hogy ők aztán hatalmas seregeket vezethessenek a Fehér-hegységen túlra, és leigázzanak minket. Tehát általában a gyengébbik fél oldalára állunk, mert tudjuk, hogy ha északon létrejöhetne valamiféle nagyobb kiterjedésű, jelentős királyság, onnantól kezdve meg lennének számlálva a napjaink.

– Ez bizony így van – erősítette meg a másik anagur törzsfő, Attila is. – A puszták nomád népét úgy söpörnék el, ahogy csak kedvük tartja, és utána az övék lenne minden földünk, a folyóink, a legelőink, az asszonyaink és a jószágaink, mi pedig feloldódnánk a nagy norling olvasztótégelyben. A nyelvünknek, a kultúránknak hírmondója sem maradna.

– De ha a Szigetvilággal lennénk ilyen viszonyban, már rég elfelejtettük volna a katonáskodást – vette vissza a szót Szubotáj. – Várhatnánk mi hónapokig, évekig hadba hívó felkérésekre, biztosan nem érkezne egyetlen egy sem, hiszen a meori népek békében élnek egymással. Azonos

a hitük, tehát vallásháborúkra nincs kilátás. Azonos az érdekük, hogy a Belső-tengeren békében folyhasson a hajózás, a kereskedelem. Mivel szigetekről van szó, nincsenek határviták. Az uralkodóházak szerepei és fennhatósági területei is tiszták, így nincsenek örökösödési háborúk. Ráadásul mi lovas nemzet vagyunk, a hajózás számunkra idegen, a tengeri hadviselésről nem is beszélve, tehát olyan jelentéktelenek vagyunk számotokra, amennyire ez csak lehetséges.

– Egyvalamit nem vesztek számításba, mégpedig az orzók visszataszító népségét – mutatott rá Dariosz. – Ez a söpredék sokáig csak a Belső-tenger nyugati végében lévő két aprócska félszigeten tanyázott. Kopár, értéktelen, senkinek sem kellő területeken. Ugyan a létszámuk nőttön nőtt, és a kalózkodási tevékenységük is sok kellemetlenséget okozott a Belső-tenger kereskedelmi útvonalain, de nem volt olyan jelentőségű, hogy bármelyik sziget uralkodóját határozott lépésre sarkallja. Csakhogy az utóbbi időben megnőtt az étvágyuk. Olyannyira, hogy ezen a nyáron összehangolt támadást indítottak a hozzájuk legközelebb eső terület, Neridea királysága ellen, és kemény harcok után elfoglalták a szigetet. Nerid király a maradék népével nálunk kért és kapott menedéket, én pedig megígértem az uralkodónak, hogy a segítségére leszek országa és a trónja visszafoglalásában.

A kormányzó szavai nyomán Szubotáj egyre erősebb nosztalgiát érzett saját hajdani szakmája iránt:

– Hej, ha még egyszer az ülepem alatt tudhatnám az én gyönyörű, hófehér Golub madárkám! Azt hiszem, egy ilyen háború kimenetele egy pillanatig sem lenne kétséges.

Dariosz értetlenül nézett a tatárra, ám ekkor Attila a segítségére sietett:

– A Golub annak a vadászrepülőnek a neve, amelyikkel annak idején landoltunk.

– Na de hát az elsüllyedt a tóban, nemde? – kérdezett vissza a kormányzó. – És ennek már öt éve. Mostanra legfeljebb egy rozsdás roncs lehet.

A tatár felnevetett:

– Furcsa elképzeléseid vannak a 23. század technikájáról, kormányzó. Hiába süllyedt a tó fenekére a Golub, ez csöppet sem egyenlő a hullámsírral. Hermetikusan lezártam a pilótafülkét a kiszállásunk után, tehát semmilyen károsodás nem érte, legfeljebb kicsit moszatos lehet a

külseje, de ennyi. Tökéletesen vízhatlan és ellenálló, úgyhogy ha jönne egy nagyobb aszály, és a tó kiszáradna, akkor a Golub teljesen használható állapotban kerülne elő. Már csak némi üzemanyag kellene hozzá, hogy életet leheljek belé, és újra repülni tudjak vele. Vagy éppen a víz alatt közlekedni, merthogy a Golub arra is képes.

65. fejezet

Mariót az első pillanattól kezdve elbűvölte a görög nő. Elsősorban nem a látványa – bár azt megállapította, hogy az alakja numero egyes, és már kicsit sem csodálkozott azon, hogy a kormányzó teljesen odavan érte –, sokkal inkább Sztavrila személyisége volt rá nagy hatással. A kisugárzása, az átható és tiszta tekintete, a modora és a beszédmódja mind olyan adalék volt, amelyek lenyűgözték az olasz fiút.

Amikor kettesben maradtak az ovális asztalnál, mindenféle feszélyezettség nélkül mesélt neki a szerelméről, a terveiről, a gondjairól, a Királyrévbe vezető útról, Emma különös egyéniségéről, és bármiről, ami csak eszébe jutott. Csakhamar úgy érezte, hogy ez a görög nő akár az anyja helyett anyja is lehetne ebben a különös világban, de megbízható lelki társa mindenképpen.

Persze ehhez a gyorsan fogyó bor és Sztavrila anyáskodó viselkedése is sokat hozzatett, de az tény, hogy Mario úgy megnyílt előtte, mint Evilágon még senki előtt, talán még a kormányzót sem avatta be ilyen mélységben a legféltettebb titkaiba, pedig őt aztán feltétel nélkül tisztelte.

– ... és akkor mi derült ki? Hát az, hogy a nyelvtanár nem más lenne, mint Zurab – ecsetelte némileg zaklatottan egy hosszabbra nyúlt elbeszélés végén. – Most kérdem én: van ilyen?

– Tulajdonképpen mitől tartasz? – kérdezte Sztavrila. – Félsz talán, hogy ez a halárus lecsapja a kezedről a szerelmedet?

– Igazából ezt nem tudom megfogalmazni – ismerte el Mario. – Csak azt érzem, hogy zavar. De rohadtul! Nekik azért mégiscsak van közös múltjuk, együtt nőttek fel abban a nyomorult kis faluban, én meg csak most csöppentem bele Emma életébe, mint ahogy ő is az enyémbé, és nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy csak azért van mellettem, mert ő ezt valamiféle sors általi elrendeltetésnek véli. Iszonyatosan sok munkám van

benne például, hogy megértessem vele, ő nem a cselédem, nem a szolgám, nem a tulajdonom. A mai napig sem tudtam róla leszoktatni, hogy úrfinak hívjon, bár azért mintha mostanra kezdené felfogni, hogy ideje lenne másképp szólítani. Most kérdelem én: ki az a nő, aki úrfinak hívja a szerelmét?

– Te fiú! Ha még egyszer úgy kezdesz egy mondatot, hogy „most kérdelem én”, onnantól kezdve én is úrfinak foglak szólítani – helyezte kilátásba Sztavrila, de úgy mosolygott mellé, hogy képtelenség volt nem imádni. A kedélyeskedésen túl azonban komoly szavak is elhangzottak tőle, például ekképpen:

– Mi, nők nem igazán szeretjük azt a fajta féltékenységet, amely a tisztességünket és a hűségünket kérdőjelezi meg. Tudnod kell, hogy vékony jégen jársz. A kedves, nem túltengő, nem ránk telepedő féltékenykedés növeli az önbizalmunkat, mosolyra fakaszt minket, simogatja a lelkünket. De nagyon könnyű átlépni azt a határt, amikor már zavaró, vagy egyenesen rémisztő az ilyesféle hozzáállás. Úgyhogy azt javaslom, próbáld kordában tartani az érzéseidet, különben mindent lerombolhatsz, amit eddig felépítettél ebben a kapcsolatban.

– Én próbálom! Nagyon is! – bizonygatta Mario. – Tudod, mit találtam ki végül mentség gyanánt? Azt mondtam Emmának, azért nem akarom, hogy Zurabnak dolgozzon, és ő tanítsa a helyi nyelvre, mert mi van, ha a meori nyelvjárások közül pont a parasztosat ismeri? Pedig fogalmam sincs, hogy egyáltalán létezik-e ilyen.

– A meori nyelvben nincsenek paraszti nyelvjárások – szögezte le Sztavrila. – Persze vannak bizonyos különbségek az egyes szigeteken tapasztalható akcentusok között, de olyasmi, amire te gondolsz, nem létezik. Osmosis szigetén meg aztán végképp. Nincs külön az alacsonyabb néposztályokra, vagy éppen a nemesekre jellemző nyelvhasználat. Némi eltérés legfeljebb a választékosság és a szókincs terén fedezhető fel, de az ugyebár folyamatosan bővíthető, fejleszthető, ha gondot fordít rá az ember.

– Jó, hát én ezt nem tudhattam, és különben is, csak az volt fontos nekem, hogy Emma ne tartózkodjon ennek az ostoba Zurabnak a közelében – vonogatta a vállát Mario. – Ha tényleg be akarunk illeszkedni ezen a szigeten, akkor semmi szükség a fejedelemséghez kapcsolódó nosztalgiára.

Minél hamarabb maga mögött hagyja az ilyesféle emlékeit Emma, annál jobb.

A görög nő néhány pillanat erejéig a gondolataiba mélyedt, aztán alaposan meglepte Mariót, amikor megszólalt:

– Én sem pártolom, hogy a kedvesed a halpiacon tevékenykedjen. Bár korántsem azon okból, mint te.

– Hanem miért nem? – hökkent meg az olasz fiú.

– Nézd, ti a Harcosok parkjának környékén szándékoztok egy kis boltot nyitni, ha jól vettem ki a szavaidból. Na már most, az a terület még Osmosis belvárosában is elit negyednek számít. Ezzel nem azt állítom, hogy csakis az arisztokrácia képviselői fognak Emmától vásárolni, elvégre köztársaságban élünk. De egész biztosan ők fogják a legtöbb pénzt az üzletben hagyni. Nem lenne jó elveszíteni őket, igaz?

– Igaz, de nem igazán értem, hogyan függ ez össze a halpiaccal.

– Pedig nem bonyolult. Képzeld csak el, mi lesz, ha valaki felismeri Emmát, és aztán elterjed a pletyka, hogy az új boltos lány azelőtt a halpiacon kavargatta a citromos hallevest az üstben, vagy felszolgált, mosogatott, halat pucolt, az ételmaradékot szortírozta, meg más efféléket csinált.

– Mi a baj ezzel? – értetlenkedett még mindig Mario.

– Nem ismered ezeket az úri dámákat. Kényesek, finnyások, gőgösek, és iszonyú sebességgel terjed a köreikben mindenféle pletyka. Próbálj magad elé képzelni egy nemesi szalont, ahol az egyik rátarti úrasszony fitymálóan odaszól a másiknak: „Jaj, hát te Emma boltjában vásárolsz kenceficéket, drágám? Milyen alacsonyak az igényeid! Vagy tán nem hallottad, hogy nem is olyan régen még a szennyes edényeket mosogatta a halpiacon az az egyszerű kis teremtés? Te pedig magadra kened, amit a halszagú kezével kotyvasztott neked? Nahát!”

– Jól van, elég lesz, most már értem! – integetett hevesen Mario, mert még a képzelet szintjén sem viselte jól, hogy Emmáról így beszéljen valaki. – De most akkor mitévő legyek? Már beleegyeztem, hogy az olimpia idején segédkezzen Zurabnak, amíg az a birkózó, a régi segédje vissza nem tér. Nem tudom rávenni, hogy szegje meg az adott szavát, és nem is volna helyes, azt hiszem.

– Kivéve akkor, ha tudna valakit maga helyett ajánlani – egészítette ki a mondatot a görög nő. Aztán előállt egy olyan tervvel, hogy az előterjesztése végén Mario közel állt hozzá, hogy könnyekig meghatódjon...

66. fejezet

A Második Esély nevezetű hajó befutott Osmosis kikötőjébe. Guzel meglehetősen értetlenül vette tudomásul, hogy minden gályarabot eloldoztak a kirakodás idejére, csakis őt nem. Kiáltozott is egy darabig a félszemű kapitány után, de aztán úgy döntött, nem ezen a ponton kell dűlőre vinnie a dolgot.

A berakodás is terv szerint haladt, nemsokára jellegzetes illatfelhő borította be a fedélközt. Citromot, fűgét, sózott halat és savanyított élelmiszereket hordtak le a rabszolgák a hajó gyomrába, aztán elfoglalták helyüket az oldalsó üléseken, a fedélköz gyalult deszkapadjain.

Amikor a félszemű kapitány odaért Guzelék evezőjéhez, hogy leláncolja a baskír gályatársát, különös dologra lett figyelmes. A Királyrévnél felszedett idegen kihívóan nézett rá, és a fedélközben uralkodó félhomályban nem igazán lehetett eldönteni, hogy most éppen vigyorog vagy vicsorog. De aztán megszólalt, és szerfölött magabiztos hanghordozással a következőket mondta:

– Osmosis polgára vagyok. Szabad ember. Amit te most elkövetsz ellenem, azért a szigeten kivégeznek.

A félszemű kapitány felröhögött:

– Nagyon önérzetes vagy, de el kell keserítselek. Te magad ajánlkoztál fel, hogy segítesz a hajónknak minél gyorsabban szelni a habokat. Ugye, így volt? Azt mondtad, kitartóan tudsz evezni. Ugye, így volt? Cserébe azt kérted, tegyünk ki Osmosis kikötőjében. De azt nem mondtad meg, hogy mikor. Remélem, nem gondoltad komolyan, hogy egyetlen út során lerendezted a tartozásodat!

A meddő párbeszéd még eltartott egy darabig, a hajó pedig közben megindult észak felé, és hamarosan maga mögött hagyta Osmosis kikötőjét. A gályarabok teljes erőbedobással dolgoztak, főleg a baskír mellett ülő, mert neki momentán egyedül kellett a nagy evezőt kezelnie.

– Most még meggondolhatod magad – közölte a kapitánnyal Guzel, rendkívül szuggesztív modorban. – Ha nem szállsz magadba, nagyon csúnya vége lesz ennek a kalandnak.

A félszemű odalépdelt Guzelhez, megállt fölötte, megmarkolta a haját, és kegyetlen módon hátrahajtotta a fejét, csak hogy a szemébe nézhessen: – Mit ugatsz, kutya? Inkább az evezéssel foglalkozz, különben sosem jár le a rabságod. Ezen a hajón én parancsolok. Én mondom meg, hogy...

A rosszarcú vén tengeri medve azért hallgatott el, mert ekkor a baskír összehúzta, ezáltal elvékonyította a csuklóját és a kézfejét, majd villámgyorsan kibújt a bilincsekből, aztán oldalra nyúlt, és meglehetősen könnyedén rántotta maga elé a félszeműt. Amikor már ott guggolt előtte a megdöbbszent férfi, Guzel úgy fonta a nyakára az ujjait, hogy innentől kezdve csakis rajta múlt, hogy a kimeredt szemű kapitány mikor kaphat levegőt, és mikor nem. A szerencsétlen túsú ugyan rámarkolt a lázadó gályarab csuklóira, még a körmeit is belemélyesztette a bőrébe, de hasztalanul. Guzel vasmarokkal szorította.

– Mi volt a hajód előző neve? – érdeklődött a baskír, egészen békés hangon, mintha csak egy baráti összejövetelen lenne, de miután nem jött válasz, nagyon komoly fojtófogást alkalmazott a kapitány nyakán, közben pedig megválaszolta a saját kérdését:

– A hajó eredeti neve Hárpia. Ugye, így van? Az orzóktól vetted meg, és némileg átalakítottad. Ugye, így van? Ők pedig a norlingoktól rabolták el. Mindenesetre Kalrund fejedelem nyilvántartásában még mindig úgy szerepel, mint körözés alatt álló tengeri közlekedési eszköz. Tehát orgazda vagy. Ugye, így van?

Mivel Guzel megengedte, hogy némi levegőhöz juthasson, a félszemű rémülten hörögte:

– Ki vagy te? Valami gondolatolvasó sámán?

– Ugyan már! Hozzád nem kell gondolatolvasónak lenni. Annyira nyomasztja a lelkedet, amit elköveltél, hogy a bűneid szinte kiülnek a homlokodra.

A szomszédos gályarab rémülten bámulta a jelenetet, persze anélkül, hogy egy pillanatra is abbahagyta volna az evezést. Aztán csöndesen odaszólt a

baskírnak:

– Te megőrültél. Hamarosan a halak fognak lakmározni a testedből.

– Ha befogod a szádat, és inkább elgondolkodsz, akár még jó döntést is hozhatsz – mutatott rá barátságosan Guzel. – A tényeket épp most soroltam fel, a kapitány pedig hallgatólagosan elismerte őket. Tehát tisztában vagy a helyzettel. Ennélfogva most dől el, hogy Osmosis bírósága előtt egy orgazda bűntársaként fogsz megjelenni, vagy szabad emberként. A törvény szerint ugyanis rablott hajón nem létezik rabszolga státusz. De ha hozzád közelebb áll a bűnpártolás, akkor csak csináld tovább. Én nem akarok helyetted dönteni. Ha egy másik hajó gyomrában akarod tölteni a hátralévő életedet, hát a szíved joga. Ez a gálya ugyanis e pillanattól már nem a kapitány tulajdona. Sőt nem is volt az soha.

Időközben a többi evezős körében is felütötte a fejét némi zúgolódás, hiszen egy részük észlelte, hogy mi folyik a Királyrévben felszedett új társuk környékén. De még ennél is lényegesebb volt, hogy a kapitány három fegyveres társa is megjelent a fedélközben, és kivont karddal csörtettek a működési rendellenesség helyszíne felé. Ám hamar megtorpantak, mert azt látták, hogy a túlvégen a félszemű áll, szorosan mögötte egy gályarabbal, és hogy ennek az illetőnek van-e valamilyen fegyvere, vagy mivel tartja sakkban a kapitányt, azt a félhomályban egyelőre nem tudták kivenni.

Közben Guzel egyre csak biztatta a félszeműt:

– Kezdj el beszélni hozzájuk.

– De hát mit mondjak nekik? – tanácstalankodott a tús.

– Arra ne legyen gondod – súgta oda jóindulatúan a baskír. – Csak figyeld a gondolataidat, és ami megjelenik a fejedben, azt mondd ki jó hangosan.

A kapitány sóhajtott egyet, és néhány pillanatra még a szemét is lehunyta, annyira próbált befelé összpontosítani. Kisvártatva pedig megköszörülte a torkát, és dörgő hangon odakiáltott a társainak:

– Ne gyertek közelebb! Hallgassatok végig, mert fontos dolgot fogok veletek közölni! És eresszétek le kivont kardotokat, mielőtt kárt tennétek valakiben!

A három martalóc egy darabig értetlenül toporgott a fedélköz túlsó végében. Mi a fenének csitítja őket ez a félkegyelmű kapitány? Nem látja,

hogyan ez egy lázadás? Egy pillanat alatt rendet tudnának csinálni, ráadásul a törvény is az ő oldalukon áll! Erre azt kiabálja, hogy eresszék le a kardjukat?

Ám ez az értetlenkedés hamar átcsapott valami meghatározhatatlan félelembe, mert ahogy a kapitány mögött álló gályarab arcára néztek, elbizonytalanította őket a férfi tekintetéből áradó elszántság, sőt, mintha még világított is volna a szeme a félhomályban.

– Ez a hajó egy rablott holmi! – folytatta a kapitány, még mindig dörgő hangon, mint valami harsány beismerő vallomást. – Három esztendővel ezelőtt vásároltam meg az orzóktól, akik a jogos tulajdonosától, egy norling kereskedőtől rabolták el. Ezt a gályát Osmosisban jegyeztettem be, és mivel Osmosis törvényei szerint rablott hajón nem létezhet rabszolga státusz, így akik jelenleg a fedélközben tartózkodnak, mindannyian szabad emberek.

Erre már általános lett a felzúdulás a gályarabok körében, főleg azután, hogy Guzel lecsatolta a kulcsokat a kapitány övéről, és odadobta a hozzá legközelebb ülő sorstársának, hogy kezdjék meg a saját felszabadításukat.

– Most visszafordulunk Osmosis kikötője felé! – harsogta a kapitány. – Én feladom magamat a hatóságok előtt, és kész vagyok elviselni azt a büntetést, amelyet a bíróság kiszab rám. Az új barátom, aki itt áll mögöttem, megígérte, hogy tanúskodni fog az érdekemben, és az önkéntes vallomásom is mellettem szól majd.

Ahogy egyre több gályarab szabadult meg a bilincseitől, úgy nőtt a Guzel körül állók tömege. Közben a fedélzeten is észlelték, hogy gyakorlatilag nem halad a hajó, megszűnt az evezés, és sorra érkeztek a tat felőli lépcsőlejáraton az elszánt fegyveresek, hogy rendet tegyenek a rabszolgák között, de végül mind a kilencen leeresztett karddal voltak kénytelenek meghallgatni a kapitány parancsát:

– Mindannyiótokat arra szólítalak fel, hogy ne álljatok egy orgazda pártjára, mert ez semmi jót nem jelenthet a tárgyaláson. Ti mind jóhiszeműen cselekedtetek, amikor a szolgálatomba álltatok, és nem tudhattatok semmit a hajó múltjáról. Aki most meggondolatlanul mellém áll, vagy az evezősök ellen fordul, netán az utunk folytatását erőlteti észak

felé, az végérvényesen a bűn mellett kötelezi el magát, és többé semmi esélye nem lesz Osmosis bírósága előtt.

Súlyos csönd támadt a fedélközben, de aztán hamar véget ért ez az állapot. A fegyveresek megadóan visszavonulót fújtak, és egymás után lépdeltek fel a fedélzetre vezető lépcsőn. A gályarabok viszont diadalmas kurjongatással fogadták a fejleményeket, majd visszaültek a helyükre, és immár bilincsek nélkül, de valami hihetetlen elánnal kezdtek evezni Osmosis kikötője felé.

A kapitány, mintha rossz álomból ébredt volna, sűrűn pislogva fordult Guzel felé:

- Hát ezt meg hogy csináltad? Hogy vettél rá erre az egészre engem? Biztos, hogy valami vajákos ember lehetsz... Te pokolfajzat!... Mit tettél velem, te ördögfattyá?... Elintéztél egy életre, te rohadék sátáni szörnyeteg!
- Csak nyugalom – ölelte át barátságosan a félszemű fickó vállát Guzel. – Amit ígértem, megtartom. Ott leszek veled a bírósági tárgyaláson.

67. fejezet

Sztavrila a következő tervvel állt elő:

- Van nekem egy fiatal szolgálólányom, aki ég a vágytól, hogy eltölthessen egy kis időt Osmosis fővárosban. Ha azt mondanám neki, hogy néhány napig úgy tartózkodhat itt, hogy még külön pénzt is kereshet vele, akkor talán még kezét is akarna csókolni nekem. Jelzem, ilyesmit még csak véletlenül sem várok el a személyzettől. Még a férfiaktól sem, nemhogy a nőktől. Szóval, ez az ifjú hajadon repesne a boldogságtól, ha pár napon át a pezsgő életű főváros felfedezésével és bebarangolásával tölthetné a délelőttiakat. Délutánonként pedig olyan szorgosan dolgozna a halpiacon, hogy az a Zurab egy pillanat alatt elfelejtené, hogy valaha is nyelvoktatásban akarta részesíteni Emmát. Természetesen a szolgálóm tökéletesen beszéli az anyanyelvét, tehát ilyesmivel nem kellene bajlódnia a derék halárusnak.
- Ez eddig nagyon jól hangzik – ismerte el Mario –, mindössze azt nem értem, mivel magyaráznám Emmának, hogy intéztem neki egy helyettesítőt.

– Mert még nem jutottam el a javaslatom második feléhez – mutatott rá mosolyogva Sztavrila. – Azt mondtad, az volt a tervetek, hogy bebarangoljátok Osmosist, felderítendő azokat a helyeket, ahol valamiféle gyógynövényeket lehet gyűjteni. Mit ne mondjak, ambiciózus terv. Mindezt nulla nyelvtudással és nulla helyismerettel. Egyáltalán tudod te, hogy mekkora ez a sziget?

– Fogalmam sincs – vallotta be Mario. – Mentségemre szolgáljon, hogy a gimnáziumban nem szerepelt a földrajzi tananyagban Osmosis szigetének területe, népsűrűsége, flórája és faunája, valamint hegy- és vízrajza.

– Aztán van nekem egy idősebb szolgálóm is, egy afféle javasasszony – folytatta Sztavrila, elengedve a füle mellett a poénkodást. – Ha él valaki ezen a szigeten, aki ismeri a különböző gyógynövényeket, hát az ő. Kizárólag neki köszönhetem, hogy már nincs semmiféle ízületi fájdalmam. És az arcomra is csak azt vagyok hajlandó felkenni, amit ő kotyvaszt nekem. Vannak, akik egészen távoli ültetvényekről is képesek elzarándokolni hozzá egy-egy kenőcséért vagy teafüvéért.

– Azon gondolkodom, hogy ha ez így van, akkor miért nem nyitott még üzletet sehol? – jegyezte meg Mario, mire Sztavrila felnevetett:

– Tehát nem érted, hogy Osmosis főváros legelitebb negyedében miért Emma fog üzletet nyitni, aki a kormányzó egyik bizalmasának kedvese, nem pedig az én vidéki birtokomon élő, idős szolgáló asszony? Engedd meg, hogy úgy vegyem, ezt nem is te kérdezted, hanem inkább a bor.

– Jó, hát te már tíz éve itt élsz, én pedig még csak most csöppentem erre a szigetre. Nem ismerem az itteni viszonyokat. Az itt élő embereket meg pláne nem, legfeljebb a Földről származókat – mentegetőzött Mario, és már nem csak az elfogyasztott bor miatt vigyorgott. Egyre jobban tetszett neki a görög nő fokozatosan kibontakozó elbeszélése, amely most szociológia tájékoztatóval folytatódott:

– Tudod, az alacsonyabb néprétegek tagjai között rengetegen vannak, akik számára teljesen ismeretlen az ambíció érzése. Nincs bennük semmiféle törekvés, pláne nagyravágyás, már egészen kevéssel is megelégszenek, amit az élettől kapnak. Itt van például ez a Zina néni, az idős szolgálóm, akiről beszélek. Ha azt mondanám neki, hogy bérelek számára egy üzletet Osmosis belvárosában, ahol jó pénzért árulhatja majd a gyógyító kenőcseit, szerintem elsírná magát, de még véletlenül sem örömeiben. Nem

értené, miért akarok ilyen kegyetlen lenni hozzá, miért akarom elbocsátani a szolgálatból, és magára hagyni. Talán térdre is borulna előttem, úgy könyörögne, hogy ne tegyem ezt vele.

– De hát miért viselkedne így? – hüledezett az olasz fiú.

– Ezek a szolgáltók bizonyos szempontból olyanok, mint a gyerekek – magyarázta Sztavrila. – Szükségük van gondoskodásra, szinte lételemük, hogy valakitől függjenek, mert az önálló életre nem igazán képesek. Arra van szükségük, hogy egy másik ember legyen a gondviselőjük, mert enélkül elveszettnek érzik magukat a világban. Akkor érzik magukat biztonságban, ha van valaki, aki szállást ad nekik, biztosítja az ellátásukat, beosztja a napjaikat, egyszerűen úgy gondoskodik róluk, ahogy egy szülő a gyermekéről. Persze nehogy azt hidd, hogy Zina néni nem büszke a tudományára. De neki bőven elég az én elismerésem, az pedig már a csúcsok csúcsát jelenti számára, amikor a szomszédos ültetvény intézője elzarándokol hozzá, és könyörög, hogy adjon valami csodaszert a köszvényére, mert már megőrjíti a fájdalmom.

Mario eltöprengett. Ez vajon csak a Szigetvilágra érvényes, vagy az Északi-földrész alacsonyabb néprétegeire is? Természetesen Emma miatt jutott eszébe a kérdés, de hamar el is hessegette magától. Hiszen a kedvese elég talpraesett kis teremtmény, Zurabot is teljesen egyedül kereste fel, hogy elintézzé magának a nyelvoktatást.

Mindenesetre megtartotta magának ezt az eszmefutást, és hangosan csak annyit szólt:

– Azért ez nagyon furcsa. Lényegében a szolgáltók gondoskodnak a kényelmedről, de közben azt gondolják, hogy te gondoskodsz róluk?

– Bármennyire is furcsa, de így van – bólintott Sztavrila. – Most azonban hagyjuk Osmosis társadalmi viszonyait, és térjünk a lényegre. Az ajánlatom tehát a következő: meghívlak titeket a birtokomra. Akár már holnap is indulhatunk, amikor Emma végzett a halpiacon.

Összeismertetem Zina nénivel, és elküldöm a helyére a fiatal Ajalát, aki ezt vakációként fogja megélni. A te dolgod az, hogy intézz magatok mellé egy tolmácsot. Aztán járhatjátok a vidéket, és összegyűjtögethettek mindazt, ami a bolt beindításához szükséges.

– Én most legszívesebben megcsókolnám a kezedet – jelentette ki fátyolos tekintettel Mario. – Csakis az tart vissza, hogy Dariosz éppen minket néz.

68. fejezet

A félszemű kapitány még akkor is habzó szájjal üvöltözött Guzel felé, amikor Osmosis kikötőjében lefogták a parti őrség katonái:

– Ne higgyetek neki, drága vitéz urak! Ez egy vajákos ember, az ördöggel cimborál! Aljas rágalom minden, amit mond! Ne nézzetek a szemébe, különben titeket is megbabonáz az égetnivaló pokolfajzat!

A baskír odalépett az ordibáló őrizetes elé, és nyugodt hangon figyelmeztette:

– Ha valamivel kevesebb gyűlölettel szórnád rám az átkaidat, némileg hihetőbb lenne a bíróság előtt a tanúvallomásom, amelyet az érdekedben kívánok tenni.

A félszemű erre elhallgatott, és a továbbiakban megelégedett annyival, hogy zokogva tűrte, amint a katonák megláncolják. Az őrség rangidős tisztje ekkor odalépett Guzelhez, és csodálkozva így szólt:

– Tanító! Hát te volnál az? Évek óta nem láttalak.

– Volt néhány dolog szerte Evilágon, amit el kellett intéznem, mielőtt visszatérek a szigetre – válaszolta a baskír. – És hát néha olyasféle alakok is akadályozzák az egyszerű vándort a gyors hazatérésben, mint ez a megtévedt kapitány, aki ugyan a Második Esély nevet adta a rablott hajójának, de úgy tűnik, ez sem jött be neki. Ezért kell most annyi könnyet hullatnia a fél szeméből, amennyi még két szemnek is a becsületére válna.

A parti őrség katonái harsány nevetéssel fogadták a Tanító szavait. Egyikük még a bilincsek kulcsait is kiejtette a kezéből, annyira röhögött.

– Mindenesetre örülök, hogy újra hazai földön üdvözölhetlek – hajtotta meg fejét tiszteletteljesen a rangidős. – Szerencsésnek érzem magam, hogy rajtam még azelőtt sikerült segítened, mielőtt elindultál volna vándorutadra. Sosem fogom neked elfelejteni. Az istenek vigyázzák a lépteidet Osmosis szigetén!

Guzel megköszönte a jókívánságokat, aztán elindult a belváros felé. Egyre csak azon töprengett, hogy miért nevettek olyan nagyot a katonák a

szavain, amelyeket ő teljesen komolyan gondolt. Talán ez volna az úgynevezett humorérzék? És ha igen, akkor vajon mikor bukkant fel a képességei tárházában ez az újfajta kvalitás?

Nem tudott rájönni, de túl sokáig nem is kötötte le magát ezzel a feladattal, a halpiachoz érve ugyanis egy másik készítésre figyelt fel magában, amelyet követve hamarosan ott állt egy olyan pult közelében, amely mögött egy derék fiatalember és egy szőke leány tevékenykedett szorgosan. A fiú boszorkányos gyorsasággal éppen halat filézett, és ez a feladat láthatóan a teljes figyelmét lekötötte, ám egyszer mégis felpillantott, és kis híján a kést is kiejtette a kezéből:

– Tanító! Hát te lennél az?

Guzel is üdvözölte a fiatalembert, és elismerően megjegyezte:

– Nahát, milyen jól megy a sorod itt a szigeten, Zurab! Már saját standod van a halpiacon? Ez igen derék dolog, ám csöppet sem érdemtelen.

– Lehet, hogy nem érdemtelen, de jórészt a te érdemed, Tanító – hálálkodott Zurab. – Ha te nem segítesz nekem, akkor még mindig bálákat rakodnék a kikötőben. Vagy ami még rosszabb, egy gálya fenekén eveznék rabszolgaként.

– Ugyan már! – legyintett Guzel. – Mindenki a maga szerencséjének kovácsa.

– Az meglehet, de ha annak a kovácsnak valaki nem ad a kezébe egy jó kalapácsot, akkor hiába várja a szerencséjét. És ki tanította meg nekem a meori nyelvet annak idején? Bizony, te! Néha azt éreztem, hogy csak úgy öntöd a tudást a fejembe, pedig otthon, északon engem csak egy buta parasztnak tartott a gazdám. Arról nem is beszélve, hogy önbizalmat is te adtál nekem, a tanításaid nélkül soha nem lett volna merszem standot nyitni ennyi más árus között.

– Hagyjuk ezt, hiszen mindez évekkkel ezelőtt történt – hárította el a dicséretet a baskír. – Látom, már egy ügyes kezű segédet is foglalkoztatsz. Tehát valaki mást is kenyérkeresethez juttat a vállalkozásod. Ezt már igazán nem tulajdoníthatod az én hajdani segítségemnek.

A segéd természetesen Emma volt, aki kezdettől fogva gyanakodva pislogott a jövevényre, de mivel a beszélgetés meori nyelven folyt, gyakorlatilag egy szót sem értett belőle. Igyekezett hát a munkájára

összpontosítani, ám egyszer csak odafordult hozzá Zurab, és immár norling szavakkal mutatta be neki hajdani jótevőjét, a Tanítót.

A lány most már nem lopva, hanem egészen nyíltan vehette szemügyre a jövevényt, és nem bírt szabadulni a gondolattól, hogy valahonnan ismeri ezt az embert. De mivel sehogy sem tudott rájönni, hogy honnan, hangosan csak ennyit szólt:

– Nahát, milyen sok Tanító szaladgál ebbe a világba! Mink is tanálkoztunk eggyel, mikó Marióval idefele igyekeztünk, de az még odaát vót, a fejedelemségbe. Mongyuk az sokkal másabb vót, egy olyan ősz szakállú, ősz hajú kisöreg. De pont ilyen vót a tekintete, mint ennek.

– Ügyelj a szavaidra, te lyány, mer a Tanító jól beszéli a norling nyelvet – figyelmeztette Zurab, mire Emma zavarba jött, de szerencsére ekkor új vendégek érkeztek, és mindketten visszatértek a munkájukhoz.

Guzel megvárta, hogy elfogyjanak a vásárlók, aztán megkérdezte Zurabtól:

– Jól hallottam, hogy uramnak szólítottad ezt a göndör hajú férfit?

– Jól hallottad, Tanító – bólintott a halárus.

– De, ugye, azért láttad, hogy ő egy szolga?

– Az rám nem tartozik. Én minden férfit uramnak szólítok, aki nálam vásárol. Ha szolga is, hát biztosan nem az én szolgám. Én pedig mindenkinek megadom a tiszteletet, amíg ő is tisztelettel közeledik felém – fejtette ki hitvallását Zurab.

A Tanító ekkor átnyúlt a pulton, a fiatalember vállára tette a kezét, mélyen a szemébe nézett, és így szólt búcsúzóul:

– Most mennem kell. De biztos vagyok benne, hogy még találkozunk. Gondom lesz rád.

Guzel ezután barátságosan odaintett Emmának is, aztán elindult a kormányzati negyed felé. Zurab még hosszan nézett utána, egészen addig, míg végleg el nem nyelte az alakját a piaci forgatag.

69. fejezet

Sztavrila és Mario éppen megbeszélték a közös dolgaikat, amikor a másik három földi társuk visszaült az asztalhoz.

– Hát ti meg miért vágtok ilyen furcsa képet? – kíváncsiskodott a görög nő. Mario kicsit meg is szeppent, mert azt hitte, a kormányzó nem nézi jó szemmel, hogy ilyen bensőségesen beszélget azzal az asszonnyal, aki iránt ő gyengéd érzelmeket táplál. De aztán hamar megkönnyebbült, amikor kiderült, hogy csöppet sem erről van szó.

– Szubotáj elgondolkodtató kérdést tett fel nekem, és én nem tudtam megválaszolni – újságolta Dariosz. – Talán te segíthetsz nekünk, Sztavrila. Elvégre mégiscsak régebb óta élsz ezen a szigeten. Honnan ered ez az Osmosis elnevezés?

– Fogalmam sincs – vallotta be Sztavrila, miközben enyhén gúnyos mosolyra húzódott a szája. – Régebb óta vagyok itt? Jó vicc. Két évvel. Ezt a szigetet meg már az ősidők óta Osmosisnak nevezhetik.

Szubotáj most ráhajolt az asztalra, és mélyen a görög nő szemébe nézve kérdezte:

– Ugye, azt tudod, hogy az ozmózis egy létező fogalom a Földön?

– Persze, hogy tudom. De az ilyesmi akár véletlen egybeesés is lehet. Ismertem például itt egy pasit, akinek Urán volt a neve, de soha nem jutott eszembe vele kapcsolatban, hogy a kémiai elemről kaphatta a nevét. És még csak kisugárzása sem volt, ha értitek, mire gondolok.

– Tudod, hogy mi az az ozmózis? – ütötte tovább a vasat a tatár.

– Nem igazán voltam jó a reál tantárgyakban, úgyhogy halvány sejtelmem sincs – ismerte el Sztavrila.

– Csatlakozom – szólalt meg a magyar. – Én is inkább a humán tárgyakat szerettem. Ha esetleg egy színdarabban lett volna szó erről az ozmózisról, vagy miről, akkor talán még hozzá is tudnék szólni a témához, de nem rémlik ilyesmi, pedig minden szerepem a mai napig a fejemben van.

– Szerintem már az is szép dolog tőlünk, hogy egyáltalán tudjuk, miszerint ez valamilyen kémiai fogalom – vélekedett Mario, aztán kifakadt: – De miért várnak el tőlünk ilyesmit, akik idehoztak minket? Akkor már miért nem tudósokat vagy hasonló nagy koponyákat hoztak ide? Hát mik vagyunk mi? Egy pincéernő, egy rendőr, egy színész, egy katona, meg egy...

– Na, álljon meg a menet! – emelte fel a mutatóujját Szubotáj. – Csak a saját nevetekben beszéljete. Én ugyanis tudom, hogy mi az az ozmózis.

– Igen? És mi az? – kérdezték egyszerre négyen is.

– A fizikában és a kémiában használatos fogalom, az anyagi részecskék egyirányú áramlását jelenti – adta meg a definíciót a tatár.

Sztavrilának egyetlen szó ütötte meg a fülét:

– Azt mondd, egyirányú? – kérdezte, majd miután a tatár bólintott, alig hallhatóan hozzátette: – Mindig is sejtettem, hogy számomra nincs innen visszaút.

Hirtelen súlyos csönd nehezedett a kormányzó hivatalára. Akkora csönd, amekkora nagyon szokatlan egy olyan helyiségben, amelyikben öt ember is tartózkodik.

70. fejezet

Az öt földi ember súlyos csöndben ült az ovális asztal körül, mindannyian a gondolataikba mélyedtek. Leginkább talán Sztavrila roskadt magába. Ezen ő maga is meglepődött, hiszen idáig úgy érezte, hogy már réges-rég belenyugodott a megváltozhatatlanba, azaz hogy soha nem térhet vissza a földi életébe. Hiszen ő volt az, aki Dariosz minden ellenkező előjelű érvelését lesöpörte az asztról. Ám hamar rájött, hogy az az állapot, amikor az ember résnyire nyitva hagyja a remény ajtaját a lelke mélyén, nagyon különbözik attól az állapottól, amikor félreérthetetlen jelet kap arra, hogy bizony be kell zárnia azt az ajtót.

Hasonló vívódást élt át Attila is. Bár kezdettől fogva jól érezte magát a puszták lovas népének körében, a lelke mélyén mindvégig dédelgette a vágyat és a reményt, hogy egyszer még visszakaphatja a régi életét. Ezeket a szunnyadó érzéseit igencsak felkorbácsolták az olimpia és az új találkozások kapcsán nyert impulzusok. Most azonban mélységes csalódottságot érzett, amiért a feltámadó bizakodást alig néhány nap után újra el kellett temetnie, talán örökre.

Mario is belső vizsgálatot tartott, és döbbenetn fedezte fel, hogy korántsem sújtja le annyira az új információ, mint hitte volna. Pedig eleve azért utazott Osmosisba az olimpia kapcsán, hogy információkat szerezzen a hazatérés lehetséges módozatairól. Mi a fene történik hát vele? Mindenre nem lehet magyarázat a sziget borainak vidító hatása!

Aztán rájött, hogy az evilági élete mostanság már egészen más, mint amikor még kétségbeesetten bolyongott az Északi-földrészen, magányosan és elárvultan keresve a szabadulás lehetőségét. Azóta összehozta a jó sorsa Emmával, megismerte a szerelmet – érzelmi és testi értelemben egyaránt –, új barátokra is lelt, az élet pedig összehasonlíthatatlanul boldogítóbbnak bizonyult ezen a derűs, meleg és hangulatos szigeten, mint az északi fejedelemségek néhol egészen lehangoló és nyomasztó vidékein. Talán mégsem olyan nagy tragédia, ha bebizonyosodik, hogy soha nem térhet haza innen.

Darioszt az ovális asztal körül jelen lévő két véglet foglalkoztatta leginkább. Rettentően idegesítette, hogy Szubotáj közönyösen és szenvtelenül kortyolgatja a borát, mintha nem is ő dobott volna be az imént egy mindenkit letaglózó közleményt. De ennél is jobban izgatta, hogy mi játszódhat le Sztavrilában. Hosszasan nézte az arcát, és felismerte rajta azt a fájdalmat, amelyet a görög nő már az első találkozásuk éjszakáján sem tudott előle eltitkolni.

Aztán egy szempillantás alatt elmúlt minden haragja a tatár iránt. Elvégre mindjárt az első közös beszélgetésük elején megállapodtak, hogy őszinték lesznek egymáshoz, és nem titkolnak el semmilyen információt, amely esetleg közelebb viheti őket a nagy, közös rejtvény megfejtéséhez. Szubotáj nem tett mást, csak tartotta magát ehhez a vállaláshoz.

A kormányzó abbahagyta a morfondírozást, mert úgy gondolta, ideje inkább a tettek mezejére lépni. Felállt a székéről, és határozott léptekkel az íróasztalához sietett. Ennek hatására Sztavrila kizökkent a melankóliából, és kinyitotta a szemét. Az első pillantása a tatár arcára esett, és neki is feltűnt, hogy a pilóta milyen egykedvűen veszi tudomásul a saját szavai okozta letargiát.

– Mi az? Neked meg sem karcolja a lelkedet, hogy soha nem térhetünk vissza a földi életünkbe? – kérdezte tőle szinte vádlón.

– Én ilyet nem mondtam – szögezte le a tatár. – Mindössze az ozmózis általam ismert definícióját osztottam meg veletek.

– Na persze. Mindössze ennyit csináltál – reagált gunyorosan Sztavrila. – Remélem, nem tartasz minket annyira ostobának, hogy nem tudjuk kikövetkeztetni, mire céloztál a bizonyos egyirányú áramlással. Egy

kisgyerek is meg tudná fejteni a jelentését. Nincs visszaút a Földre. Aki egyszer idekerült, az többé nem térhet vissza. Pontosan ezt üzentek nekünk valaki a múltból, aki nevet adott ennek a szigetnek.

Szubotáj hátradőlt a székén, hosszan nézett a görög nő szemébe, aztán nyugodt hangon kifejtette:

– Hidd el, nagyon sajnálom, ha ezzel az egyszerű definícióval elszomorítottalak. De hát azt beszéltük meg, már a kezdet kezdetén, hogy összeadjuk a tudásunkat, őszintén és kendőzetlenül, hátha közösen többre megyünk a rejtélyek megfejtése terén. Ennek jegyében azt sem tagadom előttem, hogy engem csöppet sem taglózna le, ha teljesen egyértelműen kiderülne, hogy valóban nincs visszatérés innen. A magyarázat pedig rendkívül egyszerű. Ha összehasonlítom a földi életemet az evilágival, akkor tízből kilencszer Evilág nyer.

Szubotáj itt elhallgatott, amit a legkevésbé Mario értett, ezért megkérte a pilótát, hogy fejtse már ki bővebben, miért ítéli sokkal jobbnak az itteni életét.

– Ahogy kívánod – mosolyodott el a tatár. – Otthon majdnem mindenki nekem parancsolt, itt egy egész törzs főnöke vagyok, több ezer harcos lesi minden szavamat. Otthon rideg laktanyák falai és durva kiképzőtáborok szögesdrótjai mögött teltek a napjaim, itt viszont szabadon belovagolhatom akár az egész pusztát, vagy ha úgy hozza a sors, akkor az északi fejedelemségeket. Káprázatosan szép tájakat ismerhetek meg, kristálytisztá tavakban és folyókban fürödhetek, szennyezetlen levegőt szívhatok be, a lelkem eggyé válhat a természettel. Míg otthon csak egy szem voltam a láncban, itt azt érzem, hogy a képességeim, az egyéniségem, a döntéseim jobbra teszik mások életét, hatással vagyok rájuk, fontos vagyok számukra. Egyedi és jelentékeny céllal élő ember vagyok, nem pedig egy csereszabatos alkatrész, aki ha elkopott, bármikor pótolható. Ugyan, miért kellene összeomlanom attól a tudattól, hogy soha nem juthatok vissza ebből az idillből a földi létezésembe?

– Ejha! – csettintett elismerően Attila. – Ez akár egy színdarab nagymonológjaként is megállná a helyét. Nem is hittem volna, hogy ennyi líraiság lakozik benned. Eddig miért titkoltad előlem ezt az oldaladat?

– Talán eddig nem volt rá alkalom, hogy kiadjam magamból – fordult a társa felé Szubotáj, aztán incselkedve hozzátette: – Arról nem is beszélve,

hogy ilyen téren melletted szóhoz jutni lehetetlenség. De ez így is van rendjén. Elvégre te vagy a törzs szakrális vezetője, hozzád nagyon is jól illenek az efféle szózatok. A színészi pályád pontosan erre predesztinál. A katonai törzsfőtől viszont nem azt várják a harcosaink, hogy patetikus és szentimentális kiáltványokban fejezze ki magát. A jövőben sincs szándékomban leuralni előled ezt a terepet.

Az egyre belterjesebbé váló csevejt Mario szakította félbe, akinek a kíváncsisága még nem nyert kielégítést, ezért megkérdezte:

– És melyik az az egy a tízből, amikor nem Evilág nyer?

– A repülés – vágta rá rögtön Szubotáj. – Az azért rettentően hiányzik. Bármikor is a tó mellett lovaglok el, ahol az én Golub madárkám öt évvel ezelőtt elsüllyedt, úgy összefacsarodik a szívem, hogy azt nem kívánom senkinek.

Dariosz ebben a pillanatban tért vissza az asztaltársasághoz. Papírlapokat és szénceruzákat osztott szét közöttük, majd visszaült a helyére, és így szólt:

– Nem hittem volna, hogy pont a hőn szeretett szigetem neve lesz az, ami az első súrlódásokat fogja okozni közöttünk. És éppen közöttünk, akiknek ebben a világban életre-halálra össze kellene tartanunk. Úgy látom, akadnak itt néhányan, akiket a legcsekélyebb mértékben sem befolyásol az a körülmény, hogy jómagam már egyszer sikeresen visszatértem a földi életembe. Nem tudom eldönteni, hogy mi ennek az oka. Nem hiszitek el? Vagy azt gondoljátok, hogy ez valami kivételes alkalom volt, ami soha, senki mással nem fordulhat elő?

– Ha rám célzol... – szólt közbe Sztavrila, de a kormányzó azonnal letorkolta:

– Kérlek, hagyd végigmondani, amit akarok. Legfőképp azért ne vágj a szavamba, mert te vagy az, aki nem is olyan régen még arról szónokolt, hogy miféle véletlen egybeesések létezhetnek bizonyos földi és evilági elnevezések kapcsán... Szóval, kiosztottam a papírlapokat, és most arra kérlek titeket, hogy fogjátok meg szépen a ceruzákat, és jó nagy betűvel írjátok le az ozmózis szót a saját nyelveteken.

Mint amikor egy iskolában osztja ki a tanár a röpdolgozathoz használatos írólapokat, Dariosz „kisdiákjai” épp olyan szorgosan körmölték le a

kérdésszerűen a papírlapjaikra. Mario még a nyelve hegyét is kidugta nagy igyekezetében, Szubotáj meg leplezetlenül vigyorgott, mert már sejtette, hogy mire megy ki a játék.

Amikor mindenki elkészült, a kormányzó kérésére maguk elé emelték a papírlapokat. A következő feliratok látszottak:

osmosis – ὠσμωση – osmosi – осмос – ozmózis

– Hej, milyen érdekes, hogy nincs köztük két egyforma! – adta a meglepettet Dariosz, de itt még nem volt vége a tesztnek, ugyanis azt kérte, hogy mindenki mondja ki ezt a szót a saját anyanyelvén. Majd miután ez megtörtént, szinte diadalmasan vont le a következtetést:

– Ha a meori nyelv számunkra követhetetlenül kunkorgós betűinek segítségével kellene kiolvasnunk a sziget nevét, nagy bajban lennénk mindannyian, nem igaz? Ám amikor ezt a szót a saját anyanyelvünkön mondjuk ki, az sem az igazi, mert pontosan annyiféleképpen ejtjük, ahányan vagyunk. És ugyanez a helyzet ennek a szónak az írásmódjával, mármint ami a földi kultúrákat illeti. Hát akkor miből kellene következtetnünk arra, hogy a sziget neve üzenet számunkra, amely azt jelenti, hogy soha többé nem térhetünk vissza a Földre?

Mélyebb elgondolkodásra nem volt idő, mert ekkor kopogtak a kormányzói hivatal ajtaján, és amikor Dariosz engedélyt adott a belépésre, az ajtónyílásban egy különös tekintetű férfi jelent meg, akinek láttán Attila és Szubotáj egyszerre kiáltott fel:

– Guzel! Hát te élsz???

Vége a 2. kötetnek. Következik: Osmosis 3. kötet – Háborúra készülve

A regényfolyam honlapja: osmosis.hu

Ezt a művet szabadon megoszthatod, másolhatod és terjesztheted.

Erre a műre a *Creative Commons – Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 2.5 Magyarország (CC BY-NC-ND 2,5 HU)* liszensz vonatkozik, azaz ha nem állítod, hogy te írtad, ha nem kérsz érte pénzt, illetve ha nem változtatod meg a szöveget, akkor szabadon terjesztheted. **A szerző külön**

meg is köszöni mindenkinek, aki az olvasni szerető barátai, ismerősei
körében hírét viszi az Osmosis című regényfolyam létezésének!